

Giới thiệu Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly

Truyện Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly, cô là một cô gái băng thanh ngọc khiết, sở hữu sắc đẹp vạn người mê, còn anh là long mệnh tôn quý, toàn thân toát ra vẻ đẹp uy quyền của bậc đế vương người người kính nể.

Nàng là tiểu hồ ly, dụng sắc làm vũ khí lợi hại, từ nhỏ đã phải lăn lộn giữa cuộc đời. Hẳn là đáng chán mệnh thiên từ gọi gió có gió, hô mưa được mưa, thứ gì đã muốn nhất định phải có được. Cánh cửa định mệnh đưa nàng ngược về cổ đại.

Con người ương ngạnh không chịu khuất phục đế vương, nhập cung rồi lại phải đấu đá với thất thập nhị phi của tam cung lục viện.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Cánh cửa ấy chính là định mệnh của nàng. Đã biết bao lần nàng trông thấy nó trong những giấc mơ ngắn ngủi, nhưng lần này nó hiện ra rõ rệt và sống động hơn bao giờ hết

– Nó có thật ! – Nàng trầm nghĩ

Mắt nàng dán chặt vào vết sáng mỗi lúc thêm mở to, khoanh thành một vùng sáng âm u lan rộng dưới bề mặt của làn nước sẫm tối. Cánh cửa hiện ra đẹp mê hồn trong quảng sáng màu hổ phách với hình chạm nổi long phụng , quả thật chỉ có kẻ khờ khạo mới từ chối bước xuyên qua nó

– Không phải ảo ảnh ! Nó ở đây...

Nàng bước xuống hồ không chút lưỡng lự. Nước dâng lên cao dần. Khi chân đã hẫng và không thể bước được nữa, nàng quyết định bơi tới cánh cửa ấy

– Có lẽ chỉ hơn mười sai – Nàng tự nhủ

Nhưng khi chỉ còn cách cánh cửa một chút thì quảng sáng kì ảo kia bỗng dưng biến mất, như thể nó chưa từng tồn tại. Một lực hút bất thành linh xuất hiện. Những vết nước nhuốm ánh trắng bàng bạc cuộn xoáy, loang loáng như dát bạc. Vùng vẫy chống cự với lực hút kinh hoàng để ngoi đầu lên, mỗi giây trôi qua nàng càng thêm đuối sức. Cảm giác mệt mỏi dần biến thành sự buông xuôi, mà buông xuôi bao giờ cũng dễ chịu ...

Nàng sẽ chết sao? Rốt cuộc thiên đường hay địa ngục đang chờ đợi nàng? thiên đường nghiêm nhiên tốt nhưng nhờ quý sai sẽ bắt nàng xuống địa ngục thì sao??? Nàng quả thực không cam tâm nha...

– Oa...Oa...Ông trời ơi, đức mẹ ơi, đức phật và chúa ZêSu đáng kính ... Sao các ngài lại bạc đãi con như vậy ? Các ngài đã cho con vẻ đẹp của các thiên thần cơ sao lại tước mất mạng sống của con . Dù con có luôn nói không cần nhưng không có nói muốn vứt đi nha...

– Ngươi.... Không sao chứ? – Giọng nói ôn hòa cất lên khiến nàng lập tức im lặng , mắt hạnh chớp chớp nhìn về phía phát ra tiếng nói.

– Ngươi..... Oa...Oa .. Ngươi đích thị là quý sai muốn bắt ta đi a, ta vẫn chưa tận số mà

– Ngươi....

– Cầu ngươi a. Ta còn mẹ già em nhỏ, hiện tại không thể chết . Ngươi không thương ta cũng phải nghĩ tới thế hệ tương lai của đất nước. Ta là hi vọng của nhân dân , của Đảng- Triệu ma ma còn chưa kịp nói hết câu , Hàn Hiểu Tuyết lại tiếp tục thao thao bất tuyệt

– Ngươi...VÀN CHUẢ CHẾT , bôn cô nương đã cứu ngươi . Nụ cười nửa miệng vẽ trên khuôn mặt tuy không còn trẻ trung nhưng vẫn giữ được nét sắc xảo không phải ai cũng có của Triệu ma ma. Không khó có thể nhận ra vị ma ma này trước kia cũng là một nữ nhân khuyêh thành.

– Ta chưa chết? ... Ngươi muốn lừa ta sao? Không có cửa đâu . Ngươi không phải quý sai thì chắc chắn là Mạnh bà nha. Canh đâu, đại tiểu thư nhà ngươi cũng đang khát – Vừa nói dứt lời, Hiểu Tuyết liền đi tới đi lui tìm “canh”, nàng đã uống nước hồ nhiều đến mức sắp bị đột tử mất rồi

– Tiểu nha đầu, nhà ngươi ở đâu mà một mình đến nói vắng vẻ như này ? – Triệu ma ma vừa nói vừa nheo cặp mắt phượng hơi xéch lên thăm dò Hàn Hiểu Tuyết , nha đầu này nhan sắc không hề tệ , thậm chí là rất đẹp . Từ nhỏ tới lớn gặp qua nhiều mỹ nhân nhưng họ Triệu cũng phải công nhận không ai có thể sánh với vẻ đẹp của nha đầu này . Mặc dù nàng ăn nói không có chút ý tứ kiêng kị nhưng xem ra bà đi chuyến này quả thật không thấy hối hận – Ngươi có muốn trọn đời hưởng vinh hoa phú quý không?

– Ta cóc cần , đại tiểu thư ta chỉ cần kim cương 100 cara, vừa thực tế lại không mất giá. Thời buổi này , có đầu óc như ta thì đi đâu cũng sống được –

Hàn Hiểu Tuyết vừa lớn tiếng vừa đưa tay vỗ ngực

– Kim cương ?

– Đúng a , ngươi không biết sao ? À mà cũng phải , ngươi là người cổ đại thì làm sao biết đến. ... – Nàng đang nói đột nhiên im bất , nàng vừa nói gì vậy? Người cổ đại ? Hiểu Tuyết mắt mở to nhìn chăm chăm vào Triệu ma ma lúc này vẫn đang đứng yên bất động

– Ngươi là người gì đấy?

– Ta là người chứ người gì? – Triệu ma ma cũng trừng lớn mắt, nha đầu kia đúng là đáng thương, có vài phần nhan sắc mà đầu óc lại không bình thường. Aizzz... Đúng thật là ông trời không ưu ái ai quá bao giờ

– Ta đương nhiên biết ngươi là người , ý ta là ngươi là... diễn viên sao?...có đạo diễn? Quay phim a...- Hiểu Tuyết như vỡ òa, lập tức cúi đầu chỉnh lại trang phục nhưng lại lần nữa nàng đứng hình. Trời ạ ! nàng đang mặc cái thứ gì trên người thể này ? . Khoan, sợi dây chuyền mama íu quý mua tặng nàng mừng nàng vào đại học cũng không thấy đâu...

– Aaaaa.... Tiền của ta, bảo bối của ta, ta mất hết rồi , ta sống thế nào đây...Oa..

– Nha đầu, muốn đi cùng ta không? Ta đảm bảo ngươi sẽ có cuộc đời giàu sang vàng bạc châu ngọc không thiếu – Triệu ma ma như bắt được vàng, hai mắt sáng ngời , bao dung nắm lấy tay Hiểu Tuyết

– Đi đâu? – Nàng ngậy người, đôi mắt ngấn lệ vạn phần xinh đẹp nhìn Triệu ma ma

– HOÀNG CUNG...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

_ Hoàng cung???

– Phải, là hoàng cung, ngươi không nghe lầm đâu – Họ Triệu mỉm cười – Ta là Triệu mama của Hoa Xuân Các, một trong bốn nơi tuyển chọn mỹ nữ tiến cung dâng lên Hoàng đế. Nha đầu ngươi nếu lọt vào mắt xanh của người thì đúng là phúc phận mười đời tích đức đó nha...

– Khoan... Hoàng cung?? Hoàng đế?? Lẽ nào... cánh cửa đó...

– Tiểu nha đầu, ngươi làm nhầm gì vậy? – Triệu mama nheo mắt khó hiểu

– Không có gì! – Hiểu Tuyết xua tay lắc đầu quây quây – Xem ra ngày tháng sau này sẽ thú vị đây... – Khóe miệng vẽ lên một nụ cười khuyh quốc khuyh thành

– Vậy ngươi theo ta về Hoa Xuân Các, các mama và ti muội ở đó sẽ dạy bảo ngươi... Mà.. Ngươi tên gì??

– Ta là Hàn Hiểu Tuyết, Triệu mama hãy ghi nhớ tên ta vì sau này ta nhất định sẽ là mẫu nghi thiên hạ đó – Nàng vui vẻ đáp

Triệu mama khẽ cười lắc đầu nhìn nha đầu trước mặt, câu này nguyên lai họ Triệu đã nghe rất nhiều. chốn hậu cung hiểm ác với cuộc chiến của các mỹ nhân, nha đầu này liệu có thể sống sót? Họ Triệu nhớ lại mình năm xưa cũng là một mỹ nhân tiến cung tiên đế, tiếc là không chịu nổi thị phi đầy dẫy nơi này, vì bị người ta vu oan mà phải rời cung. Chủ tử của Hoa Xuân Các ngày ấy là Tiểu mama đã thương tình cứu mạng, dìu dắt thành một mama như người. Aiii dza, nha đầu này nhan sắc hơn người, khí chất cũng hơn người, hơn nữa mới gặp mà cũng lưu lại chút cảm tình cho Triệu mama, mong sao nàng ta sẽ bình an trong cuộc chiến chốn thâm cung hiểm ác...

Cuối cùng sau bao ngày lận độn đường xá xa xôi, lại ngồi xe ngựa xóc lên xóc xuống khiến nàng mệt mỏi đứt hơi cũng tới kinh thành. Hoa Xuân Các nằm phía đông nam của kinh thành, là một trong bốn nơi tuyển chọn mỹ nữ khắp thiên hạ tiến cung, tương truyền có tới sáu vị hoàng hậu đời trước đều xuất thân từ đây. Do đó mỹ nhân khắp thiên hạ đều tìm tới chốn này những mong ngày lọt vào mắt xanh của thiên tử...

– Triệu ti! – Hiểu Tuyết cất tiếng gọi Triệu mama giọng uể oải – Rốt cuộc còn bao xa nữa? Ta vừa đói vừa mệt nè!

– Ta đã nói không được gọi ta là Triệu ti mà, ngươi thật chẳng có phép tắc gì cả, gọi ta là Triệu mama biết không?

– Ti đầu có hơn ta là mấy! – Nàng trề môi nhõng nhẽo – Rốt cuộc đã tới chưa...

Điều bộ trẻ con của nàng khiến Triệu mama không khỏi phì cười, nha đầu này thật dễ khiến người ta bị thu hút. Đôi lúc hồn nhiên ngây ngô như một đứa trẻ, đôi lúc lại lộ rõ sự thông minh sắc sảo khiến người ta không khỏi tò mò muốn tìm hiểu thêm về nàng. Mà càng tiếp xúc với nàng lâu ngày lại càng yêu mến nàng thêm. Nàng đúng là tiểu hồ ly mà!

– Triệu mama, đến nơi rồi! – Bên ngoài tiếng nói vọng vào đầy cung kính của phu xe khiến dòng suy nghĩ của Triệu mama bị cắt đứt. Họ Triệu nhẹ nhàng vén tấm vải lụa trong xe nhìn ra ngoài vui vẻ quay sang nói với Hiểu Tuyết:

– Hiểu Tuyết tới nơi rồi!

Nhưng Hiểu Tuyết đâu còn ở trong xe, nàng như con sóc nhỏ nhanh chóng nhảy ra khỏi xe nhìn ngắm mọi thứ:

– Woa, đây chính là Hoa Xuân Các sao? Đẹp thật đó nha! Trông nó giống hệt Lệ Xuân Viên trong phim Lộc Đình Kí mà ta vẫn thường coi trên tivi.

– Lệ Xuân Viên? Lộc Đình Kí? Ngươi nói linh tinh gì vậy? – Triệu mama ngăn người nhìn nàng không hiểu

– Ai da không có gì đâu! – Nàng xua tay, nhận ra mình nói hớ – Triệu ti, chúng ta vào thôi còn chờ gì nữa!

Nói dứt lời nàng liền kéo tay Triệu Thị xông thẳng vào bên trong không chút câu nệ. Một cô nương dung mạo xinh đẹp dịu dàng lại hành xử hấp tấp vội vàng như vậy không khỏi khiến mọi người ngạc nhiên. Nàng thậm chí không tuân theo bất kì phép tắc nào, tự mình chạy khắp nơi khám phá Hoa Xuân Các. Quy định ở đây là: khi có một người mới đến sẽ phải tới tham kiến các nữ nhân, mong họ giúp đỡ chỉ bảo sau này. Vậy mà cô nương này...

– Không biết con nha đầu đó dung mạo thế nào mà dám không tới thỉnh an chúng ta? – Tiêu nữ nhân bức tức nói

– Tiêu ti, con nha đầu đó nghe nói từ quê mới lên không biết phép tắc, ti chấp nhận ả làm gì. – Liễu nữ nhân cười nhạt, tay phe phẩy quạt lông- ả đã không biết, vậy ti muội chúng ta cũng lên dạy dỗ ả một chút có đúng không mọi người?

– Tiêu muội nói đúng lắm! Chẳng hay muội có cao kiến gì? – Đám đông nhao nhao hưởng ứng

Khẽ phẩy quạt ra dấu im lặng, Liễu Phi Dương hạ giọng:

– Chúng ta sẽ làm như vậy... như vậy....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Hiểu Tuyết đứng lặng dưới tán liễu ven hồ, ánh mắt xa xăm và bình lặng như mặt hồ vậy. Mặt nước phẳng lặng in bóng con người xinh đẹp, trong y phục màu trắng toàn thân nàng toát ra vẻ đẹp thanh cao diễm lệ khó tả. Vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành kia không chỉ khiến con người ta bị mê hoặc mà còn thu hút cả đám ruồi trâu, ong bắp cày...

– Ta còn tưởng là ai, ra là Hàn nữ nhân mới tới!

– Tiểu muội tham kiến 2 vị ti tỉ! – Hiểu Tuyết nhún nhún, nàng vốn dễ thích nghi, hơn một tháng qua lưu lạc chốn này nàng cũng học hỏi được không ít.

– Thật là trùng hợp! Đôi hài Triệu mama tặng ta đã lấm bùn đất, nếu có nhũ ý muội có thể làm sạch giúp ta không? Nếu không có nhũ ý cũng không sao, bất quá Liễu Phi Dương ta cùng các ti muội chỉ cho rằng muội không được tặng hài nên ghen tức với ta thôi.

Hừ! Muốn gây khó dễ cho ta sao, đâu có dễ vậy. Rắn độc xem ta trị ngươi đây – Hiểu Tuyết nghĩ bụng nhưng vẫn từ từ cúi người xuống hết sức cung kính

– Liễu ti, muội có gì không phải xin ti chỉ bảo cho. Cầu ti đừng hạ nhục muội như vậy! – Hiểu Tuyết vừa nói vừa đưa tay lên gạt dòng lệ lăn trên má.

– Các ngươi làm trò gì vậy? Hiểu Tuyết sao ngươi lại quỳ dưới đất? – Triệu mama từ đâu đi tới thật đúng lúc, vừa khớp với màn kịch của Hiểu Tuyết. Chỉ chờ có vậy, nàng ngẩng lên mắt đầm lệ mà nói:

– Triệu mama, hai người họ thấy ta không vừa ý liền bắt ta lau hài. Cầu người làm chủ công đạo... hức ... hức...

– Triệu mama, bọn ta... thực ra... – Liễu Phi Dương sợ hãi thanh minh, dáng điệu khác hẳn lúc đầu. Tiêu Sái ở bên cạnh cũng run sợ không kém, ai ngờ được Triệu mama lại đột nhiên xuất hiện vào lúc này chứ

– Không phải thanh minh, ta tận mắt trông thấy lẽ nào là giả? Còn nữa, Hàn Hiểu Tuyết từ quê mới lên không quen biết ai việc gì phải bịa chuyện hãm hại

hai người? – Triệu mama tức giận nói – Hai người theo ta, ta phải trị tội hai người làm gương để không kẻ nào dám ức hiếp người mới nữa!

...Thú vị thật! Hiểu Tuyết lần đầu phát hiện mình rất có năng khiếu diễn xuất, nếu về được thế kỉ 21 không chừng nàng có thể làm tới đại minh tinh. Hoặc nếu cùng đường phải làm kẻ lừa đảo cũng có thể phát tài lớn. Nhìn bóng những người kia vừa khuất, nước mắt cũng vừa khô, nàng ngửa mặt lên cười lớn: Muốn ức hiếp ta chờ tới kiếp sau đi haha...

Cũng từ đó, tại Hoa Xuân Các không ai dám đụng tới nàng. Bản thân Hiểu Tuyết lại cảm thấy điều này rất thú vị, có lúc nàng còn tưởng tượng nếu chín cái đuôi mọc ra sau lưng mình thì nhất định họ sẽ cho nàng là hồ ly tinh mất. Càng vui, càng thú vị, nếu nàng có thể làm loạn lên như vậy thì vui biết mấy, nàng nghĩ, có lẽ từ giờ nàng phải chuyển sang hình tượng tiểu hồ ly xinh đẹp thay vì hình tượng mong manh dễ vỡ định lập lúc ban đầu. Thú vị quá đi!!!!!!

~~~~~  
Cuối cùng ngày này cũng tới...

Ngày trăng tròn, ngày quyết định vận mệnh của tất cả những nữ nhân chờ được tuyển chọn vào cung... Hiểu Tuyết cũng trong số đó... Nàng nóng lòng muốn thấy cánh cửa Hoàng thành Thiên môn mở ra... Nóng lòng muốn thấy đế vương...

Nghe nói hán rất đẹp trai... và ngạo mạn... Văn Đế lên ngôi khi sự nghiệp nhà Trần mà Vũ Đế gây dựng đang gặp nhiều khó khăn. Lực lượng chống nhà Trần do Vương Lâm cầm đầu – lấy danh nghĩa khôi phục nhà Lương của họ Tiêu, được sự hậu thuẫn của Bắc Tề liên tục uy hiếp từ phương Bắc. Trần Văn Đế chính là đương kim thánh thượng hiện giờ đã đem quân chinh phạt các phe chống đối, lấn đất Bắc Chu, uy hiếp Bắc Tề, buộc Tây Lương thần phục. Trần quốc do đó càng lúc càng mạnh, uy thế của Văn Đế Trần Ngự Phong khiến người người kính nể, kẻ thù khiếp nhược... Nàng thực sự rất tò mò về con người này, nhưng không giống những cô gái kia. Nàng tò mò nhiều hơn là muốn trở thành phi tần của hán... Nàng ghét những kẻ ngạo mạn kiêu căng phách lối....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 4

Người đó... là nam nhân đẹp nhất mà nàng từng biết...

Hán là một kẻ hoàn mỹ, dung mạo hoàn mỹ, khí chất thần thánh ấy rốt cuộc người thường cũng không bao giờ có được...

Hán chính là Văn Đế Trần Ngự Phong... người đã đưa Trần Quốc từ một vương quốc nhỏ bé thành một đế quốc hùng mạnh...

Con người ngạo mạn, trời sinh đã toát ánh hào quang rực rỡ khiến mọi thứ quanh hán đều bị lu mờ... Trái tim các thiếu nữ như nhảy khỏi lồng ngực khi thấy hán, mỗi bước chân của hán khiến tất cả như muốn đứng tim! Có ai lại không muốn trở thành hoàng hậu của con người hoàn mỹ này chứ...???

Văn Đế không lập chính cung hoàng hậu, nói đúng hơn là vẫn chưa lập kể từ khi đăng cơ năm năm trước. Người có ngôi vị cao nhất trong hậu cung lúc này chính là Hoàng Quý Phi Vũ Văn Ngọc Nhi – công chúa Bắc Chu. Bên dưới tuy có rất nhiều cung tần mỹ nữ nhưng xem ra vẫn chưa có ai có thể khiến con người ưa sự hoàn mỹ kia ưng ý... Không một ai... Đó là cơ hội trời ban cho tất cả những nữ tử ở đây, những người mong sẽ có được ân sủng của Hoàng đế...

Hán vẫn khoan thai, chậm chậm bước về phía các nữ tử, gương mặt cao ngạo tuấn tú nhưng lạnh như hàn băng vậy... Nghe nói năm nay Hoàng đế đích thân tới tuyển chọn cung phi, ai ngờ là thật, một nữ nhân nói khẽ.

Như nước biển tự phân đôi, đám đông dạt về hai bên nhường lối cho Thiên Tử

Đôi mắt ngạo mạn vẫn lạnh lùng nhìn thẳng... Là ai được chọn?? Không khí trở nên ngọt ngào.

– Nhất định là Liễu Phi Dương rồi!

– Không ngờ cô ta tốt số vậy!

Đám đông xì xầm to nhỏ. Liễu nữ nhân e lệ tiến lên một bước nghiêng đón thánh giá... nhưng... chỗ cô ta bước lên là một khoảng trống...

Trần Ngự Phong bước qua, lạnh lùng, bình thản... và dừng lại trước mặt Hàn Hiểu Tuyết!!!

Hán cúi đầu nhìn nàng, đáy mắt lướt nhanh một vết tối...

– Nàng! – Trần Ngự Phong một tay nâng cằm nàng, lời nói phát ra bốn bề như có tiếng sấm rền vang, phá vỡ bầu không khí ngọt ngào khó chịu... Nụ cười ma quái nở trên môi, con người này...

– Bỏ tay ra! – Nàng nói, đầu nghiêng về một phía tránh những ngón tay dài, lạnh và cứng như thép kia. Hấn nghĩ nàng là một món hàng để hấn tùy ý lựa chọn chắc!

Tất cả mọi ánh mắt đổ dồn về nàng, kinh ngạc có, sợ hãi có, giễu cợt có. Nàng dám ra lệnh cho một đế vương, lại còn ngang nhiên cự tuyệt người trong ngày tuyển phi. Nàng đúng là chán sống rồi mà... Trong khi mọi người lo ngại con thịnh nộ sẽ giáng xuống đầu nàng thì Hiểu Tuyết lại vô cùng bình thản. Đôi mắt thản nhiên, tĩnh lặng.

Trần Ngự Phong vẫn ghì tay giữ chặt chiếc cầm nhỏ nhắn của nàng. Nụ cười ma quái trên môi vẫn chưa hề tắt, ánh mắt chăm chú nhìn nàng. Gương mặt trắng muốt như men sứ, làn da mềm mịn như lụa, hai hàng lông mày nhẹ nhàng thon thả, sống mũi cao thẳng thanh tú, đôi môi đỏ mọng quyến rũ, đặc biệt là đôi mắt chứa tia nhìn bướng bỉnh không chịu khuất phục... Một tiểu mỹ nhân thú vị, hấn nghĩ. Trần Ngự Phong mê mải nhìn ngắm tiểu mỹ nhân trước mặt mình đầy thích thú, như dồn cả một đời người chỉ để ngắm nàng... vậy mà nàng lại thản nhiên tránh né ánh mắt nóng nần nóng bỏng kia. Mọi cô gái bình thường đều có thể sẵn sàng chết chỉ cần được trông thấy ánh mắt chan chứa tình cảm đó nhìn mình... Còn nàng thì...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 5

– Tất cả các người lui đi! – Gương mặt Trần Ngự Phong trở lại lạnh lùng lạnh nhạt

– Vâng!

Tất cả đều lui hết, đầu tiên là các mỹ nhân, rồi cung nữ, thái giám, thị vệ cũng không còn. Nàng cũng muốn lui nhưng hấn giữ chặt nàng như vậy nàng biết lui sao đây?? Nàng cũng hơi chột dạ nên khe khẽ nói:

– Hoàng thượng, xin hãy buông thiếp ra!

– ....

Hấn vẫn đứng im như tượng, tuyệt không một chút biểu cảm lộ ra trên gương mặt, toàn thân cũng không nhúc nhích. Không lẽ tên này điếc sao?

– Bỏ... – Lời chưa dứt, môi đã chạm môi. Bờ môi hấn lạnh giá như sương tuyết nhưng hương vị thì thật ngọt ngào... Trời ơi, nàng đang nghĩ gì không biết! Tình lại mau Hấn Hiểu Tuyết, tuyệt đối không để tên ma đầu này quyến rũ, tình mau tình mau... Nói rồi nàng liền dùng hết sức bình sinh đẩy hấn ra. Trần Ngự Phong nhìn nàng với ánh mắt lạnh lùng khó hiểu.

– Nàng sao thế?

Dám giờ trò dè xỏm với bản cô nương còn hỏi bản cô nương làm sao à? Tên đòi bại này... Nàng phẫn nộ chỉ tay vào mặt hấn gào lên:

– Người như ngươi mà cũng xứng làm Thiên tử à? Ta đã cho phép ngươi chưa? Đồ đệ tiện, háo sắc, bỉ ổi vô liêm sỉ...

Nàng không nhớ nổi đã mắng hấn bao lâu. Chỉ nhớ rằng khuôn mặt hấn từ ngạc nhiên tột độ chuyển sang lãnh cảm rồi giận dữ như cuồng phong bão tố. Và nàng, lẽ ra đã trở thành một phi tần sau đêm ân sủng ấy, đã bị giáng xuống làm cung nữ, bị giam trong Lãnh cung. Tóm lại là thế thảm đủ đường. Cũng may là tên háo sắc ấy không ban cho nàng một dải lụa trắng hay một ly rượu độc...

~~~~~  
Lãnh cung...

Lạnh lẽo....

Âm thấp...

Ngày trước xem phim thấy những phi tần bị thất sủng bị giam trong lãnh cung vô cùng thảm hại, không ngờ Hấn Hiểu Tuyết nàng cũng có ngày này... Nàng ở hiện đại là một cô nhị không, mama của cô nhị viện là người thân duy nhất của nàng... Bà đối xử với nàng rất tốt, coi nàng như con gái ruột, nàng cũng xem bà như mẹ vậy! Hu hu, ta thực sự không muốn chết già ở đây, Hấn Hiểu Tuyết ta không thể xấu số như vậy. Mama của nàng, không biết bà có khỏe không, hấn bà sẽ lo cho nàng lắm, nhất là khi cảnh sát không tìm được tung tích của nàng... Tìm sao được chứ... nàng đã xuyên không về cổ đại mất rồi...

Hu hu! Ông Trời ơi sao ông khéo trêu đùa con người vậy? Không phải những nữ chính trong truyện xuyên không đều có kết cục tốt sao? Cảnh cửa chết tiệt kia, chính mi hại ta huhu, ta không nên xuống dưới hồ mới đúng...

Bên ngoài, ánh trăng đã nhòm qua khe cửa nhỏ hẹp, cười nhạo hoàn cảnh thảm thương của nàng...

Nàng tiêu chắc rồi, thoát khỏi Lãnh cung còn không nổi sao có thể là Hoàng Hậu mẫu nghi thiên hạ trọn đời hưởng phú quý chứ ??

Ngồi lại nhấp chén say

Lắng trong lòng mình những đắng cay

Ngày dài thắm thoát roi

Muốn quên đi những phận bèo trôi.

Ngọc nga cũng mấy phen

Lắm trong bùn hoai cũng thấy quen

Ngồi buồn ngó gót sen

Trách sao cõi đời này đỏ đen. ...

Đúng rồi! Nàng từng theo học một khóa học thanh nhạc lúc còn nhỏ. Giờ mới thấy nó rất hữu dụng để giải khuây.

Nàng cất tiếng hát... Hát trong bi thảm... Hát trong đau đớn... Hát trong tuyệt vọng... Giọng bi thương phần nộ đầy ai oán...

Chỉ tội cho những kẻ mắt ăn mắt ngủ vì tiếng ca bi thiết của nàng...

Mỗi bài hát kết thúc, nước mắt đều tuôn trào, đọng lại trên khóe môi... Cơ mà tinh thần thì lại thấy thanh thản lạ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

... Năm ngày đã trôi qua, nàng đã định tuyệt thực. Thà chết vì đói còn hơn chết già ở xó này. Cũng may còn có chút nước mưa để ta cầm cự, nàng nghĩ thầm, dù sao vận nàng cũng khó mà thoát khỏi đây. Thật may là thời cổ đại con người vẫn thân thiện với môi trường lắm, nước mưa vẫn còn sạch chán, chứ nếu về hiện đại thì chắc chắn nàng đã ngộ độc mưa axit rồi...

Sang tới ngày thứ bảy, chân tay Hiểu Tuyết bủn rủn rồi không còn chút sức lực. Lần này có lẽ ta không xong thật rồi, nàng gượng cười nhạt nhẽo, đột nhiên nhớ tới lần đầu gặp Triệu mama, không biết tí ấy có nghe tin ta bị giam vào Lãnh cung không??...

– Hiểu Tuyết! Ta thực sự rất lo cho muội! – Trong mơ màng, nàng thoáng thấy hình ảnh của Triệu mama đang khóc nức nở... Tuy biết họ Triệu chưa lâu nhưng Triệu Thị quả thực là một tí muội tốt đối với nàng, hảo tí muội ta làm ma cũng sẽ hiển linh phù hộ tí...
~~~~~

Một mũi nhọn xuyên qua làn da trên mí mắt nàng, xoáy vào tận đáy võng mạc. Hiểu Tuyết Từ từ mở mắt, chói quá, đây là thiên đường hay địa ngục?? Nàng đưa mắt nhìn ra xung quanh, rèm lụa vàng, chăn thêu long phụng... khung cảnh xa hoa này... Không lẽ là thiên đường??

– Nàng tỉnh rồi à? – Một nam nhân có gương mặt tuyệt mỹ đang đứng nhìn nàng, là thần thánh phương nào thế? Nhưng gương mặt kia trông quen quá... giống tên Hoàng đế háo sắc kia... Khoan, chính là hắn, tên khốn này! Nàng bật dậy giận dữ:

– Trần Ngự Phong, ta chết rồi mà ngươi vẫn không buông tha cho ta sao?

– Nàng nghĩ ta sẽ để cho nàng chết dễ dàng vậy sao?

Hắn nói vậy là ý gì?... Hình như nàng vẫn còn hơi thở,... không lẽ hắn đã cứu nàng?? Hắn không muốn nàng được chết dễ dàng ư? Đúng là kẻ nhỏ nhen mà, cũng lắm nàng chỉ mắng hắn mấy câu hà tất phải trả thù nàng như vậy?

– Ngươi... ngươi muốn ta sống không được chết không xong ư? Đồ xấu xa!

– Ta sẽ không để nàng chết cho đến khi nàng thần phục ta!

Cái... cái gì?? Tên khốn kiếp này. Hiểu Tuyết mặt tím lại vì giận, sau đó cúi xuống thì phát hiện y phục đã bị thay...

Bốp!! Nàng hạ thủ không lưu tình, thẳng tay dạy dỗ hần.

– Ai cho ngươi động vào ta???

– Ôi nương nương xin đừng tức giận! Là nô tì thay y phục cho người, không liên quan đến Hoàng thượng! – Triệu mama nhìn nàng ánh mắt đầy khẩn cầu.

– Triệu tì! Sao tì lại gọi ta như vậy? – Nàng ngạc nhiên

– Nàng tự xem đi! – Trần Ngự Phong lạnh lùng đưa cho nàng một bản thánh chỉ, nàng nhìn qua rồi suýt ngã ngựa bởi mấy chữ cuối... “Hàn Hiếu Tuyệt sắc phong Hiếu Phi”. Cái... cái gì???

•••> Các you còn chờ gì nữa, mau mau Thanks đi ạ

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Mấy ngày qua không đêm nào là Văn Đế không tới tìm nàng. Có điều nàng tuyệt đối không để hần động vào dù chỉ một sợi tóc... Thật kì lạ, đường đường là một bậc đế vương tôn quý người người kính sợ, một vị tướng thiên tài... thế mà lại bó tay trước một tiểu phi tần ương ngạnh. Người ta không hiểu, tò mò không biết Hiếu Phi này rốt cuộc có bản lĩnh thông thiên gì lại mê hoặc được vị Hoàng Đế lạnh lùng khó gần kia, các cung tần mỹ nữ ghen tị với nàng, nhưng chính nàng là rõ nhất: Hần hại nàng thế nào ><...

– Nương nương, có Lý công công của Tây cung cầu kiến! – Tiếng nói của Tiểu Nhạn khiến nàng sực tỉnh, Tây cung không phải là chỗ của Thái hậu sao? Liệu có phải là mưu mẹo gì của tên háo sắc kia không, nàng nghĩ thầm.

– Truyền Tiểu Lý công công!

– Nô tì tuân chỉ!

Một tên thái giám mặt doi tai chuột bước tới:

– Nô tài Tiểu Lý tử tham kiến Hiếu Phi nương nương, nương nương kim an!

– Tiểu Lý công công tìm bốn cung có chuyện gì vậy? – Nàng hỏi

– Xin nương theo nô tài tới Tùng Trúc Viện, đây là lệnh của Thái hậu!

Hiếu Tuyệt dời bàn ngọc, tiến ra cửa. Thái hậu không phải là mẹ của Hoàng đế sao? Có khi nào bà ta tìm ta để hỏi tội vì hôm qua đã tống cổ con trai bà ta ra khỏi phòng không nhỉ? Hay là chuyện ta cấm xuong cá lên mặt hần?? Suy cho cùng cũng đâu phải lỗi của nàng. Có trách thì trách hần dám mạo phạm bốn cô nương chứ, Hoàng đế thì đã sao? Ta cóc sợ...

Tùng Trúc Viện này quả đúng như tên gọi... toàn tre với trúc. Bước qua hồ sen đến một tòa các. Thái hậu đang đứng đó đợi nàng... Bước tới gần, nàng lập tức chóng váng. Thái hậu tuy không còn trẻ nhưng những nét đẹp trên khuôn mặt bà vẫn không hề bị thời gian xóa mờ. Dù gì cũng là chính cung hoàng hậu của tiên đế, nhan sắc mặn mà vậy khó trách...

– Bốp! – Nàng còn ngờ ngẩn hồi lâu thì đã nhận một cái tát giáng mạnh xuống từ tay Thái hậu nương nương, kèm theo đó là tiếng gào thét

– Hồ ly tinh, ngươi mê hoặc tiên đế chưa đủ còn muốn hại Phong Nhi của ta sao?

Hồ Ly Tinh? Bà ta nói nàng ư? Nàng còn không biết mặt mũi tiên đế thì mê hoặc lão ta kiểu gì? Còn nữa, nàng mà lại thêm quyến rũ tên Hoàng đế hạ lưu háo sắc kia chắc. Thật không biết phải trái gì mà! Nàng tròn to đôi mắt nhìn Thái hậu hoàn toàn không hiểu. Vị tanh tanh vương trên khóe miệng, toàn thân nàng mất thăng bằng mà đổ xuống...

Thân người xinh đẹp đổ xuống, nằm trong một vòng tay vững chãi. Trong sự ngỡ ngàng, đau đớn, vòng tay kia hết như tia nắng ấm áp làm tan chảy băng giá.

Ánh mắt nàng bắt gặp đôi mắt hổ phách, lạnh lùng, băng lãnh nhưng nhìn kĩ lại có chút ấm áp, thân thuộc... Là ai?

Trần Ngự Phong đang ôm cô thật chặt, trong vòng tay vững chãi như một vị thần hộ mệnh.

– Hiếu Phi, nàng không sao chứ!

– Ngươi... Hoàng thượng...

Vương Thái hậu giận dữ nhìn cả hai. Hồ ly tinh kia lại định giờ trò gì đây? Không phải mười năm trước ả đã bị hỏa thiêu sao? Sao lại sống sót quay lại đây? ả muốn gì ở hoàng nhi của bà...

Cảm giác như có hai luồng laze bắn vào mình, một phản xạ rất bản năng là phải bám ngay lấy thân hộ mệnh trước mặt, khẽ rên rì:

– Hoàng thượng... thiếp...

Một ngón tay đưa lên chặn môi anh đào xinh đẹp, Trần Văn Đế nhú mày quay sang mẫu hậu:

– Mẫu hậu! Nàng ấy là phi tử của con, không phải Nhiếp phu nhân!

– Phong nhi... ta... ta sợ ả hồ ly ấy quay lại làm hại con giống như những gì ả làm với cha con... Mẫu hậu thực sự không có ý gì khác...

Hừ, đánh người rồi mới nói như vậy phỏng có ích gì? Bà ta nghĩ mình là mẹ Hoàng đế thì muốn làm gì thì làm chắc? Nàng nghĩ. Cũng may tên Hoàng đế chết tiệt này đến kịp thời...

– Hoàng thượng, Thái hậu không nói không rằng ra tay với thân thiếp! Cầu người làm chủ công đạo a... – Vừa nói vừa tựa người vào Trần Ngự Phong, nàng dùng hết bản lĩnh trung ra bộ mặt kinh điển của các phi tần trong phim ảnh trước mặt Hoàng đế, ánh mặt mị hoặc, giọng nói ngọt ngào nũng nịu

– Hoàng thượng, đau lắm a...

Đáy mắt Trần Ngự Phong thoáng ngạc nhiên nhìn nàng trong phút chốc rồi lại trở lại băng lãnh, tay bỗng nàng quay lưng bước.

– Mẫu hậu, nếu lần sau phi tử của con còn bị ức hiếp như vậy con sẽ không bỏ qua đâu!

Lời vừa nói ra khiến nàng lạnh sống lưng, khẽ rùng mình.

Chỉ thấy những ánh mắt hùng hực lửa ganh tị bắn xoèn xoẹt về phía mình.

Cảm giác không khí xung quanh đặc quánh lại, đáng sợ còn hơn cả ngày tuyển cung phi...

Nàng lắc đầu cười khô, xem ra tên Hoàng Đế này cũng có chút bản lĩnh mê hoặc người khác... Nam nhân, nữ nhân, cung nữ, thái giám, bất kể ấu lão đều sùng kính hần như idol. Cũng phải, gương mặt hoàn hảo tuyệt mỹ này, tuy có chút lạnh lùng nhưng quả thật vẫn đầy ma mị cuốn hút...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Bầu trời rực rỡ với màu cam của hoàng hôn.

Dưới ánh hoàng hôn, gió thổi lướt qua tán cây anh đào, những cánh hoa nhỏ nhắn xinh xắn rụng là tả, óng ánh.

Nam nhân đang bỗng nàng, gương mặt lạnh lùng như băng tuyết nhưng đẹp tuyệt vời. Một vẻ đẹp ma quái mê hoặc lòng người. Gương mặt càng nhìn càng khiến người ta bị thu hút. Quả là một cảnh tượng thần tiên hiếm có a...

Tuy đã biết hần rất đẹp, thuộc dạng rung động lòng người, nhưng ở gần hần thế này... cứ chỉ lại thân mật... Hiểu Tuyết như bị tống một cú đấm vào mặt, ngàn sao bay trước mắt, máu trong lồng ngực trào lên ngạt thở, hồi lâu không nói nên lời. Bệnh mê trai của nàng không lẽ lại bùng phát a!!!!

~~~~~
– Nàng đúng là con ngựa hoang chưa được thuần hóa!

Não bộ nàng tuy đã thêm hần mấy mililit dung tích não so với người của thời đại này nhưng vẫn chưa hiểu được ngụ ý trong câu nói của Trần Ngự Phong. Chưa kịp thắc mắc thì hần đã ấn mạnh nàng vào tường. Thân hình cao lớn áp chặt vào người nàng. Gì chứ, bây giờ quay sang tìm nàng trút giận sao???

– Thả ra... thả...

Hiểu Tuyết chưa kịp nói hết câu thì bờ môi lạnh giá đã gắn chặt vào môi nàng. Hần như ngẫu nhiên đôi môi nàng, cuốn chặt lấy nó như đang thưởng thức một món ăn hấp dẫn. Nụ hôn bất ngờ và hoang dại đến mức làm cho nàng gần như tê liệt. Trời đất xung quanh dường như quay cuồng, Hiểu Tuyết

chối vói bám vào Ngự Phong. Ý thức sớm đã bị hấn phong tỏa, đôi tay không còn nhớ đẩy hấn ra...

Ngự Phong bế nàng lên giường, sự va chạm xác thịt làm người nàng nóng bừng lên như đang lên cơn sốt. Những nụ hôn mê lút khắp cơ thể nàng, sâu thẳm bên trong nàng nóng hừng hực như lửa cháy. Hấn như con thú hoang bị giam cầm bấy lâu đã thoát khỏi xiềng xích trói buộc mà vô vấp lấy con mồi là nàng. Mọi giác quan của nàng đã tê liệt. Kể cả trong mơ, nàng cũng không thể tưởng tượng nổi lần đầu tiên của mình lại diễn ra trong hoàn cảnh này... Nàng không cảm nhận được gì ngoài sự hiện hữu của Trần Ngự Phong bên trong mình. Nàng là phi tử của hấn, hấn là Hoàng đế của nàng. Trong khoảnh khắc nàng nhận ra từ nay nàng đã thuộc về nam nhân này, thuộc về hấn mãi mãi...

Văn Đế chống tay xuống giường, nhìn chăm chăm vào nữ nhân dưới thân, phi tần mà mình vừa ân sủng, mặt đỏ gay không rõ vì ngượng hay vì tức giận.

– Thế nào?? Sao không mắng ta tiếp đi?

Hiếu Tuyết quay mặt đi, tránh ánh mắt nóng rực như lửa đang chữa vào mình, nhưng nàng không nhận ra trong ánh mắt đầy, dục vọng vẫn chưa hề tắt...

1s

2s

3s

Thời gian trôi qua tưởng như vô cùng, nàng liếc lên, hấn vẫn nhìn nàng, đúng là ngứa mắt quá, muốn giơ cả hai tay lên mà bóp chết hấn luôn cho rồi. Nhưng suy nghĩ là một chuyện và hành động thì lại là một chuyện khác. Nam nhân này là kẻ đứng trên muôn vạn người, là thiên tử idol trong mắt đám người cô đại, là một trong những Hoàng đế quyền lực nhất bấy giờ, có thể nói là muốn gió có gió hô mưa được mưa. Chọc tức hấn cũng không có lợi gì a!

Ngự Phong cúi sát xuống hôn nàng thật đắm say mặc kệ nàng có đáp lại hay không:

– Đêm nay vẫn còn dài! Trăng mới lên thôi!!

Không thể nào, chẳng lẽ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Lúc tỉnh lại, Hiếu Tuyết đảo mắt nhìn bốn phía không thấy nam nhân đã cùng mình đêm qua mới từ từ ngồi dậy.

Cảm giác được toàn thân đau nhức, vừa khởi động lại không thể không nằm xuống...

“Ai!” Trên thân thể vẫn còn lưu lại dấu vết sờ hữu của con người bá đạo kia... Nhớ lại chuyện đêm qua quả thật khiến người ta không khỏi đỏ mặt.

Nghỉ ngơi một hồi, Hiếu Tuyết miễn cưỡng dỗi khỏi giường, có điều thân thể không chịu được ngã xuống!

– A! – Nàng bối rối giãy rụa, đột nhiên bị một cổ kinh lực túm lấy, nàng chỉ cảm thấy hoa mắt, đôi phục hồi lại thì đã ở bên mình Trần Ngự Phong.

Thanh âm trầm thấp của nam nhân bên tai vang lên:

– Ái phi của ta thật vụng về a!

– Ta... ta... – Hiếu Tuyết ngã vào lòng ngực đầy đặn của hấn. Trống ngực đập thùm thụp.

– Hoàng thượng, người không phải đi rồi sao?

– Muốn ta rời đi sao? – Trần Ngự Phong xấu xa cắn nhẹ lên cổ nàng trên đùi, bàn tay nhẹ nhàng mon trón khắp cơ thể kiều diễm.

– Người hôm nay không thiết triều sao? – Thanh âm cuối cùng càng ngày càng nhỏ, nàng rung mình nhận ra vết tối lút nhẹ dưới đáy đôi mắt hổ phách. Hồng rồi, nếu chọc giận hấn thì nguy.

– Được! – Văn Đế lạnh lùng buông nàng ra tiến về phía cửa – Ta không miễn cưỡng nàng!

Giọng hấn cất lên lạnh nhạt tựa băng tuyết nghìn năm, ánh nhìn trở lại dừng đọng lạnh lẽo. Nàng suýt bị hấn dọa chết!

– Ta đi đây!

Từ đó, Văn Đế không còn tới Diên hi cung của Hiếu Phi. Lời đồn Hiếu Phi bị thất sủng nhanh chóng lan rộng... Đối với nữ nhân của Hoàng Đế, bị thất sủng so với vào Lãnh cung quả thật không khác là bao. Tóm lại là rất thê thảm!

Cũng từ ngày hôm ấy, nàng thấy bản thân thay đổi một cách kì lạ, giống như Hàn Hiếu Tuyết nàng đã biến thành một người khác. Đêm đêm, nàng vô thức sờ vào chỗ bên cạnh... Cảm giác vẫn còn hơi ấm, còn vương bóng hình nam nhân đã cùng nàng đêm ấy. Nàng thậm chí còn hoang tưởng đến độ nhìn thấy hân đứng nơi đầu giường nhìn nàng đắm đuối như lần đầu gặp gỡ, khóe miệng cong lên vẽ ra nụ cười rung động lòng người... Nhưng tất cả chỉ là ảo tưởng, nàng cười khổ thầm nghĩ, có lẽ hân đang vui vẻ bên nữ nhân khác mà sớm quên nàng rồi!

Cũng từ ngày hôm đó, nàng mất ăn mất ngủ. Trước đây nàng chưa từng bị như vậy, kể cả lần đầu tỏ tình bị người ta từ chối. Nhớ nhưng một nam nhân thực sự rất khổ sở. Đêm đến đau thất như bị ngàn nhát dao cứa xé. Tình cảnh thật thê lương!

Quê Nhi, nữ tì của nàng thấy vậy cũng không yên tâm chút nào, ngày ngày vẫn trò chuyện chơi cò với nàng giúp nàng giải khuây.

... Khi những cơn gió thu mang theo khí lạnh tràn về, nàng cảm thấy mình dần già cỗi. Mát nàng cũng thôi nhờ khi nghe đám phi tần bàn luận về Liễu Phi, Ưông phi... mới nhập cung nữa.

Một lần đám phi tần đi ngang Diên hi cung, một nữ nhân dừng lại cảm thán:

– Nơi nào mà âm u, âm đạm quá vậy?

– Muội muội không biết sao? Đây chính là nơi ở của Hiếu Phi thất sủng – kẻ mang gương mặt giống hệt ả hồ ly tinh Nhiếp Tiểu Thiện từng bị thiêu chết năm xưa.

– Có phải là yêu nữ từng mê hoặc tiên đế không?

– Đúng đó! Chúng ta mau mau tránh xa nơi xui xẻo này đi!

Quê Nhi đang quét dọn nhìn không được con giận, cầm chổi chỉ thẳng vào mặt đám phi tần kia:

– Các người dám nghị luận Hiếu Phi nương nương?

– Ấy da, Hiếu Phi nương nương thật không biết dạy dỗ cung nhân, sao lại có kẻ lỗ mãng như vậy chứ!

– Đúng đó, các ti muội không thấy dung mạo Hiếu Phi đặc biệt giống ả hồ ly tinh kia sao? Không chừng là ả ta tái sinh gây họa trong cung đó!

Hiếu Tuyết thấy lời không vừa ý chậm rãi bước ra. Quê Nhi nhăn nhó:

– Nương nương! Họ dám nói xấu người!

– Và cho mỗi ả một cái!

Triệu mama đằng đằng sát khí đi vào. Đúng là ti muội tốt, biết ta không vui liền tới tìm ta. Thấy mấy nữ nhân kia cũng sợ khiếp vía, Hiếu Tuyết khoát tay nhân từ nói:

– Bỏ đi! Triệu ti, đã lâu không gặp... hôm nay nhất định phải ở lại dùng bữa với bọn muội! Linh đình thì không có nhưng đảm bảo sẽ khiến ti mập ú!

– Ngươi thật là... đã nói không được gọi là Triệu ti rồi! – Triệu Thị cau có một chút rồi cơ mặt dần giãn ra, vui vẻ nắm tay nàng cùng bước vào trong... Thực ra nàng chưa bao giờ là người nhân từ, Hiếu Tuyết là người có ân trả ân có oán báo oán, đám người kia nàng sẽ đối phó sau... Giờ điều nàng muốn biết nhất chính là thân thế của kẻ mang gương mặt giống nàng – Nhiếp Tiểu Thiện...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

– Sao đột nhiên ngươi lại hỏi về Nhiếp phu nhân vậy? Ngươi có biết nếu chuyện về Nhiếp phu nhân lộ ra ngươi sẽ có kết cục thế nào không? – Triệu mama lo lắng.

– Triệu ti, muội chỉ tò mò chút thôi... Ti từng sống trong cung của Tiên đế hẳn ti biết chuyện về người đó đúng không? Kể cho muội nghe đi, tại sao Thái

hậu lại nói muội là hồ ly tinh, đám phi tần kia coi muội là Nhiếp Tiểu Thiện...

– Nha đầu nguoi thật khó bảo a! Được rồi, nhưng phải giữ kín chuyện này đây... Lộ ra nhất định ta và nguoi khó bảo toàn mạng sống...

... Câu chuyện về Nhiếp Tiểu Thiện giống như một thước phim giật lùi, từng hình ảnh hiện ra rõ mồn một trong đầu Hiểu Tuyết...

Trần Bá Tiên (tức Trần Vũ Đế) xuất thân nhà nghèo, ông trưởng thành dưới thời Lương Vũ Đế Tiêu Diễn. Cha của Vương Tần Lan (tức Vương Thái hậu, mẹ của Trần Văn Đế Ngự Phong) có con mất tình tường, nhận thấy Bá Tiên có vẻ ngoài khác thường, bèn gả con gái cho. Tần Lan đã phải chịu không ít khổ cực khi chồng gây dựng nhà Trần trên sự đồ vờ của nhà Lương. Tuy nhiên, đối với một người phụ nữ như bà nói, điều đau khổ nhất chính là sau khi giành được thiên hạ, chồng bà lại đi ân sủng người phụ nữ khác và không đoái hoài tới mình nữa.

Vào những năm cuối đời, Vũ Đế đặc biệt yêu chiều Nhiếp phu nhân, tới bất cứ đâu cũng dẫn Nhiếp phu nhân đi theo, thậm chí ông còn dự định phế bỏ thái tử Ngự Phong để lập Trần Hi Di (con trai Nhiếp phu nhân) làm người thừa kế. Tuy nhiên thái tử lại là người sớm bộc lộ năng lực điều binh khiển tướng, lãnh đạo quốc gia nên các quan trong triều đều kịch liệt phản đối. Tuy nhiên, Vương hậu vẫn luôn giữ mối thù trong lòng và thể hiện sự bất mãn đó sau khi chồng mất. Trần Vũ Đế qua đời, thái tử Trần Ngự Phong lên ngôi, lấy hiệu là Trần Văn Đế. Thái hậu nhìn thấy thời cơ đã chín muồi bèn ra tay trả thù.

Thái hậu sai người chặt hết chân tay Nhiếp Phu nhân, chọc mù mắt, đâm thủng tai, bắt uống thuốc độc cho câm, sau đó quăng kẻ tình địch trong tình trạng sống dở chết dở như thế vào một căn hầm tối, gọi là “Người lợn”. Văn Đế biết rõ tính mẹ, sợ đưa em cùng cha mới mười tuổi bị mẹ hãm hại nên ăn ngủ cùng nhau, không rời một bước. Nhưng dù được người anh tốt bụng che chở thì Triệu Vương Hi Di cũng không thoát khỏi tay người đàn bà hiểm độc được mãi. Một lần, nhân lúc Văn Đế đi dẹp loạn ở Định Châu. Thái hậu đã sai người bóp chết con trai của kẻ tình địch. Sau đó, Thái hậu đã dẫn theo hai tên tù nhân hung dữ vào trong đại lao và nói với Nhiếp phu nhân rằng: “Con trai nguoi đã bị Diêm Vương triệu về âm gian rồi”. Nhiếp phu nhân nghe xong bên khóc lớn: “Nguoi đã giết hại con trai ta thì giết luôn ta đi, ta và con trai ở âm phủ sẽ biến thành ma để báo thù nguoi...”. Nhiếp Phu Nhân bị vu cáo là hồ ly hãm hại tiên đế rồi bị đưa lên giàn hỏa thiêu. Từ đó, Thái hậu ban lệnh cấm mọi người trong cung không ai được nhắc tới phu nhân ấy nữa...

Hiểu Tuyết nghe một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng khiến nàng khẽ rùng mình... Người đàn bà đó quả thật không phải là người, từng nghe chốn thâm cung hiểm ác không ngờ hoàng cung lại có một con quỷ dữ như vậy... Hèn gì bà ta lại có thái độ đó với nàng... Nếu bà ta cho rằng nàng là hóa thân của tình địch vậy không phải nàng toi rồi sao?? Nàng thực sự không muốn có kết cục bi thảm như Nhiếp Phu Nhân kia đâu!

– Hiểu Tuyết, ta cho nguoi biết, Thái hậu đã coi nguoi như là Nhiếp Phu Nhân hiện thế, nguoi lại bị thất sủng như vậy e là...

– Triệu ti, ti mau nghĩ cách giúp muội đi, muội không muốn làm “người lợn” a!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

... Đêm đã khuya. Câu chuyện của Nhiếp Phu Nhân khiến Hiểu Tuyết không sao ngủ được. Thái hậu nhất định sẽ hạ độc thủ với nàng, ”muốn điều đó không xảy ra chỉ có cách ở bên Hoàng thượng, Thái hậu rất yêu thương con trai, tất không dám hạ thủ với sủng phi của con... Chỉ cần có được trái tim của Văn Đế”, từng lời từng lời của Triệu mama rõ mồn một bên tai nàng. Chỉ cần có được trái tim của Trần Ngự Phong ư? Nhưng một kẻ ngao ngược bằng linh như hần... làm sao để trái tim hần thuộc về nàng mãi mãi?? Không phải hần đã “đá” nàng rồi sao!

Không khí trong phòng lạnh một cách kì lạ. Hiểu Tuyết ho nhẹ, tiến tới đóng lại cửa sổ, Quế Nhi giờ này có lẽ đã nghỉ rồi. Kiểm tra cửa sổ thật cẩn thận, Hiểu Tuyết quay về phía chiếc bàn

– Hần Hiểu Tuyết!

Từng giây trôi qua. Mỗi tích tắc kéo dài như một hành trình bất tận.

Hai chân nàng biến thành cột băng không thể nhúc nhích. Không thể ngoảnh lại nhìn nơi phát ra tiếng nói sau lưng mình. Hơi thở nàng đông lại, nặng nề. Nàng hi vọng những gì mình nghe được chỉ là tiếng gió lửa, hoặc nàng mắc chứng ảo thanh cũng được. Miễn là những điều nàng nghe thấy không phải là sự thật. Mất một lúc lâu nàng mới có thể cử động đầu chậm rãi:

– Quế Nhi... Là nguoi hả?

Im lặng.

– Quế Nhi... Là nguoi đúng không, đừng hù dọa ta... Trò này không vui chút nào đâu! – Giọng nàng lạc đi

Vẫn im lặng.

Những vết sáng nhọt nhọt chuyển động chậm rãi, không theo một quy luật nào dần tụ lại thành hình một bóng ma. Nàng lùi lại, trượt ngã xuống sàn, đau điếng. Nhưng không một tiếng kêu la. Mọi lời nói tắc nghệt trong cổ họng vì quá khiếp đảm.

Bóng ma xuất hiện với hình tượng kinh điển như trong Liêu Trai chí dị: tóc đen dài, y phục trắng, gương mặt trắng sáp, lớp da gần mí mắt hiện rõ màu xanh tái ghê rợn... Điều đáng sợ nhất chính là gương mặt kia không phải rất giống nàng sao?? Nhiếp Phu Nhân...

– Đừng sợ. Hiểu Tuyết! Ta không làm hại ngươi đâu. Ta muốn ngươi giúp ta... – Gương mặt trắng sáp cúi xuống, sát mặt nàng.

– Giúp ngươi? Ngươi... ngươi muốn ta giúp ngươi báo thù Vương Thái hậu ư?

– Không sai! Chính ta đã đưa ngươi về thế giới này, ta muốn ngươi thay ta báo thù ả – Hồn ma rít lên căm hờn – Ta phải khiến ả chịu một kết cục bi thảm hơn vạn lần mẫu tử ta! Ta phải khiến ngài vàng mà ả dùng mọi thủ đoạn để giữ cho con trai mình phải sụp đổ...

– Làm sao ta có thể giúp ngươi khi chính ta đã bị Trần Ngự Phong thất sủng, thậm chí Vương Thái hậu có thể dễ dàng ra tay với ta... – Giọng nàng cất lên yếu ớt.

– Điều đó ngươi không phải lo! Tất cả những kẻ ngáng đường ngươi trở thành Hoàng Hậu sẽ bị loại bỏ. Đến lúc đó, ngươi có thể dễ dàng đối phó với độc phụ đó rồi... – Tiếng cười lạnh buốt cất lên như tiếng kim khí cọ sát, đau đớn, đồng thời phảng phất hi vọng – Hãy giúp ta, Hiểu Tuyết. Chỉ có ngươi mới có thể giúp ta!

Bản thân một người con gái, dù bề ngoài mạnh mẽ tới đâu, trong sâu thẳm con người cũng vô cùng yếu đuối. Nàng cũng vậy. Hồn ma còn nói với nàng nhiều lắm, nhưng nàng không còn nhớ rõ. Chỉ nhớ mang máng đã đồng ý giúp Nhiếp Tiểu Thiện báo thù, cũng là bảo vệ chính mình nếu Thái hậu có ý đồ với nàng. Trần Ngự Phong, thứ lỗi cho ta!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Cả buổi chiều đi dạo trong ngự hoa viên, hôm nay lại thấy nó trống trải vô cùng. Không hiểu sao hôm nay có rất ít cung tần, nữ nữ đi dạo.

– Quế Nhi, sao hôm nay ta cảm thấy ngự hoa viên vắng vẻ quá vậy?

– Nô tì cũng cảm thấy như vậy!

Chợt trước mặt xuất hiện hai nữ nhân đang nói chuyện cùng nhau.

Nghe tiếng bước chân, nữ nhân vận tử y quay lại nhìn nàng, vẻ mặt cao ngạo, tóc vấn cao đính đầy trang kim hoa mẫu đơn.

– To gan, thấy bốn cung sao không hành lễ? – Bờ môi đỏ mọng cất lên âm sắc lạnh lùng.

Quế Nhi ghé tai Hiểu Tuyết thì thầm:

– Nương nương mặc kệ cô ta đi, đây là Dương nữ nhân mới nhập cung còn chưa được phong phi!

Thì ra là một nữ nhân, còn thấp hơn ta hai bậc mà dám lên giọng. Nàng mỉm cười:

– Chào nàng!

– Vô lễ! Ngươi biết bốn cung là ai không? – Dương nữ nhân rít lên vô cùng chói tai – Ta là Dương nữ nhân của Hàm Phúc Cung.

Hiểu Tuyết ngao ngán vỗ trán một cái. Thì ra nàng đã bị thất sủng lâu như vậy. Ngay cả một nữ nhân cũng không coi nàng ra gì! Nhưng đã muốn chà đạp Hàm Hiểu Tuyết này thì còn phải xem bản lĩnh ả! Hôm nay gặp Hiểu Phi ta coi như ngươi xui xẻo rồi.

– À, ra là Dương nữ nhân!

Nữ nhân bên cạnh ả vội vàng thi lễ với Hiểu Tuyết.

– Nô tì thỉnh an Hiểu Phi nương nương!

– Hiểu Phi? Sao ta chưa nghe thấy bao giờ? – Dương nữ nhân nheo mắt, trong khi nô tì bên cạnh khẽ nhắc ả:

– Nương nương mau thi lễ!

– Tham kiến Hiểu Phi nương nương! Thứ lỗi cho muội, tì ăn vận chẳng bằng nữ hầu nên muội nhất thời hồ đồ không nhận ra tí ti – Không đợi nàng miễn lễ, ả nữ nhân ngạo mạn này đã đứng dậy nói kháy.

A hoàn kia lại biết điều hơn, từ tốn nói:

– Hiểu Phi ăn mặc giản dị nhưng vẫn toát lên khí chất cao quý không lẫn vào đâu được.

– Nói như ngươi không lẽ bốn cung mất mùa?

– Dương nữ nhân nhận ra điều này quả là tốt!

Dương nữ nhân mặt mày xạm xít khiến nàng vô cùng đắc ý, được đà nói tiếp:

– Xem y phục của ngươi hẳn được hoàng thượng sủng ái lắm. Nhưng ngươi kiêu căng ngạo mạn coi thường phép tắc, ngay cả chuyện thi lễ cũng quên mất thì hoàng thượng dù sủng ái ngươi đến mấy e là cũng không vì tình riêng bao che cho ngươi đâu.

– Thần thiếp cáo lui! – Dương nữ nhân lúc này gần như đã bốc hỏa, thi lễ với nàng rồi lui nhanh.

Rầm!

Bước đi một đoạn thì nghe tiếng động lạ. Nàng cùng Quế Nhi giật mình quay lại. Thì ra Dương nữ nhân do không cẩn thận đã trượt chân ngã. Chuỗi ngọc trên quý bị đứt đoạn văng tung tóe.

– Nhanh lên! Mau giúp bốn cung... Truyền Thái y, dập hết đầu gối ta rồi! Hiểu Phi, đồ tiện nhân! Bốn cung không bỏ qua cho ngươi đâu!

Hàn Hiểu Tuyết ta trời không sợ, đất không sợ, có sao phải sợ cái ngữ nữ nhân nhà ngươi chứ! Nực cười...

Hoàn chương 12

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Hiểu Tuyết ung dung thưởng trà trong phòng, đột nhiên Quế Nhi chạy tới, điệu bộ gấp gáp:

– Nương nương, lớn chuyện rồi! Thái hậu cho triệu người!

– Há? Không lẽ bà ta lại ra tay với ta sớm vậy sao? – Nàng đứng dậy hốt hoảng.

– Nương nương nói gì thế! Thái hậu triệu người vì tội ghen tuông ức hiếp Dương nữ nhân đó!

Biết mình lỡ lời, Hiểu Tuyết vội lảng đi:

– Dương nữ nhân rõ ràng tự vấp ngã sao lại nói ta ức hiếp ả chứ? – Xem ra Thái hậu đã cố ý vu oan đẩy ta vào chỗ chết rồi, hồn ma của Nhiếp Phu Nhân nói không sai, nếu ta không tìm cách đối phó e là sẽ chết thảm trong tay bà ta...

~~~~~
Hiểu Tuyết đứng trước Tiêu Phòng Điện. Suy cho cùng nàng cũng không có lỗi, chỉ sợ Thái hậu cố ý gây khó dễ... Nghĩ vậy, nàng có chút lưỡng lự xong cũng bước vào.

Trần Văn Đế Ngự Phong ngồi trên cao, thân mặc hoàng giáp oai phong như thiên tướng. Phong thái lạnh lùng, cao ngạo quen thuộc, mặt thì lạnh như tiền. Bên phải là Vương Thái hậu, đầu đội mũ phượng điều, gương mặt sắc lạnh. Bên trái là một nữ nhân còn trẻ, tầm tuổi nàng, mặc y phục hi tước đồ có lẽ là Hoàng Quý Phi. Phía dưới là các cung tần mỹ nữ xiêm áo lộng lẫy.

Hiểu Tuyết cứ vậy ngơ ngẩn hồi lâu, Thái hậu liền cất tiếng:

– Lâu ngày không gặp Hiểu Phi! E rằng nghi lễ trong cung ngươi đã quên cả!

Dương nữ nhân kia tuy đang sứt sứt nức nở nhưng vẫn hướng về nàng ánh nhìn vô cùng kiêu ngạo đắc ý. Sáng nay nói ả không biết phép tắc... Haizz, thật không ngờ chính nàng cũng lâm vào cảnh này. Cũng may ả chỉ là một nữ nhân có thân phận nhỏ trong cung, nếu là mẫu nghi thiên hạ e rằng đầu nàng khó

giữ...

– Thần thiếp vô ý! Xin hoàng thượng, thái hậu, hoàng quý phi nương nương cùng các vị ti muội thứ tội. Phép tắc thần thiếp không dám quên, chỉ là thần thiếp ở lâu trong Diên Hi Cung, tới nơi mỹ lệ như Tiêu Phong Điện có chút ngỡ ngàng. Hơn nữa lại được gặp các vị ti ti xinh đẹp như tiên nữ hạ phàm nên có một chút luống cuống...

Nói xong những lời ba hoa nịnh nọt đó không chút ngưng ngừng, Hiểu Tuyết thâm thán phục bản thân. Có lẽ đúng lúc nguy cấp, mấy mililit thể tích não nhiều hơn qua hàng nghìn năm tiến hóa đã phát huy công dụng. Không biết người khác cảm thấy thế nào, chỉ thấy nét mặt Trần Ngự Phong thoáng ngạc nhiên, hoàng quý phi thì đỏ mặt chỉnh lại y phục, thái hậu cũng húng hắng ho vài tiếng...

– Ba hoa đủ rồi đây! Người ghen tuông làm Dương mi nhân bị thương còn đứng đó khua môi múa mép sao?

– Mẫu hậu! Không phải lúc này à hoàn của Dương mi nhân đã tâu rõ ngọn ngành sao? Hiểu Phi không có lỗi gì cả. Ban tọa!

Trần Ngự Phong lên tiếng giải thoát cho nàng. Hiểu Tuyết ngược lên nhìn hán ngồi bên trên, toàn thân như bao phủ hào quang có thể so với Phật Tổ hiện linh, nhất thời cảm khái vạn phần. Ta biết người không xấu xa vô tình tới vậy mà, xem như người tích đức cho đời sau!

– Thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng! – Hiểu Tuyết dịu dàng thi lễ, Dương mi nhân có thể nói là công tâm phát hỏa, ầm ức nói.

– Hoàng thượng...

– Hoàng nhi! Phi tần của con bị người ta ức hiếp sao con có thể bỏ qua dễ dàng như thế? Điều này không giống với bản tính của hoàng thượng nha! – Thái hậu lạnh lùng lên tiếng – Lư Vãn chỉ là một a hoàn nhỏ bé, lời của ả so với Dương mi nhân sao có thể cho là đáng tin?

Hiểu Tuyết toàn thân hơi run lên, mặt có chút biến sắc rồi trở lại điềm tĩnh rất nhanh. Song những điều đấy đều không thể thoát khỏi cặp mắt tinh tường của Trần Văn Đế. Mẹ đàn bà chết tiệt xem ra có ý vụ vạ cho ta đây, tất cả là tại ả Dương Mi Nhân kia, hừm, không lẽ mấy ngàn năm tiến hóa của ta so với mấy người để đó làm cảnh hả?

Hiểu Tuyết ngẩng đầu lên. Theo lời Quế Nhi kể lại thì ánh mắt nàng lúc đó vô cùng kiên cường, kiêu ngạo. Giọng thì lạnh như băng tuyết:

– Thái hậu! Nói gì cũng cần có bằng chứng, Lư Vãn và Quế Nhi có mặt ở đó đều có thể khẳng định thần thiếp vô tội. Người sao có thể chỉ nghe cáo buộc từ một phía mà định tội thần thiếp?

– Ý người là bốn cung cố ý vu oan cho Người?

– Thần thiếp không dám! Nếu Thái hậu và Hoàng thượng đã kiên quyết định tội thần thiếp cũng không còn gì để nói!

– Hàn Hiểu Tuyết, Người đang thách thức bốn cung?

– Đủ rồi! – Trần Ngự Phong hét lớn một tiếng, quả nhiên có uy lực của thiên binh vạn mã, cuộc đấu khẩu lập tức bị dừng lại – Mẫu hậu, xin người có chút tự trọng! Đường đường là Thái hậu Trần quốc lại đi đấu khẩu với một phi tần còn ra thể thống gì nữa! Phi tần của nhi thần, nhi thần tự biết lo liệu!

– Hoàng nhi!

– Tất cả lui về cung của mình đi! Hiểu Phi đi theo trẫm!

Không đợi Vương Thái hậu có thêm bất kỳ phản ứng nào, Trần Ngự Phong không nói hai lời kéo Hiểu Tuyết rời khỏi rất nhanh. Nàng chỉ theo kịp cước bộ của hán đã khó khăn lắm rồi, tay còn bị hán nắm chặt, chỉ có thể bị động đi theo. Là gì nữa đây?...

Hoàn chương 13

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

– Nàng nghĩ mình có thể đối đầu với Thái hậu sao?

Giọng nói bốn cột nhưng mang theo một bá khí ghê gớm, âm điệu trầm ấm, mà đem lại cảm giác lạnh như băng tuyết nghìn năm của Trần Ngự Phong cất lên. Mắt xoáy sâu nhìn chằm chằm vào nàng, đôi mắt âm u, rất đẹp nhưng lúc này thật đáng sợ, vì lửa giận phát lên trong đáy mắt.

– Không lẽ ta phải sợ bà ta? Người vì ghen tuông mà hại chết mẫu tử Nhấp Phu Nhân. – Bản tính ương ngạnh lại vùng lên trong nàng

– Nàng biết chuyện của Nhiếp Phu Nhân?

– Không phải vì ta mang khuôn mặt giống bà ấy mà bị các người coi như đại họa của Hoàng cung sao? – Hiểu Tuyết cười nhạt

– Nàng đã phải chịu ảm ức rồi! – Trần Ngự Phong cảm khái thở dài một tiếng.

– ảm ức? Đúng là rất ảm ức, khi ta bị người ăn xong rồi đá đi không thương tiếc, mẫu hậu và phi tần của người thì đối xử thập phần khinh bỉ, ngay cả một mĩ nhân cũng không coi ta ra gì! – Nàng mím môi – Trần Ngự Phong, một kẻ hoang dâm vô đạo như người sao không chết đi!

Hiểu Tuyết nhất thời tức giận, lửa hận làm mờ mắt, thuận tay rút kiếm trên giá nhắm Trần Ngự Phong mà đâm tới. Dù bị bất ngờ nhưng kinh nghiệm nhiều năm trên chiến trường và đối đầu với thích khách của hần đầu phải bỏ đi. Trần Ngự Phong nghiêng người sang một bên, dễ dàng thoát được đường kiếm vung về của người đẹp.

Trần Ngự Phong ban đầu còn ngỡ ngàng, sau lại thấy thích thú dáng người cầm kiếm đâm tới đâm lui vung về hết sức, đến cách cầm còn chưa đúng, đường kiếm lại không chuẩn, chân thì bước xiêu vẹo lại cứ nhảm hần mà đâm. Thật sự rất buồn cười a! Lại còn thỉnh thoảng hét lên lấy khí thế, vậy mà vẫn đâm hụt chứ.

Trần Ngự Phong vừa cười vừa nhẹ nhàng lách người tránh từng đường kiếm của người đẹp. Con giận hòa lẫn với sự đau khổ ảm ức lắt léo tâm trí nàng, nàng thực sự muốn giết hần ngay lập tức.

Tránh qua tránh lại, trò chơi này nàng vốn đã không phải là đối thủ của hần. Trán nàng đã lấm tấm mồ hôi mà Trần Ngự Phong vẫn ung dung, nụ cười càng lúc càng nở rộ. Chỉ một cái chớp mắt đã bẻ ngoặt tay nàng ra đằng sau, tước lấy con dao đang đưa trước mắt như trên người.

– Không biết chơi thì đừng có ham! Đùa với kiếm có ngày đứt tay đấy!

– Cậu Hoàng đế, người và mẫu hậu của người chẳng phải cùng phe sao? Ta có làm ma cũng không tha cho các người!

Hần đơ người,

Cùng phe?

Cái gì mà cùng phe?

Lại còn làm ma cũng không tha là sao?

– Nàng nghĩ ta cùng phe với mẫu hậu sao? – Hần hỏi lại, muốn cười cũng không cười nổi

– Chẳng lẽ ta đã nghĩ sai?

Giả mà bây giờ nàng có thể quay lại nhìn vào gương mặt anh tuấn của hần. Buồn cười có, ngạc nhiên cũng có, mà muốn đánh vài cái cho nàng tỉnh ra cũng có.

– Nếu ta cùng một phe với mẫu hậu ta đã không lần này tới lần khác cứu nàng như vậy! – Hần thì thầm sát tai nàng, hơi thở phả vào vành tai.

Hiểu Tuyết quay lại định đầu khẩu với hần, tiếc mắt chưa kịp nhìn, đã cảm nhận được vị ấm nóng trong vòng miệng.

Hôn?

Hoàn chương 14

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Hần đang hôn nàng.

Nụ hôn quá bất ngờ, miệng nàng vốn đang mở ra định xi và hần thêm vài câu, ai dè bị hần lợi dụng để thỏa mãn cho đôi môi tham lam của mình.

Mất gần một phút sững sờ, nụ hôn thô bạo làm nàng gần như tê liệt. Phải thoát khỏi tình trạng này đã, nàng nghĩ thầm, liền cắn hần thật mạnh. Vị tanh của máu ngập trong khoang miệng. Trần Ngự Phong đứng như nàng dự đoán hơi khựng lại, Hiểu Tuyết liền chớp thời cơ đẩy hần ra vùng chạy đi.

Tiếc rằng muốn thoát khỏi tay Trần Ngự Phong e là còn khó hơn lên Trời. Bình sinh bản tính hần đã thích chiếm hữu, thứ gì hần muốn nhất định phải có

được, nếu không chiếm đoạt được thì tự tay hủy hoại đi. Thứ hấn đã muốn, người khác đừng hòng có được.

Trần Ngự Phong nhanh chóng giật mạnh tay Hiểu Tuyết, ghì chặt lấy nàng mặc kệ sự chống trả của nàng.

– Bỏ ta ra, đồ vô sỉ!

Một tay hấn siết mạnh chiếc eo thon kéo sát về phía mình, tay còn lại giữ tay nàng, tiếp tục nhấn chìm nàng trong một nụ hôn thô bạo khác.

– Để xem còn dám lớn tiếng chửi ta không!? – Trần Ngự Phong nói gấp gáp qua những nụ hôn. Hai bàn tay như hai gọng kim thép ép hai thân người vào nhau khiến nàng gần như nghẹt thở.

Tuyệt đối không cho người cơ hội đắc ý, Hiểu Tuyết ngoan cố ngậm chặt miệng. Tiếc là trước đó nàng đã vẽ đường cho hươu chạy, chỉ một cái cắn nhẹ môi dưới là đã đủ để hấn chộp lấy khoảnh khắc nàng hé miệng vì cơn đau.

– Người là tên khốn kiếp, thỏa mãn rồi thì vứt ta đi không thương tiếc! – Từng dòng lệ nóng hổi lăn trên gương mặt yêu kiều.

Nàng nghĩ hấn sẽ vứt bỏ nàng sao? Không bao giờ. Khoảnh khắc lần đầu tiên trông thấy nữ nhân xinh đẹp ương ngạnh lại, hấn đã biết rất rõ bản thân phải có được nàng, chiếm hữu nàng, buộc nàng ở bên hấn mãi mãi. Hấn chỉ là sợ là nàng có một thời gian... Vậy mà đã mạnh miệng mắng hấn như vậy...

– Nàng là của ta, ta tuyệt đối không bao giờ buông nàng ra!

Lời rót vào tai khiến nàng không khỏi ngỡ ngàng, hấn chưa hề có ý từ bỏ nàng... Vậy là nàng đã trách lầm hấn sao? Ý thức phản kháng dần yếu đi, trong đầu nàng là bao nhiêu tiếng nói “chỉ cần có được trái tim của hoàng thượng sẽ không còn phải lo về Thái hậu nữa”, “phải ở bên hoàng thượng”, “tất cả những kẻ ngăn đường người đều sẽ biến mất...”

Phải rồi, hấn chỉ muốn có nàng chứ không hề yêu nàng. Nàng hà tất phải thấy có lỗi với hấn. Chỉ bằng cứ lợi dụng hấn để tự bảo vệ mình trước thì hơn

.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Khi Trần Ngự Phong tỉnh dậy cũng là lúc hoàng hôn. Mĩ nữ trên giường hấn vẫn còn đang say ngủ, gương mặt xinh đẹp hết như một thiên thần. Hấn bước xuống giường thay y phục, tiến tới bàn giấy tờ và tấu chương chất cao như núi.

Việc trị quốc dù gì cũng không thể gác lại. Làm Hoàng đế ai bảo là sung sướng? Lúc nào cũng phải lo toan trăm việc, muốn có chút thời gian thành thoi bên người mình yêu thương cũng không có. Trần Ngự Phong trong mắt người đời là một hoàng đế uy nghiêm, bản tính lạnh lùng cao ngạo nhưng họ đâu biết hấn lại là một người mang tâm hồn đau đớn u uất.

Mẫu hậu của hấn, người đã sinh ra hấn, người mà hấn lẽ ra phải vô cùng kính trọng lại là một người đàn bà độc ác nhẫn tâm bất chấp thủ đoạn để tranh quyền đoạt vị. Cả người huynh đệ tốt cũng bị hại chết... Hấn thực sự rất sợ những người mình yêu mến sẽ mẫu hậu làm tổn thương... Nhưng người là mẫu hậu của hấn, dù tàn độc tới đâu cũng là mẫu hậu của hấn. Hấn chỉ có thể mang chiếc mặt nạ lạnh lùng ngạo mạn kia mà ngồi trên ngai vàng... Chính nữ nhân kia đã khiến hấn từng chút từng chút một lột bỏ chiếc mặt nạ vô tình, hấn muốn bảo vệ nàng và nàng cũng cần hấn bảo vệ.

Những ngày qua hấn đã nghĩ rất nhiều về hấn, về mẫu hậu, về nàng: ”Mẫu hậu, nhi thần sẽ không yếu đuối như trước nữa, nhi thần tuyệt đối không để bất kì ai làm tổn thương những người nhi thần yêu mến, kể cả mẫu hậu cũng không được phép làm tổn thương họ!”

.... Công văn ngập bàn khiến hấn phát mệt, hết báo cáo quân số lại tình hình quân lương và tuyển chọn quan lại, đúng là mấy kẻ rối việc. Hấn nhăn mặt nhìn đống tấu chương còn lại, ánh mắt dừng lại trên một màu sắc nổi bật.

Một phong thư màu vàng.

Là thư riêng của hoàng thân quốc thích..

Dear hoàng huynh thân yêu!

Đừng vội xé bỏ bức thư vì không hiểu những gì muội viết. Đó là tiếng Tây dương, hay lắm, muội học được từ những thương nhân trên con đường tơ lụa.

Muội viết thư hỏi thăm sức khỏe huynh và mẫu hậu thôi, khi nào đi du lịch về muội sẽ mang quà biếu huynh và các vị ti tỉ. Nghe nói huynh có một phi tần trông giống hệt Nhiếp phu nhân của phụ hoàng hả, sao huynh liêu thế?? Không sợ mẫu hậu hả, con giận của người huynh còn lạ gì nữa, muội ném rồi nên biết, khuyên huynh đừng ham vui quá đà!

Tải bút, cuối cùng muội cũng gặp được định mệnh của đời mình, đợi muội cầu hôn người ta xong sẽ dẫn về.

Hoàng huynh cũng mau lập hoàng hậu đi, tam cung lục viện nhiều phi tần thế mà vẫn chưa có tin vui là sao?

Vậy nhé, chào hoàng huynh thân yêu!

Công chúa xinh đẹp vui tính

Trần Băng Cơ

Đọc xong thư hần liền vo tròn rồi ném thẳng đi, tiểu muội muội của hần, lớn rồi còn ham vui, cả ngày toàn chú tâm đi nghiên cứu mấy thứ linh tinh. Công chúa mà suốt ngày rong ruổi đây đó không chịu yên phận. Cả cái cách viết thư cũng không có chút phong thái hoàng tộc gì hết, vô tư quá đáng, đường đường là công chúa một nước mà đòi đi cầu hôn nam nhân là sao?? Đúng là mất thể diện hoàng tộc quá!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Một người phụ nhân với vẻ đẹp mặn mà sắc sảo đang xem xét cẩn thận một bức tranh, nét mặt u buồn có chút sợ hãi. Bức họa vẽ hình một thiếu nữ mặc áo vàng che dù vô cùng xinh đẹp, bên góc bức họa ghi rõ “Tặng ái phi Nhiếp Tiểu Thiện” ...

– Giống quá! Không thể tin nổi...

– Thái hậu, chỉ là người giống người thôi... Người có lẽ đã quá lo rồi... – Lý công công đứng bên cạnh, khẽ trấn an chủ nhân mình – Tất cả chúng ta đều thấy rất rõ Nhiếp Tiểu Thiện đã chết như thế nào mười năm trước... Hàn Hiểu Tuyết không thể là Nhiếp Tiểu Thiện...

– Là à... Ánh mắt đó, thái độ đó, gương mặt đó... Tiểu Lý tử, ả đã quay lại tìm ta báo thù rồi. Ta không thể để giang sơn Trần quốc chúng ta bị hủy hoại trong tay ả hồ ly đó – Vương Thái hậu dần trở nên hoảng loạn

– Xin Thái hậu tha tội vì nô tài vô dụng không thể giúp Thái hậu an lòng... Hoàng thượng luôn ngấm ngấm che chở cho cô ta!

– Không phải lỗi của ngươi, Tiểu Lý tử! – Ngừng một chút, Thái hậu nói tiếp – Ta không thể để mọi chuyện tiếp diễn như quá khứ, phải chấm dứt tất cả... Ta đã giết Nhiếp Tiểu Thiện một lần thì cũng có thể giết ả lần thứ hai...

– Ngươi định... Nhưng hoàng thượng...

– Phong nhi giống Tiên đế, không có gì lạ khi nó bị ả hồ ly đó mê hoặc. Ta là mẫu hậu của nó, những gì ta làm đều vì nó, nó sẽ hiểu cho ta!

– Nhưng xem ra lần này hoàng thượng rất kiên quyết. Cô ta lại luôn ở bên ngài ấy, chúng ta sao có thể ra tay?

– Ta tất có cách...

Ánh mắt Vương Thái hậu trở nên sâu thẳm, chất chứa trong đó không thể nào biết được là bao nhiêu mưu mô, toan tính đối với Hiểu Phi xinh đẹp – Người mà bà nhất mực cho rằng là hiện thân của tình địch Nhiếp Tiểu Thiện...

Sáng sớm, Hiểu Tuyết cử động cả thân mình bần rần, liền phát hiện hần đã rời đi rồi, chết tiệt, tình lực của hần cư nhiên lại tốt như vậy, hại nàng suýt chút không thể rời giường rồi.

Rời giường mặc quần áo, vừa muốn mở cửa gọi Quế Nhi vào, cánh cửa phòng đột nhiên từ bên ngoài bị đẩy vào, một bóng dáng rất nhanh tiến vào trong phòng, đóng kín cửa lại, lưới kiếm kê trên cổ nàng, ánh mắt lại mang theo hàn quang lạnh như băng.

– Ngươi muốn làm gì? – Hiểu Tuyết cả kinh.

– Ngươi không thấy sao? Ta muốn lấy mạng ngươi! – Hắc y nhân lạnh lùng lên tiếng. Nữ nhân này quả như lời đồn đại, giống hệt Nhiếp phu nhân của Tiên đế.

– Ngươi muốn giết ta? Vì cái gì? – Hiểu Tuyết bình tĩnh nhìn hần, ánh mắt không hề lộ một tia kinh hoàng dù trong bụng nàng cũng rất run. Hần là sát thủ do Vương Thái hậu phái đến, bà ta cũng ra tay mau lẹ thật.

– Có trách thì trách người đắc tội với người ta đi! Xuống tay với một mỹ nhân ta cũng không đành lòng đâu, có điều ta không thể không tuân mệnh!

– Haha!!!!!!!

Hắc y nhân cả kinh nhìn nàng, chết đến nơi rồi vẫn còn cười được sao?

– Người cười cái gì?

– Ta cười người không biết tự lượng sức mình! Người biết ta là ai không? – Hàn Hiểu Tuyết ánh mắt thần bí mỉa mai hoặc nhìn y, môi lộ ý cười.

– Người không phải là Hàn Hiểu Tuyết sao? – Hắc y nhân nghi hoặc nhìn nàng

Hiểu Tuyết thoát cái đã bước tới gần y, gương mặt yêu mị gần sát hắc y nhân thẳm thì:

– Ta là Nhiếp Tiểu Thiện...

– Người... người đừng hòng giả thần giả quỷ với ta... – Hắc y nhân vận chút lực vào kiếm sắc.

Hiểu Tuyết lập tức thấy đau nhói, trên cổ lập tức xuất hiện một vết máu đỏ tươi theo kiếm roi xuống y phục. Có điều nàng vốn chủ tâm bảo toàn mạng mình, nên vẫn mặt thản nhiên yêu mị hù tên sát thủ.

– Còn chờ gì nữa mà chưa xuống tay? Người sợ sao? – Hiểu Tuyết nhìn hắc y nhân cười nhạt. Bộ dạng quý mị của nàng thực khiến hắn khiếp sợ vô cùng. Cả đời hành tẩu giang hồ không biết bao nhiêu kẻ đã bỏ mạng trong tay hắn, vậy mà tiểu cô nương này lại bình thản trước cái chết đến vậy... Đã là người có ai không sợ chết? Không lẽ cô ta thực sự là Nhiếp phu nhân trở về báo oán...

– Sao còn chưa ra tay? – Hiểu Tuyết lạnh lùng nhìn tên sát thủ, biết y đã mắc mưu.

– Người thực sự là Nhiếp... Nhiếp phu nhân??? – Hắc y nhân run rẩy buông kiếm nói, dáng vẻ cực kì hoảng loạn.

– Không sai! Bỏ cung tha mạng cho người, quay về nói với Vương Thái hậu nợ máu trả bằng máu!

Hắc y nhân khiếp sợ tháo chạy ra ngoài, xem ra hắn đã bị nàng hù chết rồi. Hiểu Tuyết nhin cười một cách thống khổ, suýt chút thì nhin không nổi mà lộ hết chuyện. Đến lúc đó mạng nàng còn khó giữ chứ đừng nói là giúp oan hồn Nhiếp phu nhân kia... Vương Thái hậu ời là Vương Thái hậu, cho dù bà có nham hiểm tới đâu ta cũng sẵn sàng tiếp, muốn đấu với trí tuệ ngàn năm tiến hóa của ta sao? Đùa chắc?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Bộp! Bộp!

– Trẫm xem ra quá coi thường nàng rồi! – Trần Ngự Phong từ ngoài ung dung bước vào. Hắn vốn định tới giúp nàng nhưng thấy nàng giả thần giả quỷ thủ vị nên đứng ngoài thưởng thức. Không ngờ nữ nhân này trò đó cũng nghĩ ra.

– Người cười cái gì? Thấy ta gặp nguy không tới giúp còn ở đó mà tưởng thức! – Mỹ nhân hung hăng trừng mắt đẹp. Xú nam nhân chết tiệt thực muốn làm nàng tức chết mà.

– Vậy chi bằng để ta bồi thường cho nàng? – Trần Ngự Phong vòng tay ôm lấy eo thon của mỹ nhân trước mặt, nụ cười tà mị nở trên môi.

– Bỏ cô nương không cần! – Hiểu Tuyết lắc đầu cố rũ bỏ sự ám ảnh của gương mặt tuấn mĩ mê hồn kia. Không lẽ nào nàng lại để một tên nữ nam cổ đại quyến rũ, thật mất mặt người hiện đại quá đi!

– Nàng nhìn trẫm như vậy không phải đã yêu trẫm rồi chứ? – Khóe môi tà mị cong lên một độ cong hoàn mĩ, gương mặt anh tuấn hoàn mĩ tuyết luân kẻ sát mạng nàng thì thẳm.

– Người nhìn thế nào mà nói ta yêu người, mơ hồ! – Hiểu Tuyết không rõ tại sao như bị nói trúng tim đen, vừa thẹn vừa giận mắng – Người không thiết triều tới đây làm gì?

– Thiết triều xong rồi!

– Người không còn việc gì để làm thì rút ra ta còn dùng điểm tâm sáng! – Hiểu Tuyết giẫy ra khỏi ngực hắn, mắt đẹp gắt gao nhìn chằm chằm hắn.

– Trầm dùng điểm tâm sáng với nàng! – Trần Ngự Phong con người đen thâm thúy ngắm nghía dáng người lung linh đầy gợi cảm của nàng, khoe môi gợi lên một nụ cười quyến rũ mỉa mai hoặc, nhanh như chớp hôn lên má nàng một cái, không đợi nàng nổi cáu, đã liền buông ra.

– Trần... Ngự .... Phong... !!!!!!!!!!!!!

– Nàng không cần kích động thế! Tiểu Tuyết Nhi, tại trẫm không điếc!

– Người... người... – Hiểu Tuyết tức giận tròn mắt nhìn nam nhân trước mặt. Nàng bị hấn chọc cho tức chết rồi. Hiểu Tuyết nắm chặt quyền, hướng tới cái khuôn mặt mỉa mai hoặc mê người kia tập kích – Trần Ngự Phong người đi chết đi!

Thân hình Trần Ngự Phong nhẹ nhàng tránh quyền, nhanh chóng ôm lại nàng trên đùi:

– Tiểu Tuyết Nhi, trẫm chết rồi nàng sẽ rất thương tâm! Nàng xem có thể tử nào lại kêu tướng công mình đi chết không?

– Ta còn chưa thành thân với người mà! – Hiểu Tuyết hung hăng lườm hấn.

Trần Ngự Phong ngăn người một chút, sau đó cười khê: ” Không sao! Chúng ta tính là động phòng rồi! Nếu nàng thích bái đường ta lập tức mang nàng tới chỗ mẫu hậu! Hôm nay chúng ta bái đường lại!”

Hiểu Tuyết nghe những lời này tâm tình cực kì chấn động, lời nói dịu dàng này tự nhiên có thể thoát ra từ miệng tên Hoàng đế lãnh huyết nổi danh này sao? Nàng nghĩ nhiều rồi, nàng sao có thể bị hấn làm cho xao động. . .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Dù nghĩ vậy nhưng nghe được chính miệng hấn nói vậy, tâm tình Hiểu Tuyết cực kì thoải mái, không tự giác được liền choàng tay ôm hấn, đầu tựa vào trước ngực của hấn, cảm giác thật an toàn, thanh thản, chính nàng cũng không biết tại sao lại có thứ cảm giác đó.

Hai người lẳng lặng ôm nhau, hưởng thụ sự dịu dàng chưa từng có của đối phương, mãi đến lúc Quế Nhi ở bên ngoài bấm báo:

– Hoàng thượng, nương nương! Điểm tâm đã chuẩn bị xong rồi!

Lúc này Trần Ngự Phong mới buông nàng ra, nắm tay nàng dịu dàng nói:

– Đi thôi, nàng cũng đói bụng rồi, chúng ta tới ngự thiện phòng. Dùng bữa xong ta nói Quế Nhi chuẩn bị cho nàng một chút sau đó cùng ta tới Tây Cung thỉnh an mẫu hậu!

– Được! – Hiểu Tuyết đáp nhẹ, nghĩ tới việc gặp người đàn bà vừa muốn lấy mạng mình sáng nay quả thực có chút không vui.

Dùng xong điểm tâm, Hiểu Tuyết một mình trở lại phòng đã thấy Quế Nhi chuẩn bị nước để tắm rửa. Khi vào bồn tắm, nhớ lại thái độ dịu dàng ôn nhu hiếm có của Trần Ngự Phong không khỏi cao hứng, nở nụ cười.

– Đang cười gì? – Trần Ngự Phong không một tiếng động đã đứng cạnh bồn tắm từ lúc nào.

– Tại sao người vào đây được? – Hiểu Tuyết vội vàng hụp xuống nước che dấu thân người. Tuy đã ở đây mấy tháng nhưng nàng vẫn không quen để người khác nhìn mình tắm, vì thế luôn lệnh cho Quế Nhi lui ra lúc tắm.

– Không cần che dấu! Cái nên xem trẫm vốn xem hết rồi! – Trần Ngự Phong khoe môi mang ý cười, thân nhiên ngồi xuống mép bồn tắm xem xét.

Hiểu Tuyết trừng mắt nhìn hấn, hảo cảm lúc trước bay đâu mất sạch. Dù sao nàng cũng tắm xong rồi, liền với ý phục màu lam Quế Nhi đã chuẩn bị từ trước bao lấy chính mình. Hấn lại bất ngờ duỗi tay ra chặn cánh tay nàng đang lấy y phục, ôm lấy nàng ngã nhẹ vào lòng.

– Người làm gì? Buông! – Hiểu Tuyết giẫy dụa, thấy hấn không động đậy thì dịu giọng – Ta làm ướt y phục của người rồi, người không buông sao ta có thể chuẩn bị tốt gặp mẫu hậu!

Tiếng “mẫu hậu” thoát ra từ đôi môi hồng nhuận lập tức có tác dụng. Trần Ngự Phong không tình nguyện buông nàng ra:

– Ta đi thay y phục!

Y phục đã xong. Quế Nhi đặt nàng ngồi trước gương bắt đầu trang điểm. Nàng nhìn mình trong gương nghi hoặc, nữ nhân thanh tú mắt hằm xuân búi tóc mai dài, da dẻ nhẵn mịn như ngọc ngà, mềm mọng, tinh tế, cái miệng anh đào nhỏ nhắn không thoa son mà đỏ hồng, cô gái kiều diễm như sương một thân y phục lam dịu dàng ôn nhu này chính là nàng sao??

Tuy đã chuẩn bị từ trước nhưng Trần Ngự Phong vẫn không khỏi kinh sợ... Gương mặt nàng khi trang điểm càng giống Nhiếp Tiểu Thiện muôn vạn lần. Xem ra lần này lại có sóng gió với Vương Thái hậu rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Vương Thái hậu từ xa trông thấy bóng hai người trẻ tuổi bước vào Tây cung, gương mặt lạnh lùng sắc sảo có chút chấn động, con người đen vẫn nhìn chằm chằm hai người kia cho thấy bà giờ phút này tràn ngập thù hận xen lẫn với tâm tình phức tạp.

– Nhi thân tham kiến mẫu hậu!

– Thần thiếp tham kiến Thái hậu!

– Miễn lễ! – Vương Thái hậu từ trên chỗ chủ vị đi xuống, đến bên Hiểu Tuyết, ánh mắt sắc bén khiến người khác kinh sợ – Hiểu Phi không ngờ lại giống Nhiếp Tiểu Thiện đến vậy! Là bôn cung đã già cả mắt kém, mong là Hiểu Phi không để bụng!

Cái này có thể tính là lời xin lỗi sao? Một chút chân thành cũng không thấy trong mắt người đàn bà nham hiểm này. Nhưng bà ta đã muốn diễn kịch, nàng cũng chiều lòng mà phối hợp, xem rốt cục ai lợi hại hơn!

– Thần thiếp sao dám! Chỉ là chút âm ức có đáng gì so với khổ hình bị biến thành “người lợn” – Hiểu Tuyết mặt lạnh như băng, nàng cố ý nhấn mạnh hai chữ “người lợn”.

Câu nói này thực sự khiến cả mẫu tử Trần Ngự Phong chấn động vô cùng, nàng mới vào cung có mấy tháng làm sao biết chuyện của Nhiếp Phu Nhân mười năm trước. Hơn nữa những người biết được nội tình oan án của Nhiếp Phu Nhân năm xưa đều bị Thái hậu biến thành tiêm thi cả vậy thì sao nàng lại rõ nội tình như vậy?

Trần Ngự Phong nhìn nàng có chút kinh hãi, nữ nhân này rốt cuộc là ai? Hắn tuyệt đối không tin chuyện hồn ma trở về báo oán nhưng...

– Hiểu Phi! Nàng nói linh tinh gì thế?

– Thần thiếp chỉ là nhớ tới một câu chuyện mình từng nghe kể trước đây thôi!

– Có thể cho bôn cung biết không? – Vương Thái hậu hồ hững nhìn nàng, một vết tối lướt nhanh nơi đáy mắt.

– Tất nhiên là được ạ! – Hiểu Tuyết vui vẻ đáp.

Câu chuyện được nàng kể lại như một thước phim quay ngược chậm rãi trong đầu Trần Ngự Phong. Nàng đã vô tình chạm đến nỗi đau lớn nhất trong lòng hắn... Ngày đó để trả thù Nhiếp phu nhân, Vương Thái hậu thái hậu bèn sai chặt chân tay Nhiếp phu nhân, móc mắt, đốt tai, cho uống thuốc thành cam, cho ở trong nhà tiêu gọi đó là “người lợn”. Sau mấy hôm, thái hậu cho gọi Văn Đế vào để xem “người lợn”. Trần Ngự Phong thấy, ngạc nhiên bèn hỏi, biết đó là Nhiếp phu nhân, không cầm được thương cảm liền sai người ngấm ngấm cứu chữa. Việc đến tai Thái hậu, Nhiếp phu nhân liền bị giết hại. Bản thân Trần Ngự Phong vô cùng đau đớn sinh bệnh nặng, nói Lý công công: “Việc đó không phải là việc con người làm! Ta là con của thái hậu, không thể nào trị thiên hạ được!”. Bất lực trước sự độc ác của mẫu hậu, hắn nhẫn nhịn chịu đựng suốt mười năm qua, chịu nỗi đau khổ dày vò tâm can không ai biết...

Hiểu Tuyết nhìn ánh mắt hắn trở nên đỏ ngầu như khát máu, trên mặt lộ ra thống khổ cùng hận ý sâu sắc, tay bị hắn bóp chặt rất đau, nhưng nàng chịu đựng không kêu ra tiếng. Thái hậu mặt cũng biến sắc, toàn thân run rẩy như gặp ma.

– Đủ rồi! Không cần nói nữa! – Trần Ngự Phong gắt gao nhìn chằm chằm nàng, không khí đột nhiên trở nên căng thẳng, lại đột nhiên đưa tay nâng đầu nàng lên, để nàng đối diện với mình, lãnh khốc nói – Nàng rốt cục muốn làm gì?

– Thần thiếp chỉ là kể một câu chuyện như ý Thái hậu. Phải không Thái hậu? – Hiểu Tuyết quay sang nhìn Vương Thái hậu mặt mày tái mét, đứng không vững phải dựa Lý công công đỡ.

– Ngươi muốn báo thù đúng không, Tiểu Thiện? Được, ngươi tìm ta, đừng hại Hoàng nhi của ta! – Vương Thái hậu mắt tràn ngập đau khổ nhìn nàng, yếu ớt nói.

– Thái hậu, ta...

– Nàng ra ngoài đi! – Trần Ngự Phong không nhìn nàng, ánh mắt đọng lại trước vẻ đau khổ tột cùng của mẫu hậu. Dù độc ác, tàn nhẫn tới đâu thì đó cũng là mẫu hậu hắn, hắn thực không nhẫn tâm nhìn bà đau khổ như vậy.

Hiếu Tuyết đưa mắt nhìn thật lâu, đột nhiên xoay người rời đi, không quay rầy bọn họ. Nếu đổi lại là nàng, nàng cũng sẽ làm thế. Nhiếp Tiểu Thiện, người làm khó ta rồi nha!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Hiếu Tuyết ngồi một chỗ trong phòng, nhủ mảy suy nghĩ, về mặt đầy tâm sự. Ánh mắt đau khổ của Trần Ngự Phong ám ảnh nàng vô cùng. Hắn không có lỗi, lỗi là ở người sinh ra hắn – bà ta quá độc ác tàn nhẫn, bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích. Xem hắn đau khổ như vậy trong lòng nàng trào lên một nỗi xót xa khó tả, mười năm qua hắn đã đau đớn đến chừng nào, cô độc đến chừng nào khi không một ai thấu hiểu. Con người ta không có quyền lựa chọn người sinh ra mình, hắn cũng vậy, dù độc ác tới độ nào thì cũng là mẫu hậu của hắn, người đã mang nặng đẻ đau sinh ra hắn. Hắn không có quyền hận bà ta, vì thế hắn chỉ có thể tự trách mình, âm thầm chịu đựng nỗi đau tinh thần ghê gớm. Thiên hạ đồn rằng Hoàng đế Trần Ngự Phong là kẻ vô tình, băng lãnh, 15 tuổi lên ngôi Hoàng đế. Lên ngôi 3 năm đã nam chinh bắc phạt lần đất Bắc Chu, uy hiếp Bắc Tề, buộc Tây Lương thần phục. Kẻ mà các lão tướng thành danh chỉ gặp một lần cũng vừa kính vừa sợ...

Bình!

Trần Ngự Phong đập cửa thản nhiên bước vào cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng. Khuôn mặt tuấn tú phẳng phất nét đẹp cao quý của bậc đế vương. Nhưng trên tất cả chính là đôi mắt âm u, tia nhìn phức tạp dõi thẳng vào nàng. Người được toàn thân hắn đầy một mùi rượu, Hiếu Tuyết trong lòng cả kinh, thận trọng nhìn hắn:

– Người tới đây làm gì?

– Hoàng cung này là của ta, ta thích đến thì đến thích đi thì đi, không đến lượt nàng quản! – Trần Ngự Phong nhìn nàng, trên mặt không có một tia biểu tình.

– Người uống rượu, ta không nói chuyện với người. Người ra ngoài đi, ta mệt rồi muốn đi nghỉ! – Nàng quay lưng lại với hắn, muốn nằm xuống giường. Chuyện hôm nay quả thực đau đầu khiến nàng rất mệt mỏi.

Trần Ngự Phong không nói không rằng đem nàng ôm vào trong ngực, mắt nhắm lại:

– Tiểu Tuyết Nhi! Ta cũng rất mệt mỏi, mười năm qua ta thực sự rất mệt mỏi!

Hiếu Tuyết không nhúc nhích nằm im trong lòng hắn, nâng mắt nhìn gương mặt tuấn mỹ tràn đầy đau khổ. Đây mới chính là con người thật của Trần Ngự Phong sao?

Một tâm hồn bị chính mẫu hậu mình làm thương tổn sâu sắc.

Một tâm hồn tràn ngập nỗi đau, sự thống khổ và dằn vặt.

Ẩn đằng sau vẻ ngoài băng lãnh, tàn khốc... Hắn đã mang lớp mặt nạ này suốt mười năm qua, chịu nhiều đau khổ tới chừng nào?

Nhẹ nhàng giơ tay lên muốn chạm vào gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân không tì vết. Chính vì cái gì lòng nàng lại thấy đau như vậy? Nàng đang đau lòng vì hắn ư? Lẽ nào nàng đã thích hắn?

Thầm mắng chính mình ngu ngốc, nàng vừa rồi nghĩ cái gì? Thích? Nàng nư thế nào có thể dùng chữ thích này? Hiếu Tuyết định thu tay về, đột nhiên Trần Ngự Phong mở mắt, nắm lấy tay nàng:

– Tiểu Tuyết Nhi, thật ra nàng là ai?

– Ta là ai người còn không biết sao? Không lẽ người cũng giống như Thái hậu, nghĩ ta là oan hồn trở về báo oán?

Nhìn Trần Ngự Phong gương mặt biểu lộ đau thương, nàng lại không đành lòng động đến vết thương lòng của hắn, ôn nhu nói:

– Ta là ta, sống không đòi tên chết không đòi họ. Ta biết ta rất giống Nhiếp phu nhân nhưng ta và bà ấy thực không có quan hệ – Làm sao mà có quan hệ được trong khi nàng là người của ngàn năm sau. Nếu có thì cùng lắm nàng là kiếp sau của Nhiếp Tiểu Thiện, cũng có thể lắm, tình tiết này trong tiểu thuyết xuyên không đâu có thiếu.

Trần Ngự Phong chăm chú nhìn biểu hiện có chút kì quái trên gương mặt nàng hỏi:

– Cho ta biết tại sao nàng biết được chuyện của Nhiếp phu nhân?

– Hai ngày trước Triệu mama nói cho ta biết!

Trần Ngự Phong sững sờ nhìn nàng, sau đó không hỏi gì thêm, ôm nàng nằm xuống giường.

– Đừng nói với ta là ngươi muốn ngủ lại đây nhá! Ta mệt lắm không tiếp ngươi đâu! – Hiểu Tuyết nằm trong lòng hắn, ngược đầu lên hỏi.

– Yên lặng và ngủ đi!

– Có ngươi ở đây ta không ngủ được!

– Nàng không ngủ vậy đừng trách ta! – Trần Ngự Phong trừng mắt nhìn nàng, môi mang ý cười hơi nhếch lên, vẻ mặt tà mị không chịu nổi.

Nàng cũng không thêm đôi co nhiều với hắn, nhắm mắt lại thức thoi mà ngủ. Chỉ một lát hơi thở đã đều đều...

Hoàn chương 21

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Trần Ngự Phong đang ngủ thì cảm thấy trước ngực buồn bực không chịu nổi, giống như có một tảng đá đang đặt trên đó, không thở nổi. Mở mắt ra mới phát hiện ánh sáng trong phòng hầu như đã biến mất, nhìn qua cửa sổ thì đã vào lúc hoàng hôn. Hắn không khỏi giật mình, vốn chỉ định ngủ một lát rồi trở về thư phòng xem xét các tấu chương, ai ngờ lại ngủ hết cả một ngày không cả thiết triều, nếu không phải ngực bị vật nặng đè ép hít thở không được, chỉ sợ sẽ ngủ đến ngày mai. Thâm trách Tiểu Mạnh Tử chết tiết sao không gọi hắn dậy thì nhìn xuống, không khỏi cười khổ vì vật nặng ở trên ngực hóa ra là cánh tay nhỏ không xương không thịt của Hiểu Tuyết. Trần Ngự Phong dời đi cánh tay kia, đứng dậy sửa soạn quần áo chỉnh tề, xoay người thấp giọng kêu nàng:

– Tiểu Tuyết Nhi, dậy thôi!

Nhưng mà kêu mấy tiếng cũng không thấy nàng tỉnh dậy, ngủ say như cũ, miệng còn thì thào nói mớ, không ý thức.

– Vẫn không chịu dậy à? – Trần Ngự Phong nhìn chằm chằm nàng, khúc môi cong lên thành một đường tuyệt mỹ, sau đó cúi xuống hôn ngẫu nhiên lên đôi môi anh đào căng mọng, lại vòng một tay ra sau nâng đầu nàng lên gần hơn, khiến nụ hôn cũng mặn mà hơn.

Cách đánh thức kiểu này quả là có công hiệu bất ngờ, Hiểu Tuyết mở mắt đẩy hắn ra rồi trừng mắt đẹp quát:

– Ngươi muốn hù chết ta à?

– Nàng đừng có làm tổn thương lòng tự tôn của ta như thế chứ, khuôn mặt ta chỉ mê chết người chứ làm sao hù chết người được? – Trần Ngự Phong bất mãn đứng lên.

Hiểu Tuyết nhìn gương mặt đẹp như tượng tạc kia, lại nghe hắn nói vậy mặt tối sầm hỏi:

– Vậy ngươi mê chết bao nhiêu người rồi?

– Mê chết mình nàng là được rồi!

Hiểu Tuyết xuống giường chỉnh trang lại y phục, nhìn sắc mặt mỹ nhân không mấy vui vẻ, Trần Ngự Phong không chút kiêng nể lôi kéo bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng đặt lên đó một nụ hôn.

– Không phải nàng đang ghen chứ Tiểu Tuyết Nhi?

– Haha, ngươi tự mãn quá rồi! Bỏ cô nương mà thêm ghen à, ta không ghen, không ghen! – Mặt nàng tối sầm lập đi lập lại.

Trần Ngự Phong còn đang định trêu chọc nàng một chút thì thấy Mạnh công công – tâm phúc của hắn bước vào, theo sau là mấy cung nữ:

– Bẩm Hoàng Thượng! Băng Cơ công chúa đã trở về ạ!

– Băng Cơ trở về? Từ khi nào, sao không cho trầm biết?

– Hoàng thượng ngủ say quá, nô tài không dám đánh thức! – Tiểu Mạnh Tử mặt vô tội đáp - Thái hậu sáng nay cho bãi triều, lệnh cho các vị đại thần tới nay tới Tây cung dự yến tiệc mừng công chúa trở về! Xin Hoàng thượng và nương nương chuẩn bị ạ!

Trần Ngự Phong tức khắc khôi phục lại dung nhan băng lãnh thường ngày, mặt lạnh như tiền quay về phía đám cung nữ:

– Các người tới làm gì?

– Bẩm Hoàng thượng, thái hậu lệnh cho chúng nô tì giúp Hiếu Phi nương nương thay y phục để tối nay hiến vũ!

– Hiến vũ? – Trần Ngự Phong nhíu mày, rốt cuộc mẫu hậu của hắn lại muốn làm gì?

– Được, các người mau lại đây giúp ta! – Hiếu Tuyết bình thản đáp, nàng vốn không tin trước mặt đông đủ các vị đại thần, Thái hậu dám dùng thủ đoạn gì hãm hại nàng.

Trần Ngự Phong cùng Tiểu Mạnh Tử kinh ngạc đưa mắt nhìn nàng, sau đó rất nhanh ổn định thần thái chăm chú nhìn y phục do cung nữ cầm trên tay:

– Y phục này...

– Là Thái hậu lệnh cho chúng nô tì đem tới cho nương nương ạ!

– Được rồi, các người tới giúp Hiếu Phi đi! – Trần Ngự Phong nói rồi bước ra ngoài, lòng đầy thắc mắc không rõ mưu đồ của Thái hậu

– Hoàng thượng, liệu y phục đó có vấn đề gì không? – Tiểu Mạnh Tử vẻ mặt lo lắng

– Không loại trừ khả năng này, người lập tức triệu Trương Thái y vào cung, bảo ông ta kiểm tra y phục của Hiếu Phi.

– Nô tài tuân chỉ!

~~~~~  
Hiếu Tuyết do dự đứng ở cửa, hai phi tần khác tới sau sọt ruột hung hăng đẩy nàng vào trong. Chỉ là trong nháy mắt, Hiếu Tuyết cảm giác được, ánh mắt mọi người bình tĩnh rớt trên thân thể nàng, nóng rực làm cho người ta không khỏe.

Hai bên sườn là các đại thần, chỗ cao nhất tất nhiên của Trần Ngự Phong, ngồi bên phải là Thái hậu bên trái là một tiểu cô nương mặt to, dung mạo thanh tú – Băng Cơ công chúa. Các phi tần ngồi dưới, không thấy Quý phi nương nương, tất cả đều nhìn nàng với ánh mắt hận thù sắc bén, tựa như muốn đem nàng băm thành trăm nghìn mảnh. Chế giễu cười nhìn nàng chuẩn bị hiến vũ. Được! Đã thế bốn cô nương cho các người mở rộng tầm mắt xem ta múa ba lê hiện đại!

Nhạc khúc vừa nổi lên, các vũ công nhẹ nhàng uyển chuyển di động. Trần Ngự Phong trên cao nhìn nàng, ánh mắt không giấu nổi chút lo lắng.

Nàng từ từ nhắm hai mắt lại, nghĩ tới động tác mà mình muốn nhảy, bắt đầu cử động nhẹ nhàng, mở rộng, bắn ra, mở ra, duỗi bàn chân nhấc lên, đá chân, động tác vẽ thành một vòng tròn, còn có một loại kỹ thuật, xoay tròn người, kỹ thuật nhảy của nàng rất đẹp, vừa nhu nhược yếu đuối, vừa thể hiện sự cô độc động lòng người.

Làn váy ở đầu gối theo nàng mà xoay tròn, bàn chân mảnh khảnh di chuyển.

Đôi chân nhỏ nhắn trắng toát, dùng mũi chân mà múa, chỉ cần xem thì sẽ bị nó làm cho mê muội, tất cả mọi người đều đắm chìm ở đó.

Chỉ có Trần Ngự Phong giống như một ngọn núi lửa, mỗi động tác xoay tròn, bay vọt của nàng, cũng làm cho hắn xúc động muốn đem nàng bóp nát.

Cánh tay trắng nõn, cùng đôi chân tinh tế, là cho hắn say mê, hắn rất muốn, rất muốn đem tất cả trông mắt của nam nhân ở đây tháo ra.

Gương mặt Văn Đế âm trầm đáng sợ, nhưng ánh mắt lại mê say nhìn nàng. Thái hậu, công chúa cùng đám cung tần nữ không khỏi kinh hãi, điệu múa này không phải chính là điệu Thanh Hoa Huyền Tường khiến Vũ Đế say mê một thời, điệu múa do Nhiếp phu nhân sáng tác dành cho Tiên đế... Nàng sao lại biết điệu múa này, hơn nữa còn thành thực nó tới vậy?? Nếu gương mặt là trời sinh vậy điệu múa này là sao?

Hiếu Tuyết không biết điều đó, nàng chỉ vô tình chợt nghĩ ra điệu múa này, Trần Ngự Phong lại không mấy quan tâm vỗ tay tán thưởng, ánh mắt dường như suốt cuộc đời chỉ nhìn mình nàng, các đại thần càng không rõ căn cơ sự kinh hãi của các nữ nhân kia, không nhận được mà vỗ tay, vũ đạo của nàng bọn họ chưa từng nhìn thấy, vừa mới lạ lại vui đùa, hơn nữa còn thuần khiết mang theo vài tia ướt át.

Trần Ngự Phong từ từ bước xuống, nắm tay nàng nâng lên, không e ngại mà đặt lên đó một nụ hôn nhẹ. Cả không gian như ngưng lại chỉ còn hai người họ, tận sâu trong ánh mắt cũng chỉ có hình ảnh của đối phương, thật là một cặp uyên ương trời định!

Hoàn chương 22

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23

Giây phút tất cả xung quanh dường như không tồn tại, chỉ có tình ý nồng đậm trong đôi mắt Trần Ngự Phong và Hàn Hiểu Tuyết, trái tim nàng dường như đã loạn nhịp. Bất kể là điều gì sẽ xảy ra, nàng cũng không còn sợ hãi, vì nàng muốn ở cạnh nam nhân này, trong vòng tay yêu thương của hắn... Trần Ngự Phong...

Phục!

Đột nhiên y phục của Hiểu Tuyết rớt xuống, nhưng thân ngọc chưa lộ ra Trần Ngự Phong đã nhanh chóng dùng áo choàng của mình bao quanh nàng sau đó ôm nàng ngồi lại vị trí chủ thượng. Thì ra đây mới chính là âm mưu của Thái hậu, y phục quả có chỗ bất thường, muốn nàng mang tội phạm thượng ư? Tiếc là Vương Thái hậu không ngờ Văn Đế lại đi xuống, càng không ngờ hoàng nhi của bà đơn giản có thể dễ dàng phá hư kế hoạch hãm hại nàng

— Hoàng huynh, Hiểu Phi của huynh quả thực xinh đẹp động lòng người, điệu múa vừa rồi cũng rất đẹp!

— Hoàng nhi, ta thật không ngờ Hiểu Phi của con lại tài giỏi như vậy, có điều vừa rồi y phục nàng có chút không hợp lý! — vương Thái hậu lạnh giọng.

— Mẫu hậu, y phục của nàng không phải do người ban cho sao?

— Đúng vậy? Nhưng y phục ta ban cho nàng hoàn toàn bình thường, sao lại... Hoàng nhi, con muốn bao che cho phi tử tội phạm thượng sao?

Các đại thần cúi mặt uống rượu không dám nói thêm lời nào, Băng Cơ công chúa lo lắng nhìn hai người chủ tọa của bữa tiệc lại có mâu thuẫn vội khuyên giải:

— Mẫu hậu, hoàng huynh! Lần này ta về, hai người không muốn chào đón ta sao?

— Mẫu hậu, nhi thần không khỏe, đưa Hiểu Phi về tắm cung trước — nói rồi lạnh lùng ôm nàng bước ra ngoài.

— Phong nhi!

— Hoàng huynh!

~~~~~  
Trần Ngự Phong đá văng cửa Diên Hi Cung, mặt mày sa sầm ôm Hiểu Tuyết bước vào, đặt nàng lên giường gằm nhẹ:

— Nàng đã biết Thái hậu không có ý tốt còn cố tình thuận ý đi hiến vũ, muốn tự mình đi vào chỗ chết sao?

— Ta không nghĩ Thái hậu dùng thủ đoạn này... nhưng dù sao cũng cảm ơn người! — Hiểu Tuyết ngẩng đầu nhìn Trần Ngự Phong, ánh nhìn tràn ngập sự cảm kích.

— Cảm ơn? — Trần Ngự Phong cười lạnh, nhớ tới dáng vẻ mỉa mai hoặc mê người của nàng lúc trước, cuồng bạo tức giận nói — Trong mắt nàng có từng coi ta là tướng công không?

Tướng công? Hai chữ này nàng chưa bao giờ nghĩ tới, càng không nghĩ sẽ gọi hắn như thế. Nghĩ lại lúc trước mình ngây thơ nghĩ trở thành nữ nhân được Hoàng đế sủng ái, làm Hoàng Hậu sẽ rất sung sướng hạnh phúc, giờ càng lúc càng thấu hiểu cuộc chiến chốn thâm cung đáng sợ nhường nào. Những gì hắn đối với nàng không lẽ là bổn phận của một người chồng ở thời đại này?

Nghĩ vậy, Hiểu Tuyết lòng cảm thấy chút ảm áp cảm động, nhìn nam nhân đang tức giận vì mình, tay không tự chủ giờ lên vuốt ve gương mặt khí phách tuấn mĩ.

Trần Ngự Phong nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cảm thụ bàn tay nhỏ bé của nàng quét trên mặt hắn, trái tim không khỏi giật mình, nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của Hiểu Tuyết giữ lại.

— Lần sau đừng tự ý quyết định như vậy! — Trần Ngự Phong gần nhẹ nhìn nàng, ánh mắt mang theo một loại cảm giác vừa si mê vừa bá đạo muốn khóa chặt nàng.

Ánh mắt phảng phất mang theo ma lực, làm cho trái tim của Hiểu Tuyết đập mạnh, nhảy hết tốc lực. Lời nói này sao khiến nàng thấy trái tim cực kì ảm áp, tâm lại thoải mái tới vậy? Hắn vì quan tâm nàng, giận dữ khi nam nhân khác nhìn nàng mà tức giận sao? Trần Ngự Phong... Mỗi lần nhắm gọi tên hắn, đôi tay hữu lực gắt gao ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, thân thể của nàng rơi vào lồng ngực rắn chắc của Trần Ngự Phong, nàng cũng không tự chủ vòng tay ôm lấy hắn. Hai mắt giao nhau tình ý nồng đậm không dời...

Chương 24

Không cần nghĩ tới tương lai, cứ như bây giờ là được...

Không cần thiên trường địa cửu vĩnh viễn ở bên nhau... kết quả ra sao nàng cũng không cần quan tâm, chỉ cần có thể hạnh phúc như lúc này là được...

Trần Ngự Phong không kiên nhẫn cúi xuống, hơi lạnh trên môi hắn chạm vào đôi môi anh đào xinh đẹp của nàng. Nụ hôn bá đạo chiếm giữ nhưng rất ngọt ngào, hoàn toàn phong tỏa ý thức của nàng...

Ngay lúc này nàng muốn quên đi hết, Nhiếp Phu Nhân... Vương Thái hậu... Quên đi, giờ phút này chỉ có nàng và hắn, sau này cũng vậy... Ý loạn tình mê, nàng vô thức ôm lấy lưng hắn thì thào:

– Ta yêu ngươi, Trần Ngự Phong!

Trần Ngự Phong trống ngực đập liên hồi, cắn nhẹ vào vai nàng hỏi:

– Tiểu Tuyết Nhi... nói lại lần nữa đi!

Hiếu Tuyết nhìn Trần Ngự Phong, ánh mắt đắm đuối tràn đầy hạnh phúc, ôn nhu mỉm cười môi đỏ thắm áp lên môi hắn:

– Ta yêu chàng, ta rất yêu chàng!

Một người nam nhân đối mặt với nữ nhân mà mình yêu, nếu không có chút ham muốn thì đó là thánh nhân, nhưng hắn là con người, một nam nhân bình thường có thất tình lục dục. Nàng nói yêu hắn, hắn yêu nàng, tất cả không phải rất tốt đẹp sao? Mặc kệ là sau này chuyện gì sẽ xảy ra, hắn nhất định sẽ dành cả đời này để yêu thương nàng...

– Ta cũng yêu nàng, Tiểu Tuyết Nhi...

~~~~~  
– Hàn Hiếu Tuyết!

Trong cơn mơ, Hiếu Tuyết bị một giọng nói âm trầm lạnh lẽo như băng ngàn năm đánh thức. Nàng mơ hồ mở mắt, hốt hoảng thấy Nhiếp Tiểu Thiện trước mặt, gương mặt xinh đẹp nhưng vô hồn không chút sức sống thật muốn hù chết nàng mà!

– Nhiếp Phu Nhân! Có chuyện gì sao? – Nàng bối rối nhìn Nhiếp Tiểu Thiện, tay kéo chăn lên che thân bạch ngọc.

– Giả ngây giả ngốc! – Nhiếp Tiểu Thiện tức giận gằn giọng, hơi lạnh tỏa ra khiến nàng khiếp hãi

– Ngươi rốt cuộc muốn gì?

– Ngươi nói ta muốn gì ư? Không phải ta đã nói với ngươi ta muốn TRẢ THÙ! Là TRẢ THÙ ngươi hiểu không? – Nhiếp Tiểu Thiện oán hận nhìn nàng

– Không liên quan đến ta! Ta và ngươi không có quan hệ gì tại sao ta phải thay ngươi trả thù! Ta không muốn! – Nàng kiên quyết nhìn hồn ma điên cuồng giận dữ trước mặt.

Nhiếp Tiểu Thiện nhìn nàng chăm chú, mắt đỏ ngầu như dã thú, rít lên:

– Ngươi đã quên! Nha đầu ngươi đã quên rồi ư? Chính ngươi đã hứa sẽ thay ta báo thù mẫu tử Vương Tàn Lan!

– Ta không hề nói sẽ báo thù cho ngươi! Nhiếp Phu Nhân, chuyện đã qua hãy để nó qua đi, ngươi cứ ôm oán hận như vậy sao có thể siêu thoát?

– Siêu thoát? – Nhãn quan của Nhiếp Tiểu Thiện lóe lên tia nhìn phức tạp, tràn ngập sắc huyết và lãnh khốc, có chút nghi hoặc và châm biếm – Ta sớm đã không thể siêu thoát! Ngươi quên thật rồi, ngươi vì tình yêu với tiểu tử Trần Ngự Phong mà sớm quên mối hận của chúng ta!

– Mối hận của chúng ta? – Nàng lặp lại nhìn hồn ma vừa giận dữ vừa ử dột trước mặt không hiểu.

Nhiếp Tiểu Thiện nhẹ nhàng di chuyển đến gần sát với nàng, mắt đỏ ngầu oán hận cùng bi thương nói:

– Ngươi và ta là một! Linh hồn của chúng ta sau khi chết vốn tách làm hai, ta chất chứa quá nhiều hận thù mà thành hồn ma không thể siêu sinh, còn người qua ngàn năm đã đầu thai chuyển kiếp!

Hiếu Tuyết kinh hãi nhìn oan hồn Nhiếp Tiểu Thiện, lòng muốn phủ nhận liền lắc đầu nói:

– Ta không tin! Ngươi gạt ta... Ngươi muốn ta thay ngươi báo thù lên gạt ta!

– Ta không gạt ngươi! Đó là sự thật! – Nhiếp Tiểu thiện giận dữ rít lên, một cổ hàn khí bao quanh Hiếu Tuyết khiến nàng không khỏi lạnh sống lưng – Ngày đó tại Quý Môn Quan, chính ngươi đã nói dù đầu thai làm người một lần nữa cũng sẽ tìm cho được mẫu tử Vương Tần Lan báo thù! Nay ta đã đưa ngươi về tận đây, ngươi còn đòi gì mà chưa ra tay?

– Ta... ta... – Hiếu Tuyết bị một phen cứng lưỡi – Nhưng chàng không có lỗi, chàng đã chịu khổ rất nhiều vì tội ác của Thái hậu!

– Nếu hán không tồn tại, vương nhi của chúng ta có chết thảm như vậy không? – Hồn ma úy khuất nhìn nàng, mắt không ngừng rơi lệ – Ngươi đã quên nhưng ta còn nhớ rất rõ, ngày vương nhi chào đời chúng ta đã hạnh phúc như thế nào, Hoàng thượng cũng rất thương vương nhi, Ngươi còn đặt tên con nữa...

– Trần Hi Di! – Nàng vô thức lắp bắp, kiếp trước nàng đã làm mẹ, chứng kiến cái chết của con nhất định rất đau lòng, khó trách oan hồn Nhiếp Tiểu Thiện cuồng loạn như vậy! Nước mắt bất giác rơi, cảm giác mất đi người thân nhất định rất thống khổ, đau đớn... Triệu Vương Hi Di – đệ đệ của nam nhân nàng yêu chính là con trai nàng trong kiếp trước còn mẫu hậu của hán chính là kẻ thù đã hại chết con nàng... Ông Trời ơi! Tại sao người lại khéo trêu đùa như vậy??

Nước mắt lăn tuôn rơi trong cơn mơ, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy sự thống khổ. Trần Ngự phong tỉnh giấc, xót xa ôm lấy nàng, nhẹ nhàng an ủi:

– Tiểu Tuyết Nhi! Đừng khóc, có ta đây!

Hiếu Tuyết mở mắt, lệ quang lấp lánh, vùi đầu vào ngực Hán tìm kiếm hơi ấm, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi.

– Nói ta nghe, chuyện gì thế!

– Ta gặp ác mộng! Rất đáng sợ!

Trần Ngự phong gắt gao ôm lấy nàng, tay vỗ nhẹ trên lưng như đang dỗ dành một tiểu hài tử:

– Đừng sợ! Có ta đây! Nín đi, Tiểu Tuyết Nhi!

Hiếu Tuyết ôm chặt lấy hán, tâm trí cố gắng xua đi những lời oan hồn Nhiếp Tiểu Thiện vừa nói. Nàng không muốn tin, nàng không muốn nam nhân mình yêu thương sẽ trở thành kẻ thù của mình, không muốn. Tim nàng thực sự rất đau, Nhiếp Tiểu Thiện sẽ không bỏ qua, Thái hậu cũng sẽ không bỏ qua? Phải làm sao nàng mới có thể ở bên hán?

Hoàn chương 24

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Trái tim bị đâm nát đến tàn phế, nhưng tận sâu bên trong vẫn cảm thấy đau đớn. Thế giới xung quanh nàng phút chốc sụp đổ, pháo hoa sáng rực cũng chỉ ngắn ngủi, tình yêu cũng thế sao?

Nàng vừa mới nhận ra được tình yêu của mình, lần đầu tiên nếm trải hạnh phúc của tình yêu, ông Trời ơi vì có gì mà ngài khéo trêu đùa con người khiến ta và chàng thành kẻ thù... Ta không muốn! Ta muốn đời đời kiếp kiếp giống như bây giờ có thể yêu chàng, ở bên chàng... Nàng thực sự muốn quên đi tất cả những gì Nhiếp Tiểu Thiện nói, sống hạnh phúc với người nàng yêu. Phải! Chỉ cần có thể bình an ở bên chàng, cùng chàng trao yêu thương...

Văn Đế càng ngày càng sủng ái Hiếu Phi ra mặt, thường xuyên vì nàng chống đối với Thái hậu khiến quần thần bắt đầu dị nghị. Lời đồn về Hiếu Phi xinh đẹp là hồ ly tinh Nhiếp Tiểu Thiện trở về báo oán lan khắp kinh thành. Trần Ngự Phong tức giận ra lệnh bắt tất cả những kẻ dám dị nghị về ái phi của hán, khiến sự ai oán trong lòng dân chúng cùng quần thần càng lúc dâng cao. Chỉ một thời gian ngắn, những phe chống đối đã được thể hoành hành ngang ngược, ngang nhiên đòi thiêu chết Hiếu Tuyết. Vì sợ nàng buồn phiền, tất cả những chuyện đó đều bị Trần Ngự Phong giấu kín, tuyệt đối không muốn đến tai Hiếu Phi của hán.

Mỗi ngày, Trần Ngự phong đều ôm nàng trong lòng, dẫn nàng đi tản bộ trong ngự hoa viên. Trong hoa viên trăm hoa đua nở, xuân ý tràn đầy, trái tim ấm

áp của Hiếu Tuyết ở trong lòng Trần Ngự Phong vui vẻ nói cười, còn vì hấn mà toàn tâm toàn ý thổi khúc nhạc học được ở hiện đại “Đời đời kiếp kiếp yêu”.

Trần Ngự Phong trước mặt mọi người đều lạnh lùng ít nói, đối với nàng lại nhu tình mỗi hành động đều chan chứa yêu thương như một đức lang quân với nương tử.

– Nếu có thể mãi mãi hạnh phúc vui sướng như thế này thật tốt!

Trần Ngự Phong thâm tình, bá đạo nói:

– Ta muốn đời đời kiếp kiếp ở cùng nàng, ta ca nàng múa, ta sẽ là bóng cây che chở cho nàng, ta là nam nhân duy nhất mà nàng yêu!

Đời đời kiếp kiếp, Hiếu Tuyết mỉm cười véo mũi hấn:

– Nam nhân bá đạo, ta sao có thể yêu được chứ!

– Hối hận cũng không kịp nữa rồi! – Trần Ngự Phong chớp mắt, vòng tay ôm lấy eo thon của nàng – Nàng đã rơi vào tay Phật Tổ Như Lai thì đừng hòng chạy thoát!

– A! Chàng là đại ma đầu, cái gì mà Phật Tổ Như Lai chứ! – Hiếu Tuyết néo tay hấn – Nhưng ta lại là một tiểu hồ ly, cam tâm tình nguyện ở trong lòng bàn tay ác ma chàng!

Hai người hạnh phúc ôm lấy nhau, ngay cả trong không khí cũng có mùi vị hạnh phúc. Phía xa, một bóng dáng cô tịch đứng yên, người đó là Hoàng Quý Phi Vũ Văn Ngọc Nhi – công chúa của Bắc Chu bị hoàng huynh của mình là Chu Tĩnh Đế đem đi cầu thân. Ngày ấy khi trở thành phi tần của Trần Ngự Phong, nàng chỉ là một tiểu công chúa mười ba tuổi, cực kì sợ hãi vì danh tiếng của hấn. Đêm ấy hấn bước vào Hàm Phúc cung không hề nhìn tân nương trên giường lấy một chút, lạnh lùng nói: “Ngươi là phi tần đầu tiên của ta, có biết tại sao ta không lập ngươi làm hoàng hậu không?”. Nàng cắn môi sợ hãi nhìn hấn, lắc đầu.” Hoàng hậu của ta chỉ có thể là nữ nhân ta yêu! Hoàng huynh của ngươi đem ngươi đi cầu thân, ta không thể không nhận nhưng ta với ngươi không có tình ý, sau này ngươi tự lo cho mình đi!” nói rồi bỏ ra ngoài. Đó là lần đầu tiên cũng là lần duy nhất hấn bước vào Hàm Phúc cung, sau đó Ngọc Nhi chỉ có thể nhìn hấn từ xa nhưng đã thầm thương trộm nhớ hấn, cũng như các mỹ nhân khác trong hậu cung này, nhưng nhớ diện mạo bất phàm tuyệt luân cùng khí phách ngất trời của hấn. Mười năm qua, Trần Ngự Phong không hề động đến nàng, cũng không sủng ái nữ nhân nào, các mỹ nữ thì vẫn liên tục được tiến cung. Hiếu Phi là người đầu tiên hấn sủng ái, cũng là người đầu tiên khiến hấn dám công khai chống đối Thái hậu, hấn yêu nàng, ai cũng có thể thấy. Việc lập nàng làm chính cung Hoàng hậu chỉ còn là vấn đề thời gian. Điều này đã làm tan nát không biết bao nhiêu đóa hoa trong cung cấm, các nàng chỉ còn biết oán hận Hân Hiếu Tuyết đã cướp đi nam nhân đó.

Nhìn hai người ôm chặt nhau, quần quýt không rời, lưu lại trong lòng Ngọc Nhi sự đau đớn cũng nổi xót xa cho thân phận mình. Nước mắt cũng vì thế mà không ngừng rơi.

“Ngươi không cam lòng?” – Một luồng gió lạnh từ phía sau thổi tới, Ngọc Nhi quay lại nhưng không thấy ai, lòng cực kì sợ hãi.

“Chỉ cần ngươi muốn, ta nguyện ý giúp ngươi giành lại hấn?” – Tiếng nói vẫn âm u trong không trung, không hề thấy bóng người. Áo giáp ư?

– Ngươi là ai? – Ngọc Nhi run rẩy khe khẽ nói, mắt tràn đầy lệ quang.

“Nhiếp Tiểu Thiện.”

Hoàn chương 25

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

– Ngươi là yêu nữ Nhiếp Tiểu Thiện từng mê hoặc Tiên đế mà đắc tội với Thái hậu?

– Không sai! – Oan hồn Nhiếp Tiểu Thiện trong không trung cười lạnh – Vương Tàn Lan thù dệt không tệt! Chính là ta!

– Ngươi muốn gì? Tại sao lại giúp ta! – Ngọc Nhi gạt nước mắt, nàng ta cũng không phải kẻ ngốc, Nhiếp Tiểu Thiện cùng Thái hậu oán thù sâu nặng, không biết chừng muốn lợi dụng nàng đối phó với người.

– Ta cảm thấy ngươi rất tội nghiệp! Yêu một nam nhân không yêu mình, một Hoàng đế máu lạnh thực sự rất đau khổ!

– Ngươi biết ta nghĩ gì? – Ngọc Nhi kinh hãi

- Ta có thể nhìn thấu lòng cả thiên hạ – Tiếng cười vang trong không trung – Thế nào? Ta giúp ngươi có được hân, đổi lại ngươi làm cho ta một chuyện!
- Ngươi muốn ta làm gì?
- Vương Tần Lan sau khi giết ta đã nhờ một pháp sư cao tay ếm bùa lên mộ ta, ngươi gỡ lá bùa cho ta, ta hoàn toàn thoát khỏi mộ táng lập tức giúp ngươi!
- Việc này... – Ngọc Nhi cắn môi do dự, hồn ma này liệu có đáng tin
- Ngươi yên tâm, Nhiếp Tiểu Thiện ta thề với trời đất chỉ cần ngươi thả ta, ta lập tức giúp ngươi!
- Vậy ta phải làm thế nào? Không thể tùy ý xông vào Càn Lăng của hoàng thất!
- Hãy khôn ngoan một chút, Vũ Văn Ngọc Nhi! Sử dụng thân phận Hoàng Quý Phi của ngươi, giải thoát ta và ngươi có được Trần Ngự Phong...

~~~~~

Hiệu Tuyết đang sống trong những tháng ngày hạnh phúc nhất, mỗi ngày được cùng nam nhân mình yêu ca hát, ngắm hoa, nàg múa chàng xem, nàng thổi sáo chàng hát... Cả hai như đôi uyên ương hạnh phúc quấn quýt không rời khiến người ta phải ghen tị.

Nhưng mỗi khi đêm về, cơn ác mộng về những gì từng xảy ra ở kiếp trước hiện lên rõ mồn một.

Màn đêm bao phủ khắp nơi, mưa lạnh thấm ướt y phục... Lạnh quá! Sao nàng lại ở ngoài trời thế này?

Người phụ nữ trẻ gương mặt đầm nước mưa, nước mắt và cả máu...

Người phụ nữ có tên Nhiếp Tiểu Thiện – kiếp trước của nàng...

Tay chân đều bị người ta chặt đứt, mắt cũng không còn thấy gì, tai cũng mù và miệng thì không thể nói được nữa...

Nỗi oán hận khắc sâu trong tiềm ức, dù giấy dựa cầu xin khóc lóc đến khản giọng cũng không được kẻ thù ác buông tha...

Thế giới đen kịt..

Không một đốm sáng...

Nóng! Nóng quá! Lửa ở khắp nơi!

Giết yêu nữ! Giết hồ ly tinh Nhiếp Tiểu Thiện!

Nàng không phải yêu nữ... Ai đó làm ơn dập lửa đi! Nóng quá!

Nàng không đi được, không kêu được cũng không vùng vẫy được!

Không nghe thấy, không nhìn thấy nhưng nỗi đau này, nỗi oan này lại cảm nhận rất rõ...

Vương Tần Lan, ta hận ngươi! Trả Hí nhi lại cho ta, trả cơ thể nguyên vẹn lại cho ta!

Trên mặt Hiệu Tuyết vương lệ, nước mắt làm ướt đầm hàng lông mi dài, nàng giống như một đứa trẻ bị động kinh, hai mắt nhắm chặt, trong lúc ngủ mơ thấy gì đó khiến nàng rất kích động. Trần Ngự Phong nhìn thấy nàng như vậy, tay siết chặt đặt lên nơi lồng ngực đang rung lên, trái tim cũng co thắt đau đớn. Ngồi ở bên giường, bàn tay to lớn vươn ra vuốt nhẹ trán Hiệu Tuyết như muốn xóa đi nỗi sợ hãi bất an bên trong nàng.

Hắn vừa chạm đến nàng liền tỉnh dậy, đôi mắt nhất thời không nhìn thấy rồi lại hoảng sợ nhìn hắn, nàng như con gà chọi cố gắng tránh khỏi tay hắn, thân thể ngồi xuống lui về góc giường, đôi mắt lộ sự chán ghét nhìn hắn, giống như nhìn thấy thập ác bất xá cực kì bại hoại. Không, hắn không thích ánh mắt chán ghét của nàng, hắn chưa từng thấy ánh mắt của nàng như thế, đừng, đừng dùng ánh mắt đó nhìn hắn.

Trái tim Trần Ngự Phong co rút đau đớn, tay cứng lại giữa không trung, nhìn đôi mắt đen cùng thái độ kịch liệt phản ứng của Hiệu Tuyết hắn cảm thấy thật khó chịu và tức giận.

– Đừng sợ, là ta... Tiểu Tuyết Nhi, là ta, nàng sao thế?

Hiệu Tuyết đang kích động bỗng nghe thấy giọng nói của Trần Ngự Phong liền trở nên bình tĩnh hơn, nước mắt làm hình ảnh của hắn nhòa đi, giọng nói vỡ òa kêu tên hắn:

– Phong!

– Ừ, là ta, đừng sợ, không sao nữa rồi! Chỉ là ác mộng thôi!

Hiếu Tuyết òa khóc ôm lấy cổ hân:

– Ta sợ lắm! Thực sự rất sợ! Chàng đừng để ta một mình, Phong...

– Ta sao có thể xa nàng chứ, trái tim ta ở cùng chỗ với nàng rồi, xa nàng sao ta sống được – Trần Ngự Phong gắt gao ôm chặt nàng, ôn nhu nói

– Dù chuyện gì xảy ra, trái tim chàng vẫn đặt ở đây đúng không? – Hiếu Tuyết đặt tay hân lên ngực mình, nơi trái tim đang đập, mắt ngấn lệ.

– Ừ, đừng khóc nữa!

Lần đầu tiên hân an ủi người khác, lại là một nữ nhân, nữ nhân mà hân yêu. Trần Ngự Phong bản tính ích kỉ cố chấp lại có tính sở hữu cao, giam cầm trong lồng ngực hân tự nhủ cả đời sẽ không buông tay, tuyệt đối không để nữ nhân hân yêu chịu ủy khuất...

HOÀN CHƯƠNG 26

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Trên đỉnh của những cây cỏ thụ sùng sững, bóng tối bao trùm dày đặc. Những hạt mưa to nặng đang rơi nhưng không chạm xuống đất. Hàng vạn cành nhánh đã vươn ra những hạt nước còn ở lưng chừng không gian.

Một bóng người lướt nhanh giữa những rừng cây, mắt đảo quanh như sợ ai đó theo dõi. Bóng người lén lút trong đêm chỉ dừng lại bên một ngôi mộ nhỏ trong khuôn viên Càn Lăng – nơi yên nghỉ của người trong hoàng thất Trần Quốc, khác với những ngôi mộ bề thế với mái rồng châu phượng uốn tỉnh xảo, ngôi mộ này nhỏ bé hoang tàn, rêu phong phủ kín như lâu rồi không có ai chăm sóc. Là mộ của một tội phi – Nhiếp Phu Nhân của Trần Vũ Đế. Bên cạnh là ngôi mộ rồng châu tượng trưng cho thân phận cao quý, là Triệu Vương Trần Hi Di.

Ngọc Nhi có chút sợ hãi mấy lần vươn tay ra định xé bỏ lá bùa trên mộ Nhiếp Tiểu Thiện nhưng lại do dự không dám. Đã đến nước này nàng còn sợ gì nữa, giải thoát hồn ma đó sẽ có được trái tim Trần Ngự Phong mãi mãi... Nghĩ thế, Ngọc Nhi trở nên mạnh bạo hơn, không chần chừ giật lấy lá bùa xé vụn.

– Nhiếp Phu Nhân! Ta đã làm theo yêu cầu của ngươi, hãy giúp ta có được trái tim chàng!

Một cái tát khủng khiếp giáng mạnh!

Thân thể Ngọc Nhi bắn về phía những lùm cây rậm rạp, từ trong gốc cây hàng chục cánh tay mọc nhân vươn ra tóm chặt lấy nàng. Ngọc Nhi kinh hãi giãy giụa, nhưng càng cố thoát khỏi những cánh tay mọc nhân, chúng càng điên cuồng cào cấu cơ thể nàng.

– Ngươi thật ngây thơ khi nghĩ rằng ta sẽ giúp ngươi có được Trần Ngự Phong! – Hồn ma hiện lên, với gương mặt trắng sáp nứt nẻ, đồng tử nở rộng, nhân cầu lồi ra cực kì đáng sợ – Thật xin lỗi nhưng ta không thể giúp ngươi tiêu nha đầu!

– Không! Ngươi đã thề với trời đất chỉ cần ta giúp ngươi! – Giọng Ngọc Nhi nghẹn lại kinh hoàng – Thả ta ra Nhiếp Phu Nhân!

– Ngươi phải biết giao dịch với một hồn ma sẽ không có kết quả tốt đẹp! – Hồn ma cười thét lên, nghe tựa vết rạch sắc nhọn vào bầu không khí quánh đặc – Ta cần Hàn Hiếu Tuyết và Trần Ngự Phong ở bên nhau, càng yêu sâu đậm hận thù sẽ càng nhiều, Hàn Hiếu Tuyết sẽ thay ta báo thù mẫu tử Vương Tàn Lan!

– Cầu xin ngươi, hãy thả ta! Ta sẽ không vọng tưởng, sẽ không cản trở họ! Thả cho ta...

– Ta cũng muốn tha cho ngươi lắm nhưng bằng hữu của ta có vẻ rất thích ngươi... Ai da, Tiểu Mộc Tinh đã chiếu cố ngươi ta cũng không có cách nào!

Hồn ma Nhiếp Tiểu Thiện nói xong phát tay rồi đi, đằng sau là tiếng kêu la thảm thiết của Vũ Văn Ngọc Nhi. Đường đường là một quý phi cao cao tại thượng cuối cùng lại làm mồi cho một tinh, thật đáng thương thay!

Tin hoàng quý phi đột nhiên mất tích khiến trong cung nhiễu loạn. Một thái giám nói lần cuối nhìn thấy nàng ta là ở gần Càn Lăng. Nàng ta đến đó làm gì? Không ai biết. Nhưng khi nghe đội thị vệ từ Càn Lăng trở về thông báo thì tất cả mặt cắt không còn hạt máu.

Nguyên lai đám thị vệ lần theo manh mối dò được đến Càn Lăng thì thấy những mảnh vụn của vải và thi thể của hoàng Quý phi không toàn vẹn, máu ướm đầm một khoảng sân của Càn Lăng. Điều kinh khiếp hơn cả là hiện trường tìm thấy thi thể chính là trước mộ phần của Nhiếp Phu Nhân. Mặc sự ngăn cản của Trần Ngự Phong, Hiếu Tuyết chạy tới tận nơi như muốn kiểm chứng. Vương Thái hậu cũng đi theo, mặt tái mét.

Ngay khi vừa đặt chân vào khoảng sân, Hiểu Tuyết lập tức cảm thấy sa sầm mặt mày loạng choạng ngã vào ngực Trần Ngự Phong. Trần Ngự Phong nhũn mày phân phó người dọn dẹp đồng thời đưa Thái hậu về nghỉ ngơi, bản thân tự mình ôm Hiểu Tuyết về Điện Hi cung.

– Hoàng nhi! Con tránh xa yêu nữ đó ra, không biết nạn nhân tiếp theo của ả là ai đâu!

Cước bộ Trần Ngự Phong chậm lại nhưng không có ý định đứng lại, lạnh lùng nói:

– Không phải nàng làm!

– Đến nước này con còn không tin sao? Chẳng lẽ con nghĩ mẫu hậu làm chuyện động trời này! – Vương Thái hậu tức giận nôn một ngụm máu tươi, Băng Cơ lập tức chạy tới đỡ lấy

– Mẫu hậu, hoàng huynh đây không phải là lúc tranh cãi chuyện này! Chúng ta tránh nơi này trước!

– Hoàng muội, chăm sóc mẫu hậu cho tốt! – Trần Ngự Phong lạnh nhạt dõng dạc.

Tất cả cũng tản dần. Kì thực không ai muốn ở lại nơi này dù chỉ một phút. Nơi tôn nghiêm của hoàng thất sao lại trở nên thế này? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, có phải do hồn ma Nhiếp Phu Nhân trở về? Những nghi hoặc này lớn lên trong lòng mọi người nhưng không ai dám thắc mắc, càng không dám thảo luận. Hễ kẻ nào bép xép qua một đêm đều biến mất không rõ ai hạ lệnh.

Nhưng giấy sao gói được lửa, cái chết bí ẩn của Quý Phi lan ra ngoài khiến tin đồn về hồn ma Nhiếp Tiểu Thiện một lần nữa dậy sóng. Loạn dân nổi lên khắp nơi đòi trừng trị Hiểu Phi, tình hình Trần Quốc trở nên vô cùng loạn. Bản thân Văn Đế kiên quyết bảo vệ ái phi trước các đại thần cùng Thái hậu, thậm chí còn tỏ ý muốn nàng làm chính cung Hoàng Hậu.

– Hoàng Thượng xin hãy thu hồi ý định! – Các đại thần đồng loạt quỳ gối.

– Các người đang ép trăm sao! Muốn tạp phản cả sao! – Trần Ngự Phong tức giận gầm lên

– Hoàng thượng bớt giận, xin hãy lấy giang sơn xã tắc làm trọng! – Trương hiệu úy bước lên đồng dục tâu

– Hoàng thượng! Hi sinh một nữ nhân để an lòng thiên hạ cũng đâu có tổn thất gì, nữ nhân trong thiên hạ không thiếu hà tất phải giữ một yêu nữ bên mình
– Chu tướng quân cũng không kiêng dè tâu

– Các khanh... Nàng không phải yêu nữ! – Trần Ngự Phong đối phó với chuyện này chưa biết phải ứng phó ra sao đã thấy một bóng dáng xinh đẹp, ôn nhu bước tới

– Các vị đại thần, hoàng huynh ta hôm nay long thể bất an, cho phép bãi triều!

– Hoàng thượng vạn tuế! Công chúa kim an!

Băng Cơ phát tay, toàn bộ cung nữ thái giám theo đó cũng ra ngoài. Tiểu công chúa xinh đẹp ngồi bên hoàng huynh của mình, nhẹ nhàng an ủi

– Hoàng huynh! Xem ra huynh với Hiểu Phi, tình nghĩa rất sâu đậm!

– Băng Cơ, nói ta nghe rốt cuộc ta phải làm sao để vừa trấn an lòng dân, vừa bảo vệ nàng ấy! – Trần Ngự Phong giương mắt nhìn muội muội, ánh mắt thể lương đau đớn hết như mười năm về trước về khi hắn nhận mình trong đau khổ vì cái chết của hoàng đệ

– Phải tìm ra hung thủ thật sự, trả lại sự trong sạch cho nàng ấy!

– Ta biết, nhưng không biết phải bắt đầu thế nào! Không đầu mối, không nhân chứng! Ta chỉ biết chắc một điều nàng ấy chắc chắn không phải là hung thủ!

– Đêm đó huynh ở cùng Hiểu Phi? – Băng Cơ nhìn chăm chăm hoàng huynh của mình, nàng từ nhỏ đã rất thông minh, tư chất hơn người

– Phải... – Trần Ngự Phong nhìn ánh mắt cổ quái của muội muội không khỏi cao hứng – Muội nghĩ ra điều gì phải không?

– Đúng vậy! Hoàng huynh, lần này huynh sẽ phải hậu tạ muội rồi! – Băng Cơ tỉnh quái nhìn hoàng huynh của nàng, ghé tai hắn thì thầm to nhỏ.

Trong Điện Thái Hòa, một nam một nữ thì thầm to nhỏ bàn mưu tính kế mãi đến giữa trưa. Băng Cơ lúc này vừa nghĩ được kế giúp hoàng huynh, lòng cao hứng nhảy nhót trong hoa viên như con chim nhỏ. Chợt nhớ ra sáng nay chưa đến thăm tình lang, vội vã chuyển hướng về phía cung Khôn Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Mấy ngày liền Trần Ngự Phong bận rộn không tới Diên Hi cung khiến tâm tình Hiểu Tuyết cực kì không tốt, cảm giác bất an liên tục trở dậy trong người nàng nhưng rồi lại tự an ủi Trần Ngự Phong chắc bận chuyện quốc gia đại sự không nên quấy rầy hắn.

Hiểu Tuyết đứng trước khoảng sân nhỏ an tĩnh, chỉ có một cơn gió nhẹ thổi qua, lá cây thổi sà sạt. Hiểu Tuyết dừng lại trước tán cây xanh mát, rút trong người ra cây sáo mà Trần Ngự Phong tặng nàng, đem đặt lên miệng thổi. Một âm thanh dễ nghe truyền đến.

Là Trần Ngự Phong chỉ cho nàng, hai người vẫn thường cùng nhau thổi khúc nhạc có tên là ”Hôm nay ta sẽ gả cho chàng”. Lúc nàng thắc mắc về tên gọi của nó, hắn phì cười nói do mình bịa ra, nàng tức giận hung hăng đánh vào người hắn. Hắn lại cười tà mị, không kiêng dè ôm lấy nàng mà hôn.

– Rất êm tai sao lại ngừng?

Một thanh âm trầm ấm vang lên sau lưng, nàng quay người lại thấy một nam nhân trẻ, một thân áo trắng như tuyết, một đôi mày dài và hẹp ẩn dấu dưới tóc mai, khóe mắt hơi hếch lên, sống mũi cao thẳng, đôi môi khêu gợi, rõ ràng là nam nhân, sao sinh ra lại có một đôi mắt trong như nước hồ thu, mang theo hàng vạn ý cười, đang nhìn nàng, trong nháy mắt nàng có chút hoảng hốt, chẳng lẽ nam nhân cổ đại lớn lên đều đẹp trai như vậy?

Ý thức được chính mình đang mất hồn, Hiểu Tuyết thu lại ánh mắt nhìn hắn nói:

– Ngươi là...

– Tại hạ Phan Nhạc, là do công chúa chiếu cố ở lại trong cung!

– Thì ra là bằng hữu của công chúa, ta là Hiểu Tuyết!

Trong mắt Phan Nhạc lộ ra một tia nghi hoặc, hắn có nghe lầm không, nữ nhân trước mắt chính là Hiểu Phi nương nương đầy tai tiếng mà thiên hạ vẫn đồn ầm lên

– Tại hạ thất lễ, xin nương nương thứ tội – Phan Nhạc cúi đầu định hành lễ

Hiểu Tuyết là người hiện đại, đối với mấy thứ lễ nghi này nàng không hề câu nệ nói:

– Không cần đa lễ, ngươi sao lại ở đây?

– Tại hạ đi ngang qua nghe tiếng sáo lên mạo muội bước vào, không ngờ lại được diện kiến nương nương

– Đã khiến ngươi chê cười! – Hiểu Tuyết khách sáo nói. Nghe công chúa nói Phan Nhạc cũng là kẻ tài hoa, tinh thông âm nhạc thơ phú nên cũng hết sức kính trọng – Phan công tử hình như cũng rất tinh thông âm nhạc? Có thể chỉ giáo ta một chút không?

Phan Nhạc chưa kịp đáp chợt thấy một đóa hoa trắng muốt, tinh tế rơi xuống mái tóc nàng. Những ngón tay thon dài của Phan Nhạc vô thức gỡ đóa hoa từ trên tóc nàng xuống, nở nụ cười ôn nhu:

– Ta giúp nương nương gỡ hoa xuống!

– Phan Nhạc, chàng đang làm gì? – Băng Cơ đột nhiên xuất hiện, nhú mày nhìn hành động thân thiện của Phan Nhạc đối với Hiểu Tuyết

– Ta giúp nương nương lấy đóa hoa này xuống! – Phan Nhạc giơ lên đóa hoa trắng đưa lên mũi ngửi – Thơm quá!

– Cảm ơn ngươi! Ta có việc đi trước, không làm phiền hai người! – Hiểu Tuyết nhận thấy ánh mắt khó chịu của Băng Cơ liền thức thời mà lui đi. Gì chứ phụ nữ một khi đã ghen thì đúng là hiểm họa, nhớ ngày trước coi phim xem tiểu thuyết cung đấu, ngắm lại thời nào cũng đúng. Hôn nữa nàng là hoa đã chủ a!

~~~~~

Hiểu Tuyết tha thân đi ngang Đông Bích Viện, tình cờ gặp đám phi tần xiêm y lờ lợt của Trần Ngự Phong, vốn không có ý đối đầu ai dè lại xảy ra cuộc đấu võ mồm của các mỹ nhân:

– Ai dò! Chẳng phải là Hiểu Phi nương nương đó sao? Tâm tình nàng hình như không tốt lắm nha!

– Nghe nói mấy ngày nay Hoàng thượng không có tới cung Diên Hi nha, không chừng Hiểu Phi nương nương bị thất sủng rồi cũng lên!

– Các ti muội thật chẳng biết gì cả! Hoàng thượng là đáng minh quân, chẳng qua bị nàng ta mê hoặc nhất thời u mê. Loại hồ ly tinh này cơ bản là phải an phận thủ thường!

– Hừ, ngoài kia loạn dân còn đang làm loạn lên đòi trừng trị yêu nữ, các ti muội đợi mà xem, nàng ta rồi cũng không có kết cục tốt đẹp hơn Nhiếp Phu Nhân là bao đâu!

– Các người... các người nói gì? – Hiểu Tuyết kích động tiến lên gần họ.

– Lại còn giả bộ không biết gì nữa! Tai họa cô gây ra gắng mà chịu đi! Các ti muội chúng ta đi! – Đám phi tần rời đi, trước khi đi không quên để lại một ánh mắt khinh bỉ nhìn nàng như tội nhân thiên cổ...

HOÀN CHƯƠNG 28

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Hiểu Tuyết trở về cung Diên Hi gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp âm thầm thất sắc. Quế Nhi lo lắng hỏi nàng cũng chỉ lắc đầu nói không sao.

Vừa bước vào trong tam thi thấy Trần Ngự Phong ngồi trên giường, hình như hắn đã đợi nàng rất lâu.

– Mấy ngày qua chàng bận đại sự gì lại không đến tìm ta?

Trần Ngự Phong cười cười, cánh tay dài vươn ra ôm lấy nàng, khiến nàng ngã vào lòng hắn. Hắn nheo mắt nàng, trách yêu:

– Đi đâu bây giờ mới về? Có biết ta đợi nàng rất lâu không?

– Phong, chàng nheo đỏ mắt ta rồi! – Hiểu Tuyết bắt khẩn giữ lấy tay hắn

Lúc này Trần Ngự Phong mới buông tay, hung hăng cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng. Hiểu Tuyết cũng đáp lại hắn, trên mặt vẫn cười nhưng đáy mắt có chút bất an. Nàng đẩy hắn ra, muốn tìm kiếm câu trả lời:

– Phong! Chàng nói cho ta biết, gần đây đã xảy ra chuyện gì?

– Chỉ có chuyện của Ngọc Nhi thôi mà! – Hắn hơi ngây người

– Nói thật cho ta biết, mọi người họ rằng ta là hung thủ đúng không? Chàng đang cố giấu ta – Sắc mặt Hiểu Tuyết âm trầm nhìn thẳng hắn, nàng nhất định phải đối mặt với chuyện này. Nếu hung thủ là oan hồn Nhiếp Tiểu Thiện, nàng nhất định ngăn hồn ma điên cuồng đó lại.

Đôi mắt của Trần Ngự Phong tràn ngập đau đớn, hắn nhìn nàng bình tĩnh nói:

– Ta biết không phải do nàng làm! Ta sẽ tìm ra hung thủ trả lại sự trong sạch cho nàng!

Nàng giữ chặt tay hắn, vội vàng nói:

– Chuyện này thực ra rất khó tin nhưng Phong, chàng phải tin ta, hung thủ là Nhiếp Tiểu Thiện

– Nhiếp Phu Nhân đã chết rồi sao có thể hạ thủ, hơn nữa bà ấy với Ngọc Nhi không thù không oán sao lại hại Ngọc Nhi, nếu bà ấy thực sự hiền lành, người bà ấy hại phải là mẫu hậu mới đúng!

– Không! Phong, hãy tin ta, thực sự là do Nhiếp Tiểu Thiện làm, nguyên nhân tại sao thì ta không biết! – Nàng biết hắn sẽ không tin, ngay cả nàng lúc mới đầu cũng khó chấp nhận chuyện này.

Trần Ngự Phong ôm lấy nàng trấn an:

– Nàng nghĩ nhiều rồi! Mọi chuyện ta sẽ giải quyết, không để nàng chịu ủy khuất!

– Nhưng...

Hiểu Tuyết chưa nói dứt lời môi đã bị phủ lấy, nhưng lòng nàng lại tràn ngập sợ hãi, không biết Nhiếp Tiểu Thiện lại muốn làm gì đây...

Đêm đó, nàng lại bị cơn ác mộng dày vò...

Nàng thấy gương mặt giận dữ của Nhiếp Tiểu Thiện, đáng bộ thê thảm thương tâm của hoàng quý phi...

Nhiếp Tiểu Thiện hung dữ nắm lấy tay nàng nói thời cơ sắp tới, nàng sẽ là hoàng hậu, Nam triều sẽ đại loạn. Tất cả những kẻ đáng chết sẽ phải chết! Đáng sợ hơn nữa, trong số những người phải chết có Trần Ngự Phong...

Nàng bình tĩnh toát mồ hôi lạnh, nghiêng người ôm Trần Ngự Phong nhận ra hơi thở đều đều của hắn. Chỉ là ác mộng thôi, hắn vẫn ở bên nàng, hơi thở vẫn còn, nhịp tim vẫn đập, chỉ là ác mộng!

Nàng lấy lại bình tĩnh nhẹ nhàng xuống giường thay y phục, ra ngoài cho người gọi Tiểu Mạnh Tử – tâm phúc của Trần Ngự Phong.

– Nô tài tham kiến nương nương!

– Miễn lễ! Tiểu Mạnh tử, có chuyện này bản cung muốn hỏi ngươi, hãy ngoan ngoãn trả lời cho thành thật!

– Xin nương nương chỉ giáo! – Tiểu Mạnh Tử lờ mờ đoán được nàng sẽ hỏi gì, tay đẩy mồ hôi lạnh, đắc tội với nàng ta Hoàng thượng nhất định không tha cho hắn, mà nói ra e sẽ khiến Hoàng thượng nổi giận.

– Tốt lắm! Nói thực cho ta nghe, gần đây Hoàng thượng vì chuyện gì không tới cung Diên Hi?

– Hoàng thượng bận chuyện quốc gia đại sự, mỗi ngày đều phê chuẩn tấu chương trong Ngự thư phòng tới tận sáng a! Từ khi nương nương nhập cung, Hoàng thượng chưa hề gần nữ sắc, trong lòng chỉ có mình nương nương! – Tiểu Mạnh Tử uốn ba tấc lưỡi nịnh nọt

– Tiểu Mạnh Tử ngươi xem ra cũng thực biết điều, có điều đây không phải chuyện bản cung muốn hỏi – Hiểu Tuyết cười nhạt – Ngươi cũng biết tâm ý của hoàng thượng với bản cung, chỉ cần bản cung nói một tiếng cái mạng nhỏ của ngươi... ai da thật khó nói nha!

– Nương nương tha mạng!

– Còn không thành thật bằm bằm!

– Gần đây loạn dân nổi lên khắp nơi đòi trừng trị nương nương, không rõ từ đâu có lời đồn nương nương là...

– Là hồ ly tinh? Là yêu nữ mê hoặc thánh thượng? Là hiện thể của Nhiếp Phu Nhân? – Nàng cười lạnh, gương mặt âm trầm thật muốn hù chết người

– Đúng là như vậy! Hoàng thượng vì vừa muốn trấn áp loạn dân vừa muốn bảo vệ nương nương cho nên... cho nên...

– Đủ rồi, lui xuống đi! – Nàng khoát tay bảo Tiểu Mạnh Tử lui xuống, sau đó day day trán ngẫm nghĩ một hồi.

Ông Trời ơi! Quan Âm đại ti! Bồ tát đại ca! Các người mau hiển linh giúp nàng đi! Nàng phải làm sao bây giờ, nàng thực không muốn làm “Đát Kỷ” của thời đại này, hại nam nhân nàng yêu thành “Trụ Vương” hôn quân vô đạo a!

Nàng phải làm sao đây? Ai có thể trả lời câu hỏi này của nàng?

HOÀN CHƯƠNG 29

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

– Nương nương hình như có tâm sự?

Hiệu Tuyết giật mình quay người lại, thì ra là Phan Nhạc, tên Phan Nhạc này thật có năng khiếu làm đạo chích nha! Bước đi không hề phát ra một tiếng động, thực hù chết người!

– Chào ngươi, Phan Nhạc! – Nàng nghiêng đầu cười cười – Mới sáng sớm, ngươi đi đâu ngang qua Diên Hi cung của ta vậy?

– Tại hạ là cố ý tới muốn thỉnh giáo nương nương, chuyện lần trước... – Phan Nhạc cúi mặt e thẹn, dáng bộ thật không giống nam tử chút nào

– A, ngươi đừng làm mặt đó, giống như ta đang trêu ghẹo con gái nhà lành vậy! – Hiểu Tuyết che miệng cười, châm chọc, nam nhân này đáng người thanh mảnh xinh đẹp, nếu là nữ nhi chắc chắn sẽ khuynh quốc khuynh thành...

– Nương nương! – Phan Nhạc gất nhẹ, mặt đỏ như gấc. Thật không ngờ nữ nhân xinh đẹp khả ái mặt hoa da phấn kia lại có thể nói được một câu thô thiển như vậy a!

Phan Nhạc và Hiểu Tuyết cùng dạo quanh hồ sen tri, vừa đi vừa nói chuyện hết sức vui vẻ. Phan Nhạc thì thoảng liếc trộm nàng, thầm đánh giá. Con người nàng thoát nhìn như mi yếu đuối nhưng lại vô cùng hoạt bát năng động. Nói chuyện cũng không câu nệ tiểu tiết như nữ nhi thường tình mà rất phóng khoáng, điểm này có phần giống tiểu công chúa Băng Cơ. Nhưng nếu như Băng Cơ được nuông chiều trong nhung lụa, kiêu căng ngạo mạn thì nàng lại hài hòa dễ thương, nếu nó Băng Cơ là hoa mẫu đơn kiêu sa thì nàng nhất định là đoá bạch liên thanh khiết hiếm thấy...

– Phan Nhạc! Trên mặt ta dính cái gì à? Người có cần nhìn chăm chăm vậy không?

– Nương nương xinh đẹp như hoa như ngọc, bảo người đứng trước mặt không nhìn thật khó a! – Phan Nhạc cười cười, hần và nàng nói chuyện rất hợp, khoảng cách ban đầu đã không thành vấn đề. Kì thực Phan Nhạc trước nữ nhân luôn e thẹn kì lạ, không hiểu sao lại có thể nhanh chóng nói chuyện với nàng thoải mái vậy!

Nhưng nụ cười trên môi Phan Nhạc lập tức tắt ngấm.

Trần Ngự Phong mặt lạnh lùng tựa băng tuyết vạn năm đứng sau Hiều Tuyết từ lúc nào. Gương mặt tuấn mã lạnh như băng nhìn gần càng muôn phần hoàn hảo, trong mắt lửa giận đang thiêu đốt chứng tỏ hần không chỉ tức giận mà phi thường tức giận.

Hiều Tuyết tuy không biết vì sao hần lại mang ánh mắt dọa người đến vậy nhưng vẫn lui về sau mấy bước

Trần Ngự Phong thấy nàng lui về sau, tâm tình lại càng tức giận đến cực điểm.

Hần nguyên lai vừa tỉnh dậy đã không thấy ái phi trong lòng đâu, hỏi cung nữ thì nói nàng ra ngoài đi dạo từ sớm. Hần lập tức đi tìm thì thấy nàng cùng nam nhân khác cười cười nói nói tình chàng ý thiếp.

Nháy mắt lửa giận ập tới, thấy nàng vì sợ hần mà lui về sau chẳng khác gì thêm dầu vào lửa!

– Thảo dân tham kiến Hoàng thượng... – Phan Nhạc cũng nhận ra tình hình căng thẳng liền hành lễ, căn bản muốn giảm bớt không khí ngột ngạt khó chịu. Cơ mà Trần Ngự Phong thật sự không có chút để ý tới hần.

– Phong... – Hiều Tuyết thở nhẹ – Chẳng đúng hiểu lầm, thật ra...

Trần Ngự Phong kéo cổ tay nàng, không cho nàng có cơ hội cự tuyệt liền kéo nàng rời đi, bỏ lại Phan Nhạc tội nghiệp với ánh mắt si ngốc nhìn theo.

Nàng chỉ đi theo cước bộ của hần cũng là cố hết sức, rõ ràng hần đã rất nhẫn nhịn mới không làm nàng đau. Đi vòng vèo lại thấy bị dẫn vào một gian sương khói lượn lờ trong cung điện, một hàng cung nữ đứng nghênh đón, hướng về nàng mà quanh vây quanh.

– Chúng nô tì thỉnh an Hoàng thượng, nương nương!

– Phong, chàng định làm gì? Bọn họ đang làm gì? – Hiều Tuyết la hét đầy... những cung nữ muốn coi y phục của nàng ra, hai tay ôm chặt lấy thân, lui ra thật xa, trở mặt nhìn Trần Ngự Phong đang nghênh ngang ngồi ở một bên uống trà.

– Nương nương, bọn nô tì phụng mệnh giúp nương nương tắm rửa, thay y phục.

– Ta không cần, ta... tự ta làm được... Phong, chàng kêu bọn họ ra ngoài đi! – Nàng khê khê, sau đó trừng mắt hướng về kẻ háo sắc bại hoại đang ngồi thành thói – Chẳng rõ cuộc muốn làm gì?

– Ta muốn làm gì nàng còn không đoán ra sao? – Trần Ngự Phong liếc mắt nhìn nàng một chút, cười tà

– Ta đâu phải con giun trong bụng chàng, sao biết được chàng muốn làm gì? – Hiều Tuyết than vãn – Chàng ra ngoài đi, ta không có thói quen để người khác thấy mình tắm, kêu họ ra đi!

Trần Ngự Phong đứng dậy, hướng về phía nàng đi tới, cung nữ yên lặng lui nhường đường. Hần nhìn nàng rồi phát tay ý bảo đám cung nữ lui xuống sau đó trừng mắt nhìn nàng, mắt đỏ ngầu toàn là tơ máu, bộ dáng thật muốn dọa người.

– Phong, chàng... – Hiều Tuyết theo bản năng nắm chặt quần áo, lui về sau.

Kết quả vừa có ý định thối lui liền bị thiên tử rống giận như sấm gầm:

– Nàng thử lui về sau xem!

Trần Ngự Phong sải bước đi đến trước mặt nàng, mày kiếm nhướng lên, hai tay vòng lại ôm lấy eo lưng mềm mại của nàng, oán hận nói:

– Mới sáng sớm đã rồi ta đi quyến rũ nam nhân khác, lá gan của nàng xem ra không hề nhỏ!

– Ta... ta không có quyến rũ...

Nếu nàng thừa nhận sai lầm hần liền sẽ bỏ qua, nếu nàng cầu hần tha thứ hần nhất định tha thứ, nhưng nàng lại rất cứng đầu luôn muốn làm trái ý hần, thật là trời sinh để chọc giận hần! Nếu là kẻ khác nhất định sẽ chịu sự trừng phạt sống không bằng chết, vậy mà nàng dám...

– Nàng thực sự rất không ngoan! – Vừa nói, hần không khách khí cuồng vọng cúi người, hung hăng chà sát môi nàng.

Mặc dù mỗi lần hần muốn đều rất kịch liệt tới mức long điền phượng đảo, nhưng chưa bao giờ mang theo con giận dữ như vậy mà đến. Nàng bị hần hôn đến đầu óc choáng váng, cả người mềm nhũn, thiếu chút nữa hít thở không thông tê liệt ngã xuống.

Một lúc lâu, hấn mới buông...ra, vẫn còn chưa thỏa mãn, lại hôn nhẹ lên khuôn mặt mềm mại, nhìn hai tròng mắt trong suốt như nước của nàng, gặm nhẹ:

– Tẩy sạch hết mùi nam nhân khác trên người nàng đi!

– Chỉ là nói chuyện, làm gì có mùi gì chứ! – Hiểu Tuyết thật vất vả mới hoàn hồn được từ nụ hôn của hấn, môi bị hấn hôn đến sưng đỏ cổ găng chu ra.

– Ta không ngại giúp nàng! – Trần Ngự Phong trừng mắt nhìn nàng, trầm thấp nói

– Không cần... không cần... – Nàng xua tay lùi lại nhưng mắt đã mà ngã vào ôn tuyên, y phục ướt làm những đường cong trên thân thể lộ rõ cực mê người.

Trần Ngự Phong cũng điềm nhiên bước xuống, mặc kệ y phục bị ướt tới gần nàng, xấu xa nói:

– Nàng như vậy là có ý nhờ vả ta?

Cảm giác được thân hình hấn cùng bản thân nhanh chóng dính sát vào nhau, tin tức nguy hiểm xuyên thấu qua cái ôm mạnh mẽ của hấn truyền lại, nàng cả người căng thẳng, không dám nhúc nhích:

– Ta thực sự không cần à! Chẳng muốn ta tắm... ta tắm, tẩy hết mùi nam nhân... haha... – Hiểu Tuyết cười ngây ngô, mặt đã nhanh chóng đỏ ửng như trái cà chua chín

Trần Ngự Phong thu hết dáng vẻ thẹn thùng của nàng vào trong đáy mắt, sắc mặt ửng hồng nhát gan của nàng càng dụ hoặc làm hấn thêm cuồng nhiệt, hấn bá đạo áp lấy đôi môi đỏ mọng của nàng, lấy hôn bites miệng. Hai người tiếp xúc càng ngày càng nóng bỏng, trong lúc mơ mơ màng màng, Hiểu Tuyết cảm giác được tay hấn đang chu du trên người nàng, chạm đến chỗ nào cũng khiến nàng cảm thấy như đang bị liệt hỏa thiêu đốt. Đầu óc vang lên từng hồi chuông cảnh tỉnh, từng tế bào của nàng cố gắng kháng cự lại dù cả người đang dần rơi vào tay giặc, dùng tia lý trí cuối cùng còn sót lại đẩy nữ nam đang đè nặng người nàng ra.

– Chẳng... chẳng...

– Có phải chưa thỏa mãn không? Dám đi quyến rũ nam nhân khác, ta xem nàng lần sau còn dám tái phạm không! – Biểu tình trên mặt hấn càng lúc càng không đành hoàng, càng...xấu xa, bàn tay cũng không ngừng tác quái trên người nàng...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

– Hoành huynh! Muội có chuyện muốn nói với huynh! – Băng Cơ liêu lĩnh xông vào Ngự thư phòng bắt chặp sự ngăn cản của các cung nữ và thái giám

– Nói đi! – Trần Ngự Phong mắt không dời tấu chương, lạnh lùng nói. Hấn chính là sinh ra đã lạnh lùng như vậy, đối với những người xung quanh sớm đã không còn lại!

– Hoành huynh, huynh thực sự yêu Hàn Hiểu Tuyết?

– Muội hỏi vậy là có ý gì? – Trần Ngự Phong hồ hững hỏi lại, đầu vẫn không ngừng lên

– Huynh không phải từng nói ngôi vị Hoàng hậu chỉ dành cho nữ nhân huynh yêu sao? Nếu vậy huynh còn đợi gì mà chưa lập nàng ta làm hậu?

– Đó là chuyện riêng của ta, tự ta biết lo liệu!

– Muội chỉ muốn cho huynh biết, huynh quản chặt nữ nhân của mình một chút, đừng để nàng ta quyến rũ nam nhân của muội! – Băng Cơ uất ức nói rồi xoay người định dời đi

– Băng Cơ! Ta đâu có nói sẽ lập Hiểu Phi làm hậu – Trần Ngự Phong buông tấu chương, dựa người vào long sàng, cười nhạt – Về chuyện Phan Nhạc, ta cam đoan giữa hấn và ái phi của ta sẽ không có chuyện gì đâu!

Băng Cơ từ từ quay lại, dùng ánh mắt kì quái dò xét hoàng huynh lãnh khốc vô tình của mình, thờ dãi:

– Huynh vì nàng ta ngang nhiên chống đối với mẫu hậu, lại lao tâm khổ tứ nghĩ cách bảo vệ nàng ta... Vậy còn không phải là yêu sao?

– Muội có biết thân thể thật của Hiểu Phi không? – Mây kiếm nhíu lại, lạnh lùng nói

– Thân thể của Hiếu Phi? Nàng ta do huynh đưa vào cung sao, điều này huynh rõ hơn ai hết chứ! – Băng Cơ càng lúc càng khó hiểu, nhìn chằm chằm hoàng huynh của mình

– Vậy ta cũng không ngại cho muội biết, một năm trước ta nhìn qua Thủy kính thần đã sớm biết hiện thể của Nhiếp Phu Nhân đã trở lại, vì thế mới mật phái Triệu mama đưa người về cung. Cổ nhân có câu: Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, dù nàng ta có ý đồ gì thì cần trọng giữ nàng ta bên mình chỉ có lợi không có hại!

– Những gì huynh đối với nàng ta đều là giả? – Băng Cơ sùng sốt nhìn hấn, từ nhỏ đã biết hấn tàn nhẫn vô tình, để đạt được mục đích bất chấp thủ đoạn, không ngờ.... chuyện này hấn cũng làm được

– Là giả!

....

Hiếu Tuyết ẩn thân bên cửa, vô tình nghe hết mẩu đối thoại, khi nghe những lời vô tình từ chính miệng Trần Ngự Phong nói, trái tim thất lại, đau đớn truyền khắp tứ chi.

Đưa tay ôm ngực, Hiếu Tuyết bỗng phát giác lòng mình chính là đã chết, cảm giác trống rỗng, cái gì cũng không có, như kẻ mất đi linh hồn. Oán hận cùng đau khổ dầy vò trái tim nàng, hận không thể tự tay giết chết tên nam nhân vô tình kia.

Bấy lâu nay nàng đã hi vọng vào điều gì? Thứ tình yêu giả dối thoáng qua của bậc đế vương kia sao?

Không!

Nước mắt ghen ngào đau đớn từ đôi mắt đẹp của nàng trào ra, theo gương mặt diễm lệ chảy xuống.

Nàng lao đảo dòi đi, bóng dáng xiêu vẹo chênh choạng như một kẻ mù lòa trôi dạt trong làn nước vô định.

Trần Ngự Phong, ta hận ngươi! Ta nhất định bắt ngươi trả một cái giá thật đắt!

~~~~~

Hiếu Tuyết nhiều ngày tránh mặt Trần Ngự Phong khiến hấn không khỏi cảm thấy kì quái. Mỗi lần hấn tới, cung nữ đều báo nàng đã ra ngoài đi dạo, nếu không cũng là làm gì đó... dù hấn có tâm chờ đợi cũng không thấy nàng xuất hiện.

Loạn, thật là loạn hết rồi! Nữ nhân của hấn lại tránh mặt hấn, rõ ràng ở trong Hoàng cung lại không sao tìm thấy nàng (Tiểu Ly: Thế anh tưởng Hoàng cung nhà anh bé lắm à? >"<)

Ngày hôm nay hấn nhất định phải đòi cho bằng được nàng về để truy hỏi nguyên nhân. Nữ nhân này thật không biết điều chút nào, lần đầu gặp đã ngang nhiên chỉ vào mặt hấn mắng hấn háo sắc, lúc hấn sùng ái lại cự tuyệt, thậm chí còn cầm kiếm của hấn hướng hấn đâm tới, rõ ràng ở trong vòng tay của hấn nháy mắt lại dám ra ngoài cười cười nói nói quyến rũ nam nhân khác. Thật không thể chấp nhận nổi!...

Quá nửa đêm, Hiếu Tuyết mới hồi cung, lòng nàng suy nghĩ mông lung rót trà mà không biết đã trà đã tràn ra ngoài. Chợt phát hiện một bóng đen ngồi trên giường, nàng cả kinh hét lớn:

– Ai?

– Nàng xem ra thấy ta còn sợ hơn thấy quỷ! – Trần Ngự Phong dòi giường tiến đến nhìn nàng, hấn chính là không muốn thấp đèn trong phòng mà chờ nàng hồi cung – Nói! Tại sao lại tránh mặt ta?

Trần Ngự Phong gầm nhẹ, tay siết chặt tay nàng khiến nàng không khỏi nhúm mày vì đau đớn từ cổ tay truyền tới

– Ta không có!

– Còn dám chối! – Trần Ngự Phong nghiêng răng, tay thêm chút lực tựa hồ như muốn bẻ gãy tay nàng, nàng thực sự làm hấn giận điên lên

Hiếu Tuyết theo phản xạ cố gắng giãy dụa thoát khỏi hấn, trong thanh âm có chút kích động:

– Buông ta ra!

Hảo! Nàng từ khi nào lại trở nên không ngoan ngoan muốn cùng hấn chống đối như vậy? Trần Ngự Phong nhúm mày kéo nàng giam cầm trong ngực, nàng càng giãy dụa hấn càng ôm chặt. Đầu hấn vùi vào cổ nàng, hít hà mùi hương thơm mát nữ tính của nàng, ám muội nói:

– Tiểu Tuyết Nhi! Mấy ngày qua ta thật nhớ nàng phát điên lên, tại sao nàng cứ tránh mặt ta vậy?

– Ta tâm tình không tốt muốn nghỉ ngơi! Hoàng thượng xin hãy về cho! – Nàng lạnh lùng nói, mắt vô cảm nhìn hấn

– Ai to gan chòng ghẹo làm Tiểu Tuyết Nhi của ta không vui? Nói cho ta biết, ta liền đuổi hấn ra khỏi hoàng cung!

– Nếu kẻ làm ta không vui là Hoàng thượng thì sao? – Nàng chán ghét nhìn hắn nói

– Vậy toàn bộ mọi người cùng cút khỏi hoàng cung! – Trần Ngự Phong nghiêm trang trả lời

Hừ, hắn ngang ngược giận chó đánh mèo mà, chẳng lẽ hắn muốn biến nàng thành tội nhân thiên cổ. Không đúng, từ khi đến thế giới này nàng thực sự đã mang danh tội nhân thiên cổ rồi. Tất cả đều do mẩu tử Trần Ngự Phong bày ra! Nghĩ đến đây, nàng oán hận đẩy Trần Ngự Phong ra, nàng ngàn lần vạn lần không thể để hắn lừa gạt thêm lần nào nữa.

– Mời hoàng thượng về cho, ta thật sự rất mệt!

Lí nào lại vậy, nữ nhân của hắn không những không muốn hắn sủng ái còn mạnh miệng đuổi hắn. Trần Ngự Phong nheo con ngươi đen một cách nguy hiểm, khuôn mặt tuấn mỹ tối sầm:

– Tiểu Tuyết Nhi, nàng từ khi nào đã không còn muốn gọi ta là Phong? – Tiếng nói nguy hiểm quỷ dị của hắn lại vang lên, con ngươi đen tỏa ra ánh sáng uy hiếp.

Cố gắng chống lại đôi mắt âm u uy hiếp của hắn, Hiểu Tuyết nuốt một ngụm nước bọt, lúc này thoát nhìn hắn có vẻ rất hòa nhã, nhưng ánh mắt của hắn lại làm cho nàng cảm thấy da đầu tê dại, phảng phất uy hiếp như có thể đem nàng nuốt vào bất cứ lúc nào.

– Hoàng thượng... Ừm...

Không muốn tiếp tục nghe nàng gọi như vậy, Trần Ngự Phong áp chặt lên đôi môi hồng tươi như hoa sen đang mấp máy của nàng, bừa bãi cướp lấy thứ dịu ngọt của nàng, hơi thở cuồng dã của hắn lập tức thấm ướt đôi môi xinh đẹp như đôi cánh hoa của nàng.

– Phong... Khoan đã... – Nàng vừa mở miệng cự tuyệt, liền bị bạc môi của hắn chặn lấy, chỉ có thể phát ra âm thanh ư ư kháng nghị.

Sức lực của nàng căn bản không bằng hắn, Trần Ngự Phong chỉ cần nhẹ nhàng đã kéo y phục của nàng ném ra bên ngoài trướng rèm, da thịt nóng bỏng của hắn khiến nàng mềm nhũn. Con ngươi đen nóng bỏng lóng lánh nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng đang muốn kháng cự rồi không nhịn được lại rơi vào trầm luân, khuôn mặt đỏ bừng bừng rất mê người, đối với phản ứng sinh lý của nàng, bây giờ hắn còn hiểu rõ hơn chính bản thân nàng, thử hỏi, con mèo nhỏ làm sao đấu lại với sói lớn chứ!

Trong trướng rèm, xuân sắc kiều diễm, thanh âm rên rỉ nhẹ nhàng cùng hơi thở thô ráp gấp gáp của nam nhân không ngừng truyền ra khiến cho người nghe phải đỏ mặt cúi đầu...

Hậu quả của việc vui thú, nàng bị hắn gây sức ép, lăn qua lăn lại khiến từ xương sống đến thắt lưng đều đau nhức!

Hiểu Tuyết kéo hai chân mềm nhũn, bước tiến từng bước từng bước ở trên hành lang, bên người, một nữ nam anh tuấn nhắm mắt bám dính lấy nàng.

– Tiểu Tuyết Nhi nàng muốn đi đâu?

Ngoảnh mặt đi không thèm nhìn tới hắn, Hiểu Tuyết trong lòng ngũ vị đều đủ cả, rõ ràng là muốn chạy trốn khỏi cái... tên ma vương này, nhưng mà... cuối cùng hết lần này đến lần khác bị mê hoặc xui xẻo ở trong lòng hắn, lại dây dưa một lần rồi lại một lần, còn khiến cho lưng mình mỏi nhừ đến mức không còn cảm giác gì nữa.

Trong lúc nàng còn chưa có ý định đáp lời hắn thì Tiểu Mạnh Tử mặt cắt không còn hột máu hốt hoảng chạy tới.

– Hoàng thượng... Thái hậu... Thái hậu... băng hà rồi!

Trần Ngự Phong chết lặng buông nàng ra, thất thần hỏi:

– Ngươi nói gì... mẫu hậu... sao có thể xảy ra chuyện... – Nói rồi lao như bay tới Tây cung

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

– Nói, đang yên đang lành Thái hậu tại sao lại băng hà? Nếu ngươi không thể cho trẫm một lí do, ngươi và toàn Chu gia không kẻ nào được sống? – Trần Ngự Phong ngồi bên giường ôm thi thể lạnh lẽo của mẫu hậu, mắt vẫn đỏ lập tức triệu Chu Mặc – Thái y thường lui tới khám cho Thái hậu

Lão Thái y râu tóc đã bạc run rẩy nói:

– Bẩm hoàng thượng, thái hậu là bị đầu độc vào khoảng nửa đêm qua. Loại độc này có tên là Tương tư lệ, Tương tư lệ toát ra một mùi hương thơm mát nồng nàn khiến người ta nghĩ phải thường bị mê hoặc không dứt, nếu nghĩ nhiều trong phòng kín có thể gây tử vong!

– Kẻ nào... kẻ nào dám làm chuyện này? – Bểng Cơ quỳ xuống một bên giường khóc nức lên

– Loại độc này có thể tìm thấy ở đâu? – Trần Ngự Phong nghiêng rặng quát lớn

– Hoàng thượng... Tương tư lệ là kì độc hiếm có trong thiên hạ, nghe nói do Độc thánh chế ra! Nghe nói Độc thánh thường rắc phấn Tương tư lệ lên người, giết người chỉ cần âm thầm ở bên không cần động thủ...

Sắc mặt Trần Ngự Phong trắng bệch, hần đột nhiên nghĩ tới mùi hương thơm mát trên người Hiếu Tuyết tối qua, nàng sẽ không làm chuyện này chứ?

– Lý Vệ! Ngươi đáng tội gì?

Tiểu Lý từ đứng đó hoang mang cực độ quỳ xuống:

– Nô tài một lòng trung thành với Thái hậu, nô tài không có hạ độc, Hoàng thượng minh xét a!

– Ngươi là người duy nhất thường xuyên ở cạnh mẫu hậu, trẫm không thể nghĩ ra ai có cơ hội tốt hơn ngươi?

– Hoàng thượng minh xét... – Tiểu Lý từ bò đến ôm chân Trần Ngự Phong – Hoàng thượng đêm qua Hiếu Phi nương nương cùng Thái hậu trò chuyện rất lâu, khi nàng ta rời đi nô tài cũng không ở đó... Hoàng thượng... nàng ta mới là người có cơ hội ra tay tốt nhất!

Trần Ngự Phong giận đến phát run, gầm lên:

– Lập tức truyền Hiếu Phi!

Đám nô tài dạ ran chạy loạn tới Diên Hi cung, thật không thể ngờ Hiếu Phi nương nương này lại có gan làm chuyện tày đình như thế! Nhưng khi bọn họ tới nơi lại chỉ thấy cung nữ Quế Nhi bất tỉnh trên mặt đất, người cần tìm lại biến mất không một dấu vết. Hân Hiếu Tuyết sợ tội đã bỏ trốn ư?

~~~~~

Trần Ngự Phong đau khổ ôm đầu, nữ nhân kia thực sự đã lấy mạng mẫu hậu hần vì thù hận mười năm trước ư? Cái đuôi của nàng cuối cùng cũng lòi ra, lúc sáng chẳng phải còn đau đớn tới nỗi khó có thể đi lại sao? Trong thời gian chưa đầy một nén hương lại biến mất không chút dấu vết, nàng ta quả thực diễn kịch rất khéo. Trần Ngự Phong nhắm mắt, trái tim như bị mất đi một nửa. Là nữ nhân kia đã mang đi một nửa trái tim của hần!

Hần lừa gạt nàng bấy lâu, nay cuối cùng nàng cũng ra tay trả thù rồi. Tất cả những kỉ niệm đã qua đều chỉ là dối trá. Hần đau, có lẽ nàng cũng đau. Cướp đoạt người thân của hần chính là cách nàng trả thù hần sao? Hay nàng vốn dĩ không có để tâm tới hần, mục tiêu vốn dĩ là tiếp cận hần để hạ sát Thái hậu báo thù cho thân phận Nhiếp Tiểu Thiện, cho Hi nhi của nàng!

Tại sao trái tim lại đau đến vậy? Sớm biết sẽ có một ngày cùng nàng đối đầu vì sao trái tim vẫn thất lại trong lồng ngực. Sớm biết sẽ không có kết quả tại sao vẫn vờ như không biết, cố gắng che dấu sự thật bấy lâu...

– Hoàng thượng, nô tài tìm được cây sáo này trong cung Diên hi! – Tiểu Mạnh Từ tiến vào cắt ngang dòng suy nghĩ của hần

Trần Ngự Phong đón lấy cây sáo từ tay Tiểu Mạnh Từ, hốc mắt ửng đỏ... Cây sáo này là hần tặng nàng, nàng từng nói sẽ luôn mang nó bên người. Nhìn thấy nó giống như nhìn thấy hần.

Tiểu Tuyết Nhi, nàng so với ta thật sự cũng rất vô tình, e là chỉ có hơn không có kém!

– Tiểu Mạnh Từ, phái toàn bộ thị vệ Hoàng cung truy bắt Hiếu Phi về đây cho ta! SỐNG PHẢI THẤY NGƯỜI, CHẾT PHẢI THẤY XÁC, bất kì kẻ nào ngăn trở giết – không – tha!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Trần Ngự Phong đứng ở rìa cửa sổ của tẩm cung, nhìn ra bầu trời ngoài tường cung, con người đen cuồn loạn tưởng niệm.

– Tiểu Tuyết Nhi, bất luận nàng ở nơi nào, dù phải trả cái giá nào ta đều bắt nàng phải ngoan ngoãn về đây. Đừng mơ tưởng có thể thoát khỏi ta!

Tiểu Mạnh Từ đi vào tẩm cung hành lễ:

– Hoàng thượng, nô tài đã sắp xếp theo đúng ý người! Hoàng thượng còn có gì phân phó không ạ?

– Gọi Tả Thái sư đến đây!

– Nô tài tuân chỉ!

....

– Thần Tả Thiên Lăng khấu kiến Hoàng thượng!

Trần Ngự Phong thu hồi ánh mắt xa xăm, xoay người lại lạnh lùng phân phó:

– Trẫm cùng thị vệ hoàng cung ra ngoài truy tìm Hiểu Phi, nhớ kĩ trong thời gian trẫm xuất cung thay trẫm quản lí chuyện triều chính cho tốt! Nếu có sơ xuất trẫm trở về sẽ lột da người!

– Lão thần tuân chỉ!

Đôi môi khinh bạc của hắn nhếch lên thành một nụ cười gian ác, có phần quỷ dị : Tiểu Tuyết Nhi, nàng tốt nhất là cầu cho ta không tìm được nàng, nếu không...

~~~~~

Hiểu Tuyết cùng Nhiếp Tiểu Thiện đã rời Hoàng cung được gần một tuần. Cuối cùng cũng tới Nam Thiên Sơn, nơi cư ngụ của Độc thánh Nhiếp Gia Viễn – sư huynh của Nhiếp Tiểu Thiện.

Ngon Thiên Sơn cao chọc trời, quả như cái tên của nó – núi trời, ngọn chia làm hai đỉnh. Bắc Thiên Sơn giá rét lạnh lẽo, trên đỉnh có thánh phẩm trị thương tuyết liên hoa. Nam Thiên Sơn thì ngược lại, sườn thoải thoải, sa mạc trải dài, khí hậu nóng bức, giữa đại mạc là một ốc đảo xanh tươi cây cỏ rậm rạp, trong có một hang động lớn – chính là nơi cư ngụ của độc lão quái nhân – giang hồ gọi là Độc thánh.

Lão quái nhân này hình như bộ xương khô, hai hố mắt sau thâm phát ra hai tia hàn quang xanh lè, đến mái tóc bạc khô chùng như cũng pha sắc xanh. Thật so với hồn ma Nhiếp Tiểu Thiện cũng rất giống nhau a! Lão quái nhân này đặc biệt mến Hiểu Tuyết, cũng không biết có phải do kiếp trước khi còn là Nhiếp Tiểu Thiện đã có tình nghĩa huynh muội không?!

– Sư muội, nay hai người bọn muội một là nguyên thân ác niệm chưa tan, một là hiện thể đầu thai chuyển kiếp sống vậy thật vất vả a! Chi bằng nhập thể có phải dễ dàng hơn không? – Lão quái nhân nhẹ nhàng cười

– Ta... ta không muốn! – Nghĩ đến việc nhập thể với một hồn ma toàn ác niệm Hiểu Tuyết không khỏi rung mình liền vùng đứng lên

Nhưng hàn phong lướt qua người, hồn ma chắn trước mặt nàng, lạnh giọng nói:

– Người sợ ư? Đừng quên ta và người là một!

Độc lão quái nhân cũng không nhiều lời, tay vung lên, chỉ thấy một chiếc vòng sáng trắng bay tới. Hiểu Tuyết hốt hoảng né tránh, thấy chiếc vòng trắng lướt qua rồi, nàng nhẹ người dừng chân. Nào ngờ, chiếc vòng bỗng quay ngược trở lại, “bộp” một tiếng, tách ra làm hai nửa, rồi vòng kín lấy cổ nàng.

Quái nhân cười lên ha hả:

– Tuyết! Tuyết! Tiểu bạch hoàn nháy mắt bắt được người, sư muội tưởng chạy nổi sao?

Hiểu Tuyết bị chiếc vòng dính chặt trên cổ, vừa tức vừa khản trương, hai tay đưa lên nắm chiếc vòng mà kéo ra. Thấy chiếc vòng rất mềm, nhưng kéo thế nào cũng không bứt ra được. Ngược lại chiếc vòng tự như càng lúc càng siết chặt. Độc thánh thấy thế vỗ tay cười lớn:

– Ha ha ... Tuyết! Tuyết! Muội ở lại đây với ta năm mươi năm, chừng nào ta hết hứng sẽ thả muội ra. Sau khi sư phụ mất muội theo ta học độc thuật hai mươi năm, gặp tên hoàng đế thất phu kia thì sinh tình ý theo hắn hưởng vinh hoa phú quý, bỏ ta một mình nơi đại mạc này, còn hạ độc ta, nhưng ta chẳng cần để tâm, chỉ cần muội ở đây với ta là được.

Hiểu Tuyết nghe lão quái nhân nói năng lộn xộn không đầu không đuôi, trong lòng chẳng hiểu sự thế thế nào, bèn la lớn:

– Lão nhân gia! Lão nhớ lầm rồi, ta chưa từng học độc thuật với lão.

Quái nhân “à” lên một tiếng, ngừng bật tiếng cười đưa mắt nhìn kỹ lại nàng, tỏ vẻ thất vọng:

– À! Thì ra là tiểu nha đầu người! Lão phu cứ ngỡ bắt được sư muội vong ân bội nghĩa kia! Hào! Ta thả người!

Quái nhân chỉ vẫy tay một cái, chẳng biết làm thế nào mà chiếc vòng vượt ra khỏi cổ nàng một cách dễ dàng, bay trở lại nằm gọn trong tay lão ta. Hiểu Tuyết trong lòng đã thấy khiếp phục công lực của lão quái nhân, nhất thời im lặng chẳng nói gì.

Qua một lúc, ánh mắt lão quái nhân có chút ngơ ngác hỏi:

– Ngươi đúng là hiện thể chuyển thân của Tiểu Thiện?

– Vâng!

– Ngươi muốn gánh lấy mối thù xưa... muốn báo thù cả thù cũ thù mới?

– Đúng vậy!

Quái nhân nghiêng đầu nhìn nàng hỏi lại:

– Hào! Vậy ngươi còn nhớ công phu sư phụ truyền cho ngươi trước đây?

– Ta không nhớ! Những chuyện trước kia ta đều đã quên, chỉ có ác niệm Nhiếp Tiểu Thiện nhắc lại chuyện cũ cho ta biết! – Nàng lắc đầu, liếc mắt nhìn ác niệm trầm ngâm một góc

Quái nhân bỗng ngửa cổ cười dài:

– Ha ha!... Ngươi muốn báo thù nên mới quay lại đây tìm ta giúp đúng không?

– Phải! – Nàng cúi mặt cắn môi, không thích ba từ “quay lại đây” của lão

– Hào! Ta đồng ý giúp ngươi, dù sao ngươi có thay đổi thế nào, ngươi vẫn là tiểu sư muội ta yêu thương hai mươi năm trước!

Hiếu Tuyết khựng người lại, đảo mắt nhìn Độc thánh rồi ác niệm của nàng, thì ra kiếp trước nàng từng phụ bạc Độc thánh, trốn khỏi Nam Thiên Sơn theo Trần Vũ Đế còn tuyệt tình hạ độc lão ta, vậy mà giờ lão lại cam tâm tình nguyện giúp nàng báo thù... Nghĩ đến đây nước mắt không khỏi rơi, nàng thực sự đã bị tấm chân tình của Độc thánh làm cho cảm động.

– Sư muội tại sao lại khóc! Ta sai rồi... ta sai rồi... Đừng khóc! – Độc lão quái nhân hốt hoảng nhìn nàng, bàn tay vung về thô kệch quệt nước mắt trên mặt nàng

– Ta không sao! Ta đói rồi! – Nàng ngửa mặt nhìn lão cười cười, thật không ngờ trên đời lại có một nam nhân chung tình, vì tình mà phát điên đến mức thành ra như bây giờ. Lão càng tốt với nàng, nàng càng đau khổ dẫn vật tự trách

– Ta kiếm đồ ăn cho muội! – Lão quái nhân vội vàng nói, dùng khinh công tung mình ra ngoài động.

Ác niệm này giờ không lên tiếng giờ mới chậm rãi thu mình vào một bạch linh châu, nằm yên trên bàn, nhẹ giọng nói với nàng:

– Những chuyện còn lại ngươi tự lo đi! Sư huynh xem ra tình nghĩa bao năm vẫn không thay đổi với ngươi, ta chẳng qua chỉ là nguyên thần ác niệm của ngươi vì hận thù không thể siêu sinh, ta tạm thời thu nguyên thần vào đây. Có gì cứ nói với ta!

– Hào!

Nàng thờ dài một tiếng đặt mình ngồi xuống bộ bàn ghế bằng đá trong thạch động. Lòng vô thức tự nhủ Trần Ngự Phong đang làm gì, liệu có phải rất oán hận nàng hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Xe ngựa hoa lệ lao nhanh trên phố xá náo nhiệt, tốc độ từ từ chậm lại.

Tiểu Mạnh Từ nhìn chủ tử một chút, thấy hoàng thượng đang nhắm mắt dưỡng thần, mấp máy môi định nói điều gì nhưng cuối cùng lại tiếp tục giữ yên lặng.

– Tiểu Mạnh Từ, ngươi muốn nói cái gì? – Trần Ngự Phong đột nhiên mở mắt, đôi mắt một mảnh thanh minh.

Do dự một chút, tiểu công công rút cục cũng mở miệng:

– Hoàng thượng, nô tài nghĩ Hiếu Phi đã quyết bỏ trốn nhất định sẽ đến những nơi thâm sơn cùng cốc để chúng ta không tìm ra chứ không ở nơi ồn ào náo nhiệt thế này đâu ạ!

– Ngươi suy đoán rất khá! – Trần Ngự Phong bạc môi nhẹ nhàng vung lên, trong đầu bắt giác hiện lên vẻ mặt Hiếu Tuyết thiên biến vạn hóa, đáy mắt bắt giác lưu chuyển ánh sáng nhu hoà sùng nịnh – Kinh thành chính là nơi loan truyền tin tức nhanh nhất cả nước, ta vốn đến đây để nghe ngóng tin tức về nàng!

Thấy hoàng thượng ánh mắt đột nhiên nhu hoà, Tiểu Mạnh Tử biết hẳn lại nghĩ tới Hiếu Phi, vương mỗi lần ở cùng một chỗ với Hiếu Phi nhất định sẽ nhìn nàng như vậy. Chỉ là Thái hậu do một tay nàng hại chết, yêu và hận, gặp lại nàng không biết hẳn sẽ xử trí sao a!

– Tiểu Mạnh Tử, hiện tại hai bên đường có những thứ gì?

Tiểu Mạnh Tử vén rèm, thành thành thật thật đáp:

– Trái tửu lâu, phải trà lâu!

– Chúng ta nghỉ chân tại trà lâu! – Trần Ngự Phong hạ lệnh, xe ngựa lập tức dừng lại, các cao thủ thị vệ hoàng cung cũng xuống ngựa.

Trà lâu nhỏ nhỏ nhưng khá đông khách, phần lớn là người trên giang hồ, nghe nói chủ quán trước đây cũng là người hành tẩu giang hồ có chút tiếng tăm, sau rửa tay gác kiếm mở tiệm trà không ít bằng hữu giang hồ tới tán chuyện. Không gian quán trà cực ồn ào đột nhiên tất cả im phăng phắc, mọi ánh mắt đổ dồn trên những người đang bước vào. Một nam nhân anh tuấn soái khí ngất trời, toàn thân đầy khí chất vương giả thoáng qua cũng biết người có tiền có quyền nha! Tiểu nhị cũng thức thời, đơn đã chạy ra tiếp

– Các vị đại gia mời vào, mời vào!

Nhóm người cùng ngồi xuống, cố gắng tỏ ra thật bình thường không muốn để lộ thân phận. Trà lâu nhanh chóng nhộn nhịp trở lại, một người trung niên tóc hoa râm, lưng giắt đao hồ hởi nói:

– Các ngươi biết gì không, nghe nói Độc thánh Nhiếp Gia Viễn tái xuất giang hồ rồi!

– Không phải hắn đã ẩn cư rồi bỏ võ lâm hơn hai mươi năm rồi sao?

– Ày, hắn quay lại rồi! Máy ngày trước, có người thấy hắn đi cùng một tiểu nữ nhân ở Ninh Gia Trấn!

– Ở Ninh Gia Trấn? Tiểu nữ nhân kia thân phận thế nào vậy?

– Ai biết, hình như hai người đó rất thân mật nha! Có khi là nhân tình của hắn...

-Lão quái nhân này có phúc thật!

Bla bla bla....

Trần Ngự Phong đưa mắt nhìn một thị vệ, hắn liền hiểu ý dúi bàn tới chỗ đám người kia, dò hỏi:

– Dám hỏi lão huynh, nữ nhân đi cùng Độc thánh diện mạo ra sao?

– Nghe nói nàng ta cực kì xinh đẹp, da trắng như tuyết, mắt phượng mày ngài. Đúng là tuyệt thế giai nhân đó nha!

– Phải không vậy? Là lão huynh nghe nói chứ đâu có tận mắt thấy? – Một tên thị vệ khác đứng lên cầm bình trà cười cười

– Lão đệ của ta đi mua hàng ở Ninh Gia Trấn tận mắt trông thấy, mê mẩn sắc đẹp của nàng ta lên nhìn nàng ta không chớp mắt, kết quả bị Độc thánh ban cho ngũ trảo thừa sống thiếu chết! May mà nàng ta ban thuốc giải chứ không đã vong mạng!

– Chà, vậy xem ra nàng ta thực sự rất đẹp nha! – Đám đông cười nói hưởng ứng.

Người rung niên được thể khoa chân múa tay:

– Huynh đệ ta gặp không ít nữ nhân nhưng thực chưa diện kiến ai có nhan sắc xinh đẹp thoát tục như nàng ta! Lão đệ ta si mê trở về sai người vẽ bức họa nàng, ngày đêm mơ tưởng! Không tin ta cho các ngươi xem! – Lão ta vừa nói vừa lục hành lí lôi ra một bức họa giờ cao

– Lão huynh à, cho bọn ta mở rộng tầm mắt chút đi! – Một tên thị vệ nói khích

– Đúng đúng! -Cả trà lâu xôn xao, mọi ánh mắt đều dán vào bức họa trên tay người rung niên đang từ từ mở ra.

– Oa! Đúng là tuyệt thế giai nhân nha! – Trà lâu trầm trở không dứt

Riêng Trần Ngự Phong mặt lạnh như băng, tay nổi đầy gân xanh bóp nát ly trà trong tay. Rắc! một tiếng, cả trà lâu quay lại nhìn hắn kinh ngạc. Nam nhân này chỉ trong chớp mắt bóp nát vụn ly trà, mặt không đổi sắc, xem ra cũng là cao thủ thượng thừa nha! Nhưng hắn ta làm gì mà giận dữ như thế không biết.

Trần Ngự Phong đứng lên dõng dạc ngoài, đám thủ hạ cũng không dám chần chừ theo sau. Tiểu Mạnh Tử sau khi đặt một nén bạc xuống cũng hoảng hốt chạy theo:

– Hoàng... ý lộn... gia!!

– Hường Ninh Gia Trấn, nội trong ngày hôm nay không tới được đó, các người đem đầu dâng lên đi! – Trần Ngự Phong gầm lên như hổ dữ ra lệnh.

Nàng giỏi lắm, Tiểu Tuyết Nhi, thì ra đã sớm thông đồng với Độc Thánh mưu đồ từ lâu. Chờ xem ta bắt được nàng ta khiến nàng phải hối hận vì dám rời ta!

Lại nói Hiểu Tuyết ở lại Nam Thiên Sơn luyện võ công cùng độc thuật, lần trước vì tư tưởng phân tâm lên bị độc công xâm nhập lục phủ ngũ tạng, cũng may Độc Thánh kịp thời cho nàng ăn Tuyết liên hoa, sau đó lại đưa đến Ninh Gia Trấn tìm La đại phu trị thương nếu không tính mạng e là khó giữ. Nhưng lần xuống trấn đó, độc thánh đã xuất thủ với một người, kết cục bị lộ thân phận nhọc công ở ẩn hơn hai mươi năm qua... haizzz

Hàng ngày trời còn chưa sáng đã bị độc thánh lão nhân gia lôi từ trên giường xuống bắt luyện độc. Nắm độc, thuốc độc như thạch tín, hạc đỉnh hồng hoàn toàn không đáng nhắc tới, trong vòng hai ngày đã chạy xong chương trình học, kinh điển chả kém gì năm xưa nàng ôn thi đại học. Sau hai tuần đã nghiên cứu Tây Vực kỳ độc, Miêu Cương cổ độc, Đường môn gia truyền dị độc... Gấp gáp như thế, người người nghe thấy đều phải phần nộ không thôi. Mà phần nộ nhất là phân biệt các loại độc, tên đã loằng ngoằng khó nhớ số lượng lại chỉ có hơn chứ không có kém số lượng từ trong từ điển tiếng anh. Vất vả chịu đựng đến tối muộn, còn ngồi chằm đèn đêm để đọc ba cái thứ “Thiên độc kinh”, “Độc kinh”, “Thủy độc kinh”,...

Nửa đêm thì khỏi phải bàn, nào là kinh công thuật “Tùy phong xúc ảnh”, nào là “Chu sa chương”, nào là độc môn ám khí “Cửu Dao Châu”, nào là “Ngọc tiêu kiếm pháp” bla bla... Cũng may nàng thông minh nhanh trí, hơn nửa ngày trước cũng là tin đồ điện ảnh võ hiệp, sùng bái Quách Tĩnh, Dương Quá, Trương Vô Kỵ... nên chỉ nửa tháng đã lĩnh ngộ thấu đáo, sử dụng thành thạo những chiêu thức cơ bản. Những loại tếp riu căn bản không phải là đối thủ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Luyện công xong, Hiểu Tuyết lười biếng nằm dài trên ghế, hai mắt vô thần nhìn lư hương được đặt bên cạnh, tầm mắt chuyển động theo làn khói trắng lượn lờ tàn mát, dần dần mất tiêu điểm.

– Tiểu sư muội, đến giờ học độc thuật rồi! – Độc thánh hớn hờ bước vào lôi kéo nàng dậy. Bây giờ thì nàng cũng chẳng lạ gì tính tình của quái nhân này, lúc vui vẻ hồ hồ như đứa trẻ lúc ừ ừ khua ừ rừ rất đáng thương, nguyên lai đều do nàng trong tiền kiếp hại hắn a!

– Ôi đau quá, đau quá! – Đưa tay ôm bụng, kêu đau ầm ỉ, nàng bắt đầu lăn lộn rồi nằm mềm oặt trên mặt đất.

Độc lão quái nhân hoảng sợ, lo lắng đưa tay cố gắng lay kéo nàng:

– Sư muội sao thế? Sư muội...

– Ta... bụng ta rất đau rất đau, ôi... – Nàng nhất định bám dính trên mặt đất không cho quái nhân kéo, sau đó càng lớn tiếng kêu la, chỉ là, đuôi mắt lại liếc về phía cửa động – Ta ngã bệnh rồi!

– Sư muội đang yên đang lành sao lại ngã bệnh? Không phải muội giả vờ chứ?

Nhận thấy Độc thánh nghi ngờ, Bối Bối hơi cup mặt xuống, che dấu đáy mắt giảo hoạt, sau đó, bắt đầu thờ hồn hên:

– Ôi, đau chết mà, đau quá... Ôi ôi ôi... Ta đau muốn chết, ôi...

Độc Thánh ngẩn ra, móc trong người một viên dược đưa nàng uống rồi nói:

– Ta đi tìm La đại phu, muội uống cái này rồi nằm nghỉ ngơi đợi ta về biết không?

Một trận gió tốc độ xẹt qua đã không thấy bóng dáng lão quái nhân.

Rốt cục trong thạch động chỉ còn lại mình nàng, Hiểu Tuyết hớn hờ đứng dậy, âm mưu trốn ra ngoài chơi của nàng đúng là thành công mỹ mãn nha!

– Độc thánh ơi là Độc thánh, người chẳng qua là lão già cổ đại thôi, pháp lực còn kém bốn tiểu thư ta ngàn năm tiến hóa!! Nếu người không phải Độc thánh mà là Y tiên hay Dược vương thì ta tiêu tủng rồi haha!!

Nàng lập tức thi triển khinh công bay ra ngoài, môi xinh cong lên thành một đường cong tuyệt mỹ vì lừa được Độc thánh.

– Lão sư huynh thứ lỗi nha! Ta đi chơi chốc lát rồi về! – Nàng quay đầu hướng cửa động la to

Ngờ đâu, nàng mới xoay người đã đụng vào một bức tường, không, chính xác mà nói là đụng vào trong một bộ ngực rộng lớn, vững chãi.

Không có khả năng là Độc thánh đi, lão quái nhân ấy gầy như bộ xương khô thế thì là ai??

Nàng ngẩng đầu lên nhìn, mặt cắt không còn hột máu!!!

Trần Ngự Phong khuôn mặt âm trầm, dày đặc yêu dị, ánh mắt bình tĩnh từ trên cao nhìn xuống nàng, giọng nói có vẻ ôn hòa mà khiến người ta phát run:

– Tiểu Tuyết Nhi, nàng chạy cũng nhanh thật!

– Ngươi... ngươi...

– Ta làm sao? – Đôi mắt phượng hẹp dài kiều mị nheo lại, tiếng nói của hắn càng trầm trầm mang theo khí lạnh buốt như muốn ập thẳng vào mặt nàng.

Trong đầu Hiểu Tuyết lập tức xẹt qua tia cảnh giác, nàng theo bản năng lùi lại, bộ dáng của hắn thoát nhìn giống như Diêm vương đòi mạng, khiến cho người khác kinh hồn bạt vía:

– Ngươi làm thế nào lại ở đây?

– Ta thế nào lại không thể ở đây? Nàng nghĩ có thể thoát khỏi lòng bàn tay ta sao? – Trần Ngự Phong hừ lạnh, tay vươn nắm lấy eo nàng kéo lại, sau đó cúi xuống, hung hăng hôn môi nàng.

Diên cuồng dùng sức mà cắn nát đôi môi phấn nộn của nàng, hắn gián tiếp dùng lực, lực đạo khí thế rất mạnh, làm nàng cảm nhận được sâu sắc đây là sự trừng phạt dành cho mình!

– Buông ta ra! – Nàng lắc lư đầu, muốn né tránh nụ hôn cuồng dã của hắn. Không, phải nói là cắn, hắn nhất định đang cắn nàng, cắn đến mức môi của nàng cảm thấy đau.

Hắn mạnh mẽ cưỡng chế tất cả những phản ứng của nàng, thông qua cái hôn nồng nhiệt mà đem lửa giận đang ngập tràn truyền qua cho nàng, làm nàng cảm nhận được hắn giờ phút này phi thường tức giận.

Hiểu Tuyết oán hận tay thuận tiện ra một chiêu Trung Thổ Trấn Ma, Trần Ngự Phong không chút phòng bị không ngờ nàng biết võ công, buông nàng ra mà thối lui vài bước.

– Trung Thổ Trấn Ma chương? – Trần Ngự Phong ngạc nhiên nhìn nàng

– Không sai! Chiêu này đối phó với ngươi chính là rất thích hợp – Ma vương!! – Nàng cười lạnh, nhảy xa vài bước – Ta sẽ không yếu đuối như trước kia để ngươi tùy ý khi dễ đâu!

– Vậy để ta lĩnh giáo thử võ công của nàng xem sao! – Trần Ngự Phong chỉ cười nhạt, tự ngao nói, tay phải khoát nhẹ phát chương đánh ra thật chậm.

Hiểu Tuyết thấy đối phương phát chương nhẹ nhàng, kinh lực nhu nhược nhưng không dám khinh địch, biết bên trong tất nhiên có biến ảo gì đây. Bấy giờ nghĩ, nếu mình vội phát chương mạnh tiếp chiêu, nhờ đối phương chỉ là hư chiêu, thì chẳng phải là thất thủ hay sao? Thế nhưng nếu phát chương yếu, nhờ đối phương phát chương nhu trung tiềm cương, kinh lực nội tàng, thì mình trở tay chẳng kịp. Khi ấy tính nhanh trong đầu, nàng ngầm vận khí tám thành công lực chuẩn bị, nhưng phát chương cũng chỉ hai thành công lực, ngầm dọ thăm thử đối phương hư thật thế nào.

Trần Ngự Phong thấy nàng đã phát chương, hai chương chuẩn bị tiếp nhau, bỗng hóa chiêu, chỉ vòng cổ tay một cái thành thế trào bắt chọt chộp mạnh vào uyển mạch của nàng. Hiểu Tuyết mắt không rời mắt đối phương, nhưng đuôi mắt chẳng rời tay chương của hắn, thấy hắn biến chiêu, liền thân nhẹ tay rồi tức tốc đánh tới tiếp công lực ngầm vận thêm sáu thành.

Trần Ngự Phong là đệ tử chân truyền của Bạch Cốt Ma Quân danh trấn thiên hạ nhiều năm trước, tự nhiên không thể bị thất chiêu này. Chương biến trào, trào lại hóa chương, một cỗ kinh cực lực mạnh đẩy ra. Hắn thật sự muốn thử xem bản lĩnh của nàng đến đâu.

Bình một tiếng, hai chương đối nhau nhưng người đầu với Trần Ngự Phong không phải nàng mà là một lão quái nhân hình như bộ xương khô, hai hố mắt sau thẩm phát ra hai tia hàn quang xanh lè, đến mái tóc bạc khô chùng như cũng pha sắc xanh.

Chỉ thấy lão quái nhân chao đảo ngã xuống, Hiểu Tuyết ở phía sau vội tới xem xét. Thoạt nhìn dường như rất ổn nhưng sắc mặt lão thoáng chút kinh động gắt lên hỏi:

– Huyết Ma chương? Ngươi là gì của Bạch Cốt Ma Quân?

Trần Ngự Phong ngầm cảm phục chương lực thâm hậu của lão ta có thể đỡ nổi chương này nhưng thấy lão mặt hiện nét kinh hoàng, Hiểu Tuyết lại ở bên lo lắng, chỉ cười nhạt nói:

– Há phải hỏi nhiều, phát chiêu thứ hai đi!

Độc lão quái nhân là cao thủ dụng độc không phải cao thủ võ công, đối với nam nhân trước mặt hàn khí bức người đủ biết là cao thủ võ công, liền thức thời vung tay tung Huyền Ảnh phản che mắt đối phương mang theo Hiểu Tuyết tháo chạy.

– Lão già giảo hoạt chết tiệt! – Trần Ngự Phong đưa tay che mũi ngăn khí độc, lập tức vận khinh công đuổi theo.

Độc thánh xoay người lại, tay vung liền ba viên Cửu Dao Châu. Nguyên Cửu Dao Châu là môn ám khí bá đạo, chế tác tinh xảo, dụng pháp đặc dị, năm xưa sư phụ lão là Nam Cung Trường Bạch thành danh trên giang hồ chính là nhờ độc môn ám khí lợi hại này. Trần Ngự Phong nhìn sơ qua cũng đoán đây là độc môn ám khí Cửu Dao Châu liền vội vã thi triển hết công phu tránh né, may mắn không trúng châm độc bên trong nhưng lại để Độc thánh mang theo Hiểu Tuyết trốn thoát liền giận dữ quay về khách điểm.

– Lão già chết tiệt thì ra là Độc thánh, lần sau gặp lại ta nhất định cho ngươi nếm thử sự lợi hại của Ma Quân!

HOÀN CHƯƠNG 35

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Hiểu Tuyết cùng Độc Thánh chạy được một lúc thì Độc lão quái nhân khụy xuống, nôn ra một ngụm máu tươi:

– Sư muội... – Lão yếu ớt hô

Trái tim nàng thắt lại đau đớn, không do dự vươn tay, nắm tay lão, bàn tay xương xẩu lạnh giá.

– Ngươi sẽ không sao, không sao đâu... Nhìn ta này!

– Ta trúng phải Huyết Ma chưởng đã thụ trọng thương, không sống qua ngày hôm nay đâu! Sư muội, ta... ta... – Lời chưa dứt lại nôn máu tươi

Tầm lòng nàng như bị nghiền nát, nước mắt khóc, khóc không thành tiếng:

– Không! Sư huynh!

– Nghe được tiếng sư huynh này ta rất vui, sư muội, trong mắt ta muội mãi là tiểu sư muội xinh đẹp đáng yêu như xưa... Chúng ta... chúng ta ngày ngày cùng nhau luyện võ, học độc... Ta còn hái hoa cho muội... hoa sa mạc rất đẹp... sư muội muội còn nhớ không?

– Ta nhớ, ta tất nhiên nhớ sư huynh!

– Ta rất vui, sư muội... ta chết rồi sẽ không cô đơn, có sư phụ sư nương...

Nói chưa nói hết, bàn tay đang vuốt mặt nàng thông thả rơi xuống. Lão chết rồi, nhưng khóe môi vẫn mím cười, lão chính là chết trong hạnh phúc. Chờ đợi trong đau khổ hơn hai mươi năm cuối cùng cũng đợi được sư muội lão yêu thương trở về. Thật là một kẻ ngốc si tình!

– Sư huynh! Không! – Ác niệm đã ở phía sau nàng từ lúc nào, ôm lấy thi thể Độc thánh khóc lớn – Ta giết hắn, ta nhất định sẽ giết hắn báo thù cho huynh!

Nàng nhìn bộ dạng đau đớn tốt cùng, tay ôm chặt thi thể Độc thánh của ác niệm nén một tiếng thở dài. Nhiếp Tiểu Thiện năm xưa nhẫn tâm rồi bỏ lão, nay vì cái chết của lão thương tâm như vậy. Nàng tuy chính là hiện thân của Nhiếp Tiểu Thiện nhưng sớm không còn kí ức kiếp trước, nàng tuy cảm thấy lão rất đáng thương nhưng cũng không đau đớn bằng ác niệm có kí ức của Nhiếp Tiểu Thiện.

– Ta giết! Trần Ngự Phong, ta nhất định phải giết ngươi, ta bắt ngươi chết không toàn thây mới hả dạ! – Ác niệm hét to, thứ nước từ hốc mắt chảy ra không phải nước mắt mà là máu.

Nguyên thần ác niệm cứ vậy mang bộ dáng dọa người đi về phía Ninh gia Trấn vừa đi vừa gào to: “Trần Ngự Phong ngươi ra đây cho ta!”. Bản thân nàng tuy quen với những biểu hiện ghê sợ của ác niệm nhưng vẫn không khỏi rùng mình đi theo, người người trên đường thì khiếp sợ hô to yêu quái, mang theo gậy gộc bám sát mà không dám tiến lại gần.

– Nguyên thần ác niệm, đừng như vậy! Trần Ngự Phong chưa chắc đã ở đây, chúng ta về chôn cất sư huynh có được không?

– Ta giết hắn! ta phải giết hắn! Trần Ngự Phong ngươi ra đây!

– Nguyên thần ác niệm ngươi nghe ta đi! Không phải ngươi nói Hoàng tộc Trần quốc có thần phù hộ thân ma quỷ không thể hại thân sao? Ngươi tìm hắc khác nào lao đầu vào chỗ chết?

Nguyên thần ác niệm đột nhiên quay lại nhìn nàng, mắt đỏ ngầu giận dữ đầy ngã nàng:

– Là ngươi! Ngươi hại chết sư huynh, sư huynh nếu không vì đỡ cho ngươi một chưởng sẽ không thọ trọng thương mà chết!

– Ta... ta cũng không ngờ Độc thánh lại quay về lúc ấy! Càng không ngờ Trần Ngự Phong ra tay tàn độc như vậy!

– Ngươi nghĩ hắc vì có gì không thể ra tay tàn độc với ngươi? Ngươi đừng quên hắc là con trai kẻ thù của chúng ta – VUÔNG TÀN LAN!!!

Một câu này khiến nàng như tỉnh ngộ. Đúng, nếu còn chút tình nghĩa với nàng hắc đã không xuất chưởng tàn độc như vậy. Hôm nay Độc thánh đỡ thay nàng chưởng lực, nếu lão không tới kịp, kẻ đang nằm trên nền đất lạnh lẽo kia là nàng chứ không phải lão. Trần Ngự Phong, hắc không những là kẻ vô tình còn tuyệt tình nữa!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

– Nhanh như vậy các ngươi đã trở mặt với nhau sao? – Trần Ngự Phong lạnh lùng trào phúng đưa mắt nhìn một người một ma trước mắt, cao thủ thị vệ đã nhanh chóng vây lấy họ.

– Trần Ngự Phong ta giết ngươi!!

Nguyên thần ác niệm lao đến, cánh tay vươn dài, dài mãi, như một loại dây leo quỷ quyết tóm lấy Trần Ngự Phong, ghi chặt hắc. Cánh tay dài lướt thướt quấn lại từng vòng từng vòng, siết chặt như rắn cuốn mồi.

– A! – Hiểu Tuyết kêu lên một tiếng khiếp sợ, cái này còn kinh khủng hơn phim kinh dị 3D, 4D nha! Chỉ sợ hắc sẽ bị những cánh tay kia bóp nát

Thế nhưng những gì nàng lo lắng hình như đều là thừa, Trần Ngự Phong vẻ mặt vẫn bình thản một cách khó tin, cười nhạt:

– Ngươi nghĩ yêu thuật của ngươi giữ nổi ta sao?

– Xem ra ta quá nhẹ tay với ngươi rồi! – Nguyên thần ác niệm giận dữ, những vòng cuốn siết chặt hơn.

Nhưng ngay lúc đó một thị vệ hô: “Cung thủ chuẩn bị! Bắn!”

Tức thì hàng trăm mũi tên bắn về phía nguyên thần ác niệm. Một mũi tên bay sượt qua nàng, đầu mũi tên lấp lánh phản chiếu ánh trăng mờ, nàng có thể thấy rõ trên đó có tằm máu. Hàng trăm mũi tên lao đi nhưng mục tiêu đều là Nhiếp Tiểu Thiện. Chỉ thấy nguyên thần ác niệm rú lên một tiếng đau đớn, hai cánh tay dài thướt thu về buông Trần Ngự Phong nhưng rất nhanh chóng chuyển hướng đến nàng. Những ngón tay nhọn hoắt nhắm thẳng nàng lao đến.

Hiểu Tuyết kinh hãi không cách nào tránh kịp, chỉ biết nhắm nghiền mắt bình thản chờ đón cái chết đau đớn sẽ đến. Thật không ngờ Nhiếp Tiểu Thiện có chết cũng nhất định kéo nàng theo... Thế giới cổ đại... Vĩnh biệt!!

– Chủ tử!

Đây là gì thế? Sao lại không có chút đau đớn nào, cảm giác thực ảm áp nha, tựa như có ai đang ôm nàng rất chặt. Chết lại dễ chịu vậy sao, cảm giác an toàn được che chở này là gì? ... Khoan đã! Tiếng vừa rồi không phải của Tiểu Mạnh Tử sao?

Nàng mở mắt, khiếp sợ nhìn những ngón tay nhọn hoắt của Nhiếp Tiểu Thiện đâm thẳng vào sau lưng Trần Ngự Phong. Cảm giác vừa rồi chính là vì hắc lấy thân bảo vệ nàng lên mới có, nhưng tại sao??

– Chủ tử! – Tiếng kêu của Tiểu Mạnh Tử đã ngân lên thành hàng trăm tiếng gọi.

Thân hình Trần Ngự Phong nặng nề đổ xuống kéo cả nàng ngã xuống nền đất, Hiểu Tuyết sợ hãi nhìn phía sau lưng hắc. Máu! Rất nhiều máu a! Máu thấm ướt sau lưng áo hắc.

Các thị vệ hoàng cung xông lên chặt đứt cánh tay ma quái, người đam mê chém cực kì hỗn loạn. Dân chúng trong trấn thì đã sớm bỏ chạy từ lâu. Cảnh tượng lúc này e là người can đảm nhất cũng bị dọa cho đứng tim. Mọi thứ trước mặt Hiểu Tuyết cũng mờ dần mờ dần...

~~~~~
Hiếu Tuyết yếu ớt mở mắt, nhớ lại tình cảnh trước lúc mình ngất đi lập tức nhảy xuống giường, liền cảm thấy đầu óc choáng váng, nàng không khỏi ngã xuống đất.

– A! Nương nương tỉnh rồi sao? – Một nha hoàn nhỏ nhẩn chạy tới dìu nàng ngồi lại trên giường. Dám chắc là cung nữ trong cung do Trần Ngự Phong đem theo – Đại phu nói nương nương bị chấn động tâm lý lên ngất đi, người mau nghỉ ngơi, nô tì đi lấy thuốc cho người.

Tiểu cung nữ vừa định xoay người dời đi liền bị nàng giữ lại:

– Nói ta biết Hoàng thượng sao rồi? Hắn... sẽ không chết chứ!

– Nương nương đừng lo, Hoàng thượng long mệnh tôn quý lại có thần phù hộ thân ma quỷ sao làm hại được chứ!

Hiếu Tuyết thở phào nhẹ nhõm, nàng hận hắn đến chết nhưng lúc này lại không muốn hắn chết. Hắn vì cứu nàng mà chết không phải nàng sẽ thành tội thiên nhiên cổ ngàn đời bị người ta phi nhổ sao?

Cạch một tiếng, cửa lại bị đẩy ra, nhưng không phải tiểu cung nữ đi vào mà là Trần Ngự Phong, trong tay bưng một chén thuốc, thấy nàng tỉnh liền nói:

– Uống thuốc đi!

– Không uống! – nàng bướng bỉnh quay đầu đi. Chết tiết! Độc thánh chết rồi, Nhiếp Tiểu Thiện e là cũng hồn phi phách tán, giờ nàng lại rơi vào tay hắn, nhất định hắn không dễ dàng bỏ qua cho nàng.

Trần Ngự Phong cười nhạt ngồi bên giường, một tay cầm bát thuốc, một tay ôm lấy thắt lưng nàng, đột nhiên đem toàn bộ đổ vào miệng, rồi cúi xuống hôn môi nàng, chính là dùng phương thức bá đạo như vậy đem toàn bộ số thuốc cường bạo đẩy vào miệng nàng, mặc kệ sự giãy dụa chống trả của nàng.

– Ngươi... ngươi... khụ khụ... – Hiếu Tuyết ho khan liên tục, mặt đỏ bừng không biết là xấu hổ hay là hận không thể đưa tay bóp chết hắn.

Ánh mắt lạnh lẽo của Trần Ngự Phong nhìn nàng, không nặng không nhẹ nói:

– Hạ độc Thái hậu, đánh cung nữ bất tỉnh, trốn khỏi hoàng cung, ngang nhiên thân mật bên ngoài với nam nhân khác, bản lĩnh của nàng đúng là rất lớn!

– Thái hậu độc ác như thế bà ta chết là đáng, ta chẳng qua thay trời hành đạo! – Nàng thần nhiên nhìn hắn đáp – Về việc đánh Quế Nhi bất tỉnh ta không làm thế sao có thể ra khỏi cung, chẳng lẽ ở đây đợi cho đến khi ngươi lợi dụng xong ném đi mới có thể ra ngoài sao? E là lúc đó mạng ta còn không giữ nổi

– Lợi dụng xong ném đi? – Trần Ngự Phong nhìn chăm chăm nàng, thì ra nàng đã nghe lén chuyện hắn nói với Băng Cơ trong Ngự thư phòng, chẳng trách từ hôm đó thái độ của nàng lại đột nhiên thay đổi.

– Ngươi cho rằng ngươi cứu ta một mạng ta sẽ cảm ơn ngươi? Cả đời này ta sẽ không quên những lời chính miệng tên khốn kiếp nhà ngươi nói ra ở Ngự thư phòng – Nàng lạnh lùng nhìn hắn – Ta thực sự hận không thể một đao đâm chết ngươi cho hả dạ!

– Nàng thực sự hận ta đến vậy sao? – Trần Ngự Phong nhìn nàng, mắt chứa đựng toàn là đau khổ, rút dưới giấy một thanh chủy thủ ngọc nắm tay nàng cảm lấy lưỡi hướng về phía mình – Ta hỏi nàng một câu nữa, nàng trả lời xong có thể tùy ý lấy mạng ta bằng thanh chủy thủ này.

Hiếu Tuyết có hơi ngạc nhiên ngẩn ra một chút nhìn hắn, hắn cho là nàng không dám ra tay sao, sai lầm!

– Hỏi đi!

– Nàng... những lời nàng nói trước đây, rằng nàng yêu ta đều là thật?

– Là giả đấy! – Hiếu Tuyết lạnh lùng đáp, không chút do dự mạnh tay đâm hắn.

Trần Ngự Phong nhìn nàng, sắc mặt trở nên u ám, không nghĩ nàng tuyệt tình đến thế. Chỉ cần nàng đáp “phải”, hắn lập tức tha thứ cho tất cả những chuyện nàng đã làm, mang nàng về cung phong hậu, hảo hảo yêu thương nàng như trước. Nhưng nàng lại tuyệt tình đâm hắn một nhát, thực sự nàng đối với hắn chưa hề có chút cảm giác sao?

– Nàng quả nhiên rất vô tình, so với ta chỉ có hơn không có kém! – Trần Ngự Phong cười chua xót, từ từ rút chủy thủ ra, máu cũng theo đó mà chảy ra từng giọt từng giọt rơi xuống giường.

– Quá khen rồi, ta chỉ là gần ngươi suốt một năm qua nên cũng học hỏi được sự vô tình từ ngươi! Một nhát vừa rồi là ta trả ân tình một năm qua cho ngươi, kể từ bây giờ giữa chúng ta ngoài đối trá chỉ còn một thứ duy nhất tồn tại – thù hận!

– Được! ta bằng lòng cùng nàng chơi ván cờ này, người thua cuộc chính là kẻ không còn gì để mất!

Chương 38

– Lời nói cũng hết rồi. Ta đi đây! Bye! – Hiểu Tuyết đi về phía cửa sổ, cửa trước toàn cao thủ hoàng cung, nàng chờ đợi ra đó. Dù sao cũng học khinh công, bay nhảy một chút vận động gân cốt cũng tốt!

Trần Ngự Phong đột nhiên bước lên, từ phía sau vòng tay ôm lấy nàng giữ chặt trong ngực. Giọng hắn không còn lạnh lẽo, chỉ có bất an cùng đau khổ:

– Nàng... muốn đi đâu? Nữ nhi một thân một mình lưu lạc giang hồ nàng không sợ sao?

Lòng nàng thất lại, tự nhủ phải tỏ ra thật tuyệt tình với hắn, bề ngoài lạnh lùng thân nhiên nhưng trong tâm đang chảy máu:

– Ngươi buông ra đi, ta và ngươi giờ chính là kẻ thù! Mẫu hậu ngươi chết đền mạng cho Hi nhi, những chuyện kiếp trước ta không muốn nhắc lại, nhưng ngươi ra tay giết sư huynh ta, ta không thể bỏ qua!

– Vậy... nàng bảo trọng! – Trần Ngự Phong buông nàng ra, thất hồn lạc phách nhìn theo bóng nàng phi thân trên mái nhà chẳng mấy chốc mà khuất dạng.

Hắn hoàn toàn có thể bỏ qua cảm nhận của nàng, giống như trước đây bá đạo ép nàng ở bên hắn nhưng hắn biết giờ phút này, giờ có được nàng ở bên cạnh nhất định cũng sẽ không có trái tim nàng. Trong lòng nàng bây giờ chỉ toàn là thù hận với hắn, là thù hận sâu sắc.

Hắn không cam tâm mất nàng, nhưng lại không dám ép nàng ở bên. một Hoàng đế lãnh khốc vô tình như hắn lại không dám ở cạnh nữ tử mình yêu thương, thật buồn cười! Trần Ngự Phong chưa xót cười quay ra ngoài hồ:

– Ngươi đi đâu! Mang rượu tới đây cho ta!

Vận dụng khinh công vừa luyện thành không lâu, trên bay dưới nhảy không khác khi lông vàng quốc bảo suốt bảy tám ngày đường, cuối cùng nàng cũng dừng lại ở một trấn nhỏ, nơi nàng ngây thơ nghĩ Trần Ngự Phong sẽ không tìm ra.

Ai da, nàng bây giờ mới nhớ ra là trong người mình không có chút bạc nào nha! Biết thế trước khi rời cung cuỗm một ít vàng bạc châu báu cũng có ai biết đâu, thật là ngu hết biết mà. Nàng đứng dưới một cây dương liễu tránh nắng, than thở:

– Kiểu này chỉ có nước bán thân kiếm com thôi!

Ồ đúng rồi, thanh lâu không phải là chỗ kiếm tiền nhanh nhất sao? Nàng bán nghệ không bán thân, chỉ cần thu thập kha khá bạc rồi chuồn luôn, kẻ nào cản trở thì tặng hắn chút Miêu Cương cổ độc....

Nghĩ là làm, nàng lập tức thi triển khinh công chạy lòng vòng quanh trấn, cuối cùng cũng dừng lại trước một tòa viện trang nhã xinh đẹp bên ngoài đề: Thiên Hương lâu. không hề do dự, Hiểu Tuyết định bước vào thì bị một nam tử cản lại:

– Cô nương đây không phải là chỗ nên vào! – Ánh mắt hắn bắn ra tia nguy hiểm nhìn nàng, đầu dính dính rằng nàng là một phu nhân đến bất gian.

– Ta tìm mama chỗ này, phiền ngươi vào báo một chút!

Nam tử nhìn nàng từ đầu đến chân đánh giá một chút, nữ nhân đến thanh lâu tìm mama thì chỉ có một lý do duy nhất là bán thân, lúc này mới nét mặt mới dịu lại:

– Cô nương, mời theo ta!

Hiểu Tuyết khẽ gật đầu bước theo, thanh lâu buổi chiều khá vắng vẻ. Nam tử đưa nàng lên lầu, dẫn vào một phòng gặp mama.

– Mama, cô nương này muốn gặp người!

Một lão nương thân hình đầy đặn, tô son trát phấn trang điểm cực cầu kì nhìn nàng chăm chăm sau đó cười hỏi:

– Không biết vị cô nương này tìm ta có chuyện gì?

– Ta muốn ở lại đây biểu diễn, ta chỉ bán nghệ không bán thân. Khi nào muốn rời có thể tự ý đi, không biết ý mama thế nào?

– Đối với người có tài, ta tất nhiên đồng ý. Ta chính là muốn biết cô nương có khả năng gì đặc biệt hơn các cô nương ở chỗ ta? – Mama thận trọng nhìn nàng đánh giá

– Đương nhiên có! Vũ đạo của ta, ta tin rằng không nữ nhân giống! – Nàng tự tin nói

– Hào! Ta tạm tin tưởng nàng! Người đâu, chuẩn bị phòng cho cô nương... – Mama cố ý kéo dài giọng để nàng đáp lời

– Gọi ta là Tuyết Nhi!

– Là Tuyết Nhi cô nương! Phân phó người hầu hạ chu đáo! – Mama quay lại phân phó người.

Một nha hoàn dẫn nàng vào trong phòng thay y phục xong không khỏi kinh ngạc:

– Cô nương, cô thực sự là một mỹ nhân khó gặp nha! Thực sự rất đẹp!

Nàng gật đầu ngẩng nhìn mình trong gương hài lòng, liền đi xuống gặp mama. Chỉ thấy toàn bộ người trong thanh lâu đều cả kinh nhìn nàng đầy si mê.

Nàng giống như một tiên tử hạ xuống phàm trần, không một chút lẳng lơ của nữ nhân chốn thanh lâu, da thịt trắng như tuyết ẩn hiện dưới lớp lụa mỏng manh khiến người ta mơ màng vô hạn, nhưng lại làm cho người ta không có một chút tà niệm, chỉ cảm thấy nàng như một nữ thần không thể xâm phạm...

– Oa, mama vị cô nương mới đến này đẹp quá! Nhất định sẽ khiến cho nam nhân tới Thiên Hương lâu tối nay điên cuồng!

– Tuyết Nhi, tối nay vất vả cho ngươi rồi!

– Không sao, mama! đừng quên thỏa thuận giữa chúng ta! – Nàng mỉm cười nhìn mama, nụ cười yếu điệu quyến rũ động lòng người khiến mọi người không khỏi chết lặng trong chốc lát. Nhưng muốn tồn tại ở Thiên Hương lâu, sắc đẹp là chưa đủ, quan trọng vẫn phải xem nàng có tài nghệ gì đây?

Màn đêm dần buông xuống,

Tại Ninh Gia Trấn, Trần Ngự Phong từ lúc nàng rời đi chỉ uống rượu không ngừng, mặt bàn toàn bình là bình. Hắn chính là muốn uống cho say chết, để không bị hình ảnh nàng trong đầu dày vò, nhưng là càng uống càng tỉnh, trong đầu không thể xua đi hình bóng nàng. Từng lời, từng lời nàng nói đều khắc sâu trong tim hắn:

– Ta yêu ngươi, Trần Ngự Phong!

– Ta yêu chàng, ta rất yêu chàng!

– Nam nhân bá đạo, ta sao có thể yêu được chứ!

– A! Chàng là đại ma đầu, cái gì mà Phật Tổ Như Lai chứ!

– Nhưng ta lại là một tiểu hồ ly, cam tâm tình nguyện ở trong lòng bàn tay ác ma chàng!

– Ta sợ lắm! Thực sự rất sợ! Chàng đừng để ta một mình, Phong...

– Dù chuyện gì xảy ra, trái tim chàng vẫn đặt ở đây đúng không?

Ban đầu là lo lắng, là muốn kiểm soát nàng, hắn thừa nhận mình đã sai. Nhưng giờ nhận ra sai lầm có phải là đã muộn, hắn thực sự đã yêu nàng, rất yêu nàng... Càng nghĩ càng đau, Trần Ngự Phong tức giận ném bình rượu xuống đất vỡ nát, rồi lại uống...

Thiên Hương lâu hôm nay nghênh đón một buổi tối náo nhiệt, ồn ào nhất trong ngày, các công tử, thiếu gia, mỗi người ra vào nơi này, đều quần áo đẹp để quý giá, vung tay hào phóng. Nữ tử nơi này đều là những người xinh đẹp trẻ trung, mỹ hoặc hàng đầu.

– Các vị khách quan! Dung mama ta quấy rầy một chút, hôm nay Thiên Hương lâu nghênh đón một cô nương mới tới tên là Tuyết Nhi, vũ đạo siêu quần. Mời các vị cùng thưởng thức!

Trên lầu liền có một trận mưa cánh hoa phấp phới tung bay trong gió, một nữ nhân xinh đẹp trên tay cầm một dải lụa đỏ từ trên không trung chậm rãi hạ xuống, voan mỏng trên người theo gió lay động, da thịt tuyết trắng như ẩn như hiện..... Vừa mới xuất trường, đã khiến cho những nam nhân dưới đài nhìn không chớp mắt

Mũi chân vừa chạm xuống đất, liền hoa lệ xoay người một cái, lụa mỏng trên người theo gió thướt tha, khiến cho người ta có cảm giác vô cùng duyên dáng, chậm rãi đứng ở trước mặt mọi người, lạnh lùng quét qua dưới đài, thấy nhóm khách làng chơi bên dưới, có kinh ngạc, có hưng phấn, hơn thế nữa trong mắt tràn ngập sắc dục, bao nhiêu ánh mắt dưới đài đều tập trung vào người nàng.

Đuôi loại ánh mắt dường như đều phóng về phía Hiểu Tuyết, si mê có, kinh diễm có, hâm mộ có, ghen tị cũng có...

– Bốn thiếu gia ra giá một ngàn lượng, muốn Tuyết Nhi cô nương đêm nay ở cùng ta!

– Bỏ đại giá ra giá hai ngàn lượng!

– Năm ngàn!

Dưới đài trở nên hỗn loạn, âm thanh ra giá cứ một tiếng lại cao hơn một tiếng.

– Các vị khách quan, Tuyết Nhi cô nương bán nghệ không bán thân, các người còn chưa xem nàng biểu diễn mà!

– Bớt sàm ngôn đi! Cái gì mà không bán thân, nàng ta là nữ tử thanh lâu kia mà. Mâm nói giá đi!

– Đúng! Đúng! – Phía dưới ồn ào không thôi.

Hiệu Tuyết thờ dài nhìn đám nam nhân trước mặt, không có một chút khí khái gì hết a! Nếu là Trần Ngự Phong... khoan, nàng đang nghĩ gì, sao lại có thể nghĩ tới hán vào lúc này chứ...

Nàng còn vẫn lơ suy nghĩ thì một bóng dáng màu trắng bay qua, lụa tơ tằm mềm mại theo tay nàng lướt qua, chỉ cảm thấy cơ thể đột nhiên bay lên, đã bị một người ôm vào trong ngực, bay lên nóc nhà, tiếp tục ôm nàng thì triển khinh công bay đi.

– Người là ai? – Hiệu Tuyết kinh ngạc nhìn hán, ngang nhiên cướp nữ tử thanh lâu tên này thần kinh có vấn đề à?

– Là ta, Phan Nhạc! – Nam nhân tháo bỏ khăn bịt mặt nhìn nàng, gương mặt tuấn mã sáng rõ dưới ánh trăng

– Phan Nhạc! Người làm gì ở đây? – Hiệu Tuyết lúc này mới phục hồi lại tinh thần, nhìn hán hỏi

– Ta chính phải hỏi nương nương mới đúng! – Phan Nhạc gắt gao nhìn nàng – Ta nghe nói nương nương đã dời cung, cùng Hoàng thượng ân đoạn nghĩa tuyệt?

– Phải, ta và hán hiện giờ không còn can hệ – Hiệu Tuyết thần thần đáp – Sau này đừng gọi ta là nương nương, cứ gọi là Hiệu Tuyết!

– Được, Hiệu Tuyết! Ta mang nàng khỏi chỗ thị phi này! – Phan Nhạc nhìn nàng mỉm cười, hán không biết sao nàng lại ở đây nhưng hán có một cảm giác nữ nhân trước mắt cần sự che chở của nam nhân. Hán muốn bảo vệ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Hiệu Tuyết lẳng lặng ngồi một bên nhìn bóng dáng Trần Ngự phong đang phê duyệt tấu chương, nhìn gương mặt tuấn mã tuyết luân động lòng người kia khóe môi không tự chủ nhếch lên một nụ cười.

– Nàng nhìn đủ chưa? – Trần Ngự Phong đột nhiên ngẩng đầu lên, chăm chọc nàng.

– Chưa đủ! Nhìn cả đời cũng không đủ! – Nàng thoáng cái đi đến ngồi bên cạnh hán, ôm cổ cười cười – Ta đã từng nói mỹ nam chàng đẹp đến nỗi khiến người khác muốn làm chuyện xấu chưa?

– Vậy có khiến nàng muốn làm chuyện xấu không? – Trần Ngự Phong lập tức xoay người ôm lấy nàng đặt lên đùi, tay mân mê đôi môi đỏ thắm xinh đẹp của nàng

– Có! – Hiệu Tuyết cắn nhẹ ngón tay hán, ánh mắt đầy ái muội

– Nàng đang dụ dỗ ta đấy à?

– Không thể sao? – Nàng cười cười hỏi hán, nhất định làm náo động Ngự thư phòng một phen.

Trần Ngự Phong cúi đầu đắm đuối nhìn nàng, nàng rất nhanh nhắm mắt lại nhưng chờ mãi không thấy gì, mở mắt ra lại chỉ thấy hán cười tà mị. Biết hán có ý trêu chọc mình liền kéo cổ hán cắn nhẹ một cái:

– Phong, chàng thật đáng ghét!

Sau đó tiếng cười vui vẻ tràn ngập khắp Ngự thư phòng.

...

Hiếu Tuyết tỉnh lại mới biết mình mơ. Những kỉ niệm đẹp đó nàng thực sự không thể quên, càng không thể không hận nam nhân kia đã khiến mình đau khổ đến chừng nào. Nàng thở dài một chút bước xuống giường thay y phục rồi ra ngoài tản bộ. Hôm qua Phan Nhạc đưa nàng tới trấn này, nơi này cũng là một vùng sa mạc cát trắng mênh mông thưa thớt dân cư, có lẽ vẫn gần Nam Thiên Sơn, không biết chừng Ninh Gia Trấn cũng gần đây. Dân cư vùng này toàn là dân du mục, gần như không mấy khi có khách lạ tới nên việc một nữ tử nhan sắc khuynh thành và một nam nhân áo trắng tiêu sái xuất hiện cũng gọi lên không ít tò mò.

Hiếu Tuyết từ từ tản bộ quanh trấn, vừa đi vừa nghĩ về con đường mình sẽ đi sau này. Ai! thật sự rất khó khăn nha, quan trọng là mau nghĩ cách kiếm tiền, nàng cảm thấy không thể cứ ăn bám Phan Nhạc mãi được. Đang mãi suy nghĩ chợt nghe thấy tiếng súc vật kêu vang liên ngắc đầu nhìn lên thì thấy đã ở gần bờ suối bên kia bờ một đàn cừu đang gặm cỏ xuân mon mọn.

Dưới một gốc cây lớn, một lão già tướng mạo to lớn, ăn vận lối mặc đồng, dung mạo hồng nhuận quắc thước, nhìn thấy nàng lão đưa tay ngoắc ngoắc.

Hiếu Tuyết nhún người đến gần bờ, cao giọng hỏi vọng sang:

– Lão nhân gia gọi ta có chuyện gì?

Lão già gật đầu nói:

– Ngươi sang đây, ta có chuyện muốn nói với ngươi.

Nàng còn đang tần ngần không biết có nên sang bên đó hay không, đột nhiên lại nghe lão nói tiếp:

– Tiểu cô nương, cứ nhìn thần thái, cử chỉ của ngươi thì rõ ràng võ công căn cơ chẳng kém tí nào. Lão già chặn cừu ta muốn nói chuyện với ngươi vài câu, ngươi lo gì chứ?

Hiếu Tuyết nghe những câu này cực kì chấn động, xem ra ông lão này nhất định không phải người bình thường mà là cao thủ ẩn danh. Được lắm, đã vậy bản cô nương thử xem ngươi dở trò gì?

Nàng liền bước đến bên bờ, đề khí ngưng thần, rồi tung người lướt tới, thi triển Tùy phong xúc ảnh của Độc thánh chỉ dạy bay sang. Thế nhưng lòng suối rộng tới hơn mười thước, nàng tung mình lướt tới được năm trượng thì chân khí tan. Đột nhiên trong lòng nảy lên một ý, khi thân hình càng lúc càng thấy trầm nặng xuống liền vận dụng phương pháp hoán khí điều tức mượn lực đẩy mình sang bên kia bờ.

Lão già bên kia suối trở mặt há miệng ra vẻ kinh ngạc vô cùng:

– Nếu ta mắt không hoa thì nhìn ngươi rõ chỉ bằng một hơi vượt suối đấy, mặc dù không đẹp mắt cho lắm. Mà tuyệt nhất vẫn là pháp hoán khí điều tức của ngươi mới uyên thâm trác tuyệt. Ngươi học được từ ai?

– Sư huynh dạy ta! – Hiếu Tuyết có chút tự hào cười đáp

– Sư huynh ngươi? Ngoại hiệu của hắn là gì? Sư phụ của các ngươi là ai?

– Sư huynh tên Nhiếp Gia Viễn, người trên giang hồ gọi là Độc thánh...

Nàng chưa nói dứt lời liền bị lão già quát to:

– Sư huynh ngươi là Độc thánh! Nha đầu ngươi dám gạt lão phu ta cho ngươi đi gặp Diêm Vương tức khắc!

Nàng nhìn ánh mắt lão lạnh như băng nhìn mình, đột nhiên có cảm giác ánh mắt này rất quen không giận đáp:

– Ta chẳng có lí do gì để gạt lão già ngươi cả!

– Hừ, nếu hắn là sư huynh ngươi vậy ngươi là đệ tử của lão già Nam Cung Trường Bạch sao? Ta nghe nói lão ta chỉ có hai đồ đệ một là Độc thánh, còn lại là một nữ nhân xinh đẹp tên là Nhiếp Tiểu Thiện vì mắc tội mê hoặc Tiên đế đã bị đưa đi hỏa thiêu mười năm trước rồi. Sao lại có một tiểu đồ đệ nữa?

– Mắc mớ gì ta phải giải thích với lão già ngươi! – Nàng hung hăng nhìn lão, tay đưa ra một viên Cừu Dao Châu – Ngươi tự xem đi!

Lão già thoáng biến sắc rồi cười ha hả, kéo nàng ngồi xuống thân thiện nói:

– Ngồi xuống đây lão phu kể cho ngươi nghe một chuyện!

Hiếu Tuyết ngồi xuống cạnh lão lắng nghe, hình như thời cổ đại mấy lão cao thủ võ lâm tính tình toàn nóng lạnh thất thường như vậy a! Nàng bất giác nghĩ đến Lão Ngoan Đồng Chu Bá Thông trong Thần điêu đại hiệp, không khỏi cười thầm trong bụng.

– Lão phu ba mươi năm trước chính là Thiên hạ đệ nhất võ lâm. Người trên giang hồ gọi lão phu là Bạch Cốt Ma Quân bởi lão phu trước đây thường mặc một chiếc Bạch Cốt y làm từ tơ nhện đao kiếm đâm không bị thương, tránh được chương chỉ rất thần kì. Áo màu đen trên có vẽ bộ xương người rất cầu kì vì vậy gọi là Bạch Cốt y. – Lão già chậm chậm kể

– Ta còn tưởng ngươi có họ hàng với Bạch Cốt tinh! – Nàng cười vang châm chọc – Thế tại sao ngươi lại đến ẩn cư ở vùng sa mạc này?

– Ngươi đoán xem! – Lão già nheo mắt nhìn nàng

– Chắc là ngươi không hài lòng với thể sự chứ gì? – Hiểu Tuyết bình thần trả lời, môt tít này trong truyện kiếm hiệp thiếu gì

– Không sai! Ta có một tên đồ nhi, hẳn thông minh lại có tố chất hơn người, ta hảo hảo quý mến hẳn, muốn hẳn ở lại tuyệt cốc với ta, không ngại truyền thụ hết bản lĩnh cho... haiz... ai dè năm năm trước, hẳn nhần tâm bỏ lại lão phu ở tuyệt cốc chạy xuống núi làm Hoàng đế! Đúng là tên bạc tình, uổng công ta yêu mến truyền thụ hết sở học cho hẳn!!

Hiểu Tuyết cả kinh gất gao nhìn lão, người lão nói không phải là Trần Ngự Phong sao? Chẳng trách lần đó hẳn một chương đã giết chết Nhiếp Gia Viễn. Nếu lúc đó Độc thánh không thay mình tiếp chương e là... Chương đó rõ ràng nhầm vào nàng, vậy là hẳn thực muốn giết nàng.

HOÀN CHƯƠNG 39

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Nghĩ vậy nàng không khỏi rung mình, tay nắm thành quyền nổi đầy gân xanh, mảy liễu nhú lại. Thấy thái độ của nàng, Bạch Cốt Ma Quân cười cười nói tiếp:

– Lão phu không hận hẳn, lão phu chỉ mong hẳn quay về tạ lỗi với lão phu một tiếng, lão phu nhất định không những không giận còn truyền thụ thêm nhiều công phu tuyệt đỉnh cho hẳn. Ai ngờ chờ ba năm vẫn không thấy hẳn trở về tuyệt cốc, lão phu đành xuống núi nghe ngóng thông tin mới biết thì ra tên nghịch tử ấy đang ở trong Hoàng cung làm Hoàng đế. Haiz... thôi thì làm Hoàng đế phải lo cho lê dân bách tính, chắc hẳn đã quên lão phu, vậy là lão phu tới sa mạc này ẩn cư...

– Tại sao lại kể những chuyện này cho ta nghe?

– Lão phu muốn nhờ cô nương nhắn cho hẳn biết lão phu không giận hẳn không nói một lời bỏ đi, chỉ mong hẳn tới gặp lão phu một lần. Lão phu còn nhiều tuyệt kỹ muốn chỉ cho hẳn... – Bạch Cốt Ma Quân nhìn về phía xa xăm, trong mắt toàn là kỉ niệm giữa hai thầy trò.

– Nếu gặp hẳn ta sẽ nhắn lại, nhưng... – Hiểu Tuyết cắn môi như có điều khó nói – Cách đây không lâu hẳn đã một chương giết chết sư huynh ta, giờ ta gặp hẳn chưa truyền được ý của ông không chừng đã vong mạng a!

– Hửm? Hẳn dùng chiêu gì thế? Một chương đã lấy mạng Độc thánh sao? chắc... chắc... – Bạch Cốt Ma Quân dường như không mấy quan tâm nhìn nàng hỏi dồn

– Huyết Ma chương!

Bạch Cốt Ma quân ngẫm nghĩ một hồi rồi đáp:

– Lão phu dạy cô nương một chiêu đảm bảo phá được Huyết Ma chương!

Hiểu Tuyết mừng còn không kịp nhưng vẫn làm bộ lo lắng hỏi:

– Lão nhân gia, chúng ta không có quan hệ thầy trò, lão dạy ta như vậy hình như không có hợp quy tắc võ lâm nha!

– Lão phu từ lâu không xem trọng mấy thứ đó, thế nào? Muốn học không?

– Tất nhiên là có – Nàng hào hứng đáp – Chúng ta học luôn bây giờ được không?

– Hảo! Theo lão phu, ta sẽ truyền cho ngươi ngay bây giờ

Nói rồi lão xua đàn cừu thông thả đi tới một ốc đảo nhỏ cho chúng gặm cỏ rồi ngoắc ngoắc ngón tay bảo nàng lại gần. Hiểu Tuyết tới gần thì thấy Bạch Cốt Ma Quân chẳng nói chẳng rằng, lấy một miếng vải bọc lên hai mắt nàng, rồi nói:

– Tốt, giờ thì ngươi bắt ta đi!

Nàng ngạc nhiên hỏi:

– Làm gì vậy chứ?

– Hà! Luyện công phu!

– Công phu mà có cách luyện thế này ư?

Bạch Cốt Ma Quân hừ một tiếng:

– Tiểu nha đầu! Ta muốn ngươi làm thế nào, ngươi làm thế ấy, chớ lộn xộn nhiều lời!

Hiếu Tuyết chẳng nói gì thêm, vọt người về phía lão chộp tới. Nào ngờ, cả người bỏ vào khoảng không chúi nhủi, may không đập đầu xuống đất, nghe tiếng Bạch Cốt Ma Quân ngay sau lưng cười ha hả, nói:

– Tiểu oa đầu, lão ở đây!

Hiếu Tuyết hơi thẹn, định thần tụ khí, rồi đột nhiên thi triển Lý ngư đảo quyền ba lộn nhào người ngược lui sau, hai tay chộp tới. Nhưng chỉ nghe giọng cười của Bạch Cốt Ma Quân bên trái. Nàng lại chộp sang trái, thì nghe lão cười ở bên phải, lại chộp sang phải. Mấy lần nghiên cứu đều không chộp trúng, Hiếu Tuyết tức giận đưa tay lên gỡ mảnh vải.

Bạch Cốt Ma Quân nhất thời ngớ người, nhưng rồi gật gù nói:

– Cũng được, trước hết ngươi cứ mở mắt mà bắt ta!

Hiếu Tuyết tức giận, thi triển khinh công thân pháp phóng đuối, nhưng thân hình Bạch Cốt Ma Quân tựa ma ảnh loang loáng hư hư thực thực, chung quy nàng tay không chạm nổi tà áo của lão ta. Bạch Cốt Ma Quân ngược lại chừng như trêu chọc nàng, chốc chốc lại tát nhẹ vào má nàng, khiến nàng càng thêm tức. Phóng đuối một hồi, vẫn chỉ bỏ người vào khoảng không, tiếng cười của Bạch Cốt Ma Quân bên tai nghe càng thêm tức, Hiếu Tuyết đứng lại, quát lớn:

– Lừa người ta, ta không đuối nữa?

Bạch Cốt Ma Quân cũng dừng thân hình, ngớ người hỏi:

– Ngươi không muốn luyện công phu?

– Lão nói nghe xem luyện công phu gì đây chứ? – Nàng hậm hực nói, vốn tưởng lão chỉ dạy tuyệt kỹ gì để đối phó với Trần Ngự Phong

– Ài dà! Đây gọi là công phu Phù quang việt ảnh, môn công phu này ta mới nghĩ ra, mục đích là để khống chế môn công phu ta từng dạy cho tên đồ đệ mất dạy kia, Huyết Ma chương.

Hiếu Tuyết đưa mắt nhìn lão vẻ nghi ngờ, chỉ nghe lão ta nói tiếp:

– Hắn là đệ tử của ta, ta sao có thể chỉ cho ngươi cách làm tổn thương hắn. Học công phu này rồi ngươi cứ chạy loạn lên, đảm bảo hắn không kịp xuất Huyết Ma chương đối phó với ngươi!

– Ta hiểu rồi! Lão tiên bối, chúng ta luyện đi.

Bạch Cốt Ma Quân võ công đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, cho nên mỗi điều giảng giới đều thuộc về nguyên lý căn bản, lấy gốc xả ngọn, không rườm rà tiểu tiết. Hiếu Tuyết thiên bẩm thông minh, nên nói một biết mười, tựa hồ như mười phần nắm hết tám chín những điều Bạch Cốt Ma Quân giảng. Bạch Cốt Ma Quân thấy vậy thì rất mừng, hai người bắt đầu thực tế đối luyện. Lão lay động thân hình, tung người lướt lên như cánh hồ điệp lượn lờ chung quanh thạch động.

Hiếu Tuyết lần này không vội nhảy tới đuối bắt, đứng nguyên vị ngưng thần tụ khí, đầu nhớ lại những lời lão chỉ giảng, hai mắt không rời thân hình của lão. Bạch Cốt Ma Quân lượn mấy vòng thì tốc độ gia tăng, thân hình từ một hóa hai, hai hóa bốn . . . phút chốc hóa trăm hóa nghìn nhân ảnh. Nàng chú ý lắng tai nghe tiếng gió xác định phương vị rồi lao tới chộp được cánh tay lão. Lúc bấy giờ Bạch Cốt Ma Quân cười cười nói:

– Khá lắm! Hôm nay luyện tới đây thôi, ngày mai ngươi tới đây ta luyện tiếp!

– Hảo! Nói lời giữ lời! – Nàng chìa ngón tay út ra

– Đây là . . . – Bạch Cốt Ma Quân ngăn người nhìn nàng không hiểu.

– Đây là ngoắc tay giữ lời, lão phải làm thế này. . . thế này. . . – Nàng cười thầm nghĩ lão già này thiên hạ đệ nhất lừng danh đến trò trẻ con này lại không biết, mà đầu biết nàng đã chỉ cho lão một nghi lễ quá sức hiện đại ở thời đại này

~~~~~  
Trần Ngự Phong đứng lặng nhìn sa mạc cát trắng mênh mông, trong đầu lại toàn là hình ảnh của Hiếu Tuyết, nhớ tới từng cái nhăn mày, nụ cười, từng chút từng chút của nàng, còn kỹ thuật múa tuyệt đẹp của nàng nữa. Cảm giác như ngày hôm qua nàng vẫn còn ở bên hắn.

– Hoàng thượng, chúng ta về Hoàng cung thôi, nương nương cũng đi rồi! – Tiểu Mạnh Tử bị đám thị vệ đẩy ra, đánh làm cảm tử quân đi tới khuyên nhủ hần, lòng thầm chửi đám thị vệ Hoàng cung thói tha cư nhiên đem mình ra hi sinh, nếu Hoàng thượng có giận cũng là trút hết lên đầu mình

– Ta biết rồi! – Trần Ngự Phong xoay người bước đi, mặc kệ Tiểu Mạnh tử đứng ngẩn ngơ tại chỗ từ từ tiêu hóa câu nói

– vậy nô tài đi chuẩn bị, sáng mai chúng ta xuất phát! – Tiểu Mạnh Tử nói, nhìn bóng dáng cô đơn của Trần Ngự Phong có chút thương cảm, nếu lúc đầu Hoàng thượng của hần cố ý tiếp cận sủng hạnh Hiếu Phi là do có tính toán thì giờ đây hần tin rằng Hoàng thượng của mình thật sự đã yêu nàng ấy, có thể nói là thân bất do kì.

– Ừ! Làm đi! – Trần Ngự Phong tùy ý gạt đầu, rút trong người ra một thanh sáo mân mê, mắt tràn ngập thâm tình, tưởng như thấy nàng đang thổi nó

Anh hỏi em yêu anh có sâu đậm không,

Em yêu anh bao nhiêu phần?

Tình cảm của em là chân thật,

Tình yêu em dành cho anh cũng là chân thật,

Ánh trăng đã nói hộ lòng em.

Anh hỏi em yêu anh có sâu đậm không,

Em yêu anh bao nhiêu phần?

Tình cảm của em không di dịch,

Tình yêu của em là bất biến,

Nụ hôn ngọt ngào đã khiến con tim em đập rộn ràng.

Mối tình đậm đà của anh, em sẽ ghi nhớ suốt đời.

Anh hỏi em yêu anh có sâu đậm không,

Em yêu anh bao nhiêu phần?

Anh thử nghĩ xem, anh thử nhìn xem, ánh trăng đã nói hộ cho lòng em.

Những lời ca này, khúc nhạc này hần sẽ không bao giờ quên được.... Phải, hần không cam tâm mất nàng, Tiểu Tuyết Nhi ta nhất định sẽ nghĩ ra cách để nàng ngoan ngoãn về lại bên ta.

HOÀN CHƯƠNG 40

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 41

Trần Ngự Phong mới trở về đêm hôm trước, sáng sớm hôm sau đã lên triều.

– Có việc liên tấu, vô việc bãi triều! – Tiểu Mạnh Tử đứng gần long sàng hô lớn

– Hoàng thượng, lão thần có việc khởi tấu! – Tả thái sư bước ra nói

– Nói! – Ánh mắt Trần Ngự Phong lạnh lùng đảo qua

– Bắc Chu hiện nay đang ráo riết chuẩn bị gây chiến, Tư Mã Liêu đã được phong làm Đại tướng quân hiện đang đóng doanh trại rất gần lãnh thổ Trần Quốc chúng ta. Thịnh Hoàng thượng phát động cuộc chiến!

– Thịnh Hoàng thượng phát động cuộc chiến! – Tất cả đại thần đều quỳ xuống đồng thanh hô

– Bắc Chu Vũ Đế mới lên ngôi đã muốn gây chiến sao? – Trần Ngự Phong cười lạnh – Vậy thì ta chiều ý hần, đích thân ta sẽ dẫn quân nghênh chiến, những việc cần chuẩn bị giao cho Tả thái sư. Tổng quân Trịnh Châu, Ích Châu, Nghiêm Châu lập tức tăng cường tích trữ lương thảo, xây dựng đại doanh, rèn luyện quân đội.

– Chúng thần tuân chỉ!

~~~~~  
Nghe tin triều đình phát động chiến tranh với Bắc Chu, các bề tôi rên rục rịch đêm ngày, hàng ngàn thanh niên trai tráng được sung vào quân đội, kể cả con cháu các gia đình quyền quý. Lãng Vương, Bình Vương đang trấn giữ biên cương cũng được điều về triều đình. Tin này nhanh chóng lan đến cả vùng Nam Thiên Sơn sa mạc hoang vắng ít người.

– Các người nghe gì chưa? Nghe nói Hoàng thượng đích thân chỉ huy quân đội đấy!

– Vậy chúng ta nhất định thắng chắc rồi!

– Ta nghe nói Bắc Chu Vũ Đế mới lên ngôi không lâu cũng là một kẻ có tài chỉ huy quân đội lắm nha!

– Người nói bé thôi, nhờ có kẻ tổ giặc thì ngồi tù một gông bây giờ!

Đám người nhàn rỗi bình loạn trong quán trà đã thu hút sự chú ý của Hiểu Tuyết và Phan Nhạc. Phan Nhạc nâng ly trà, nhìn biểu hiện dửng dưng trên mặt nàng khẽ hỏi:

– Nàng không quan tâm thật sao?

– Không, hần chết trên sa trường cũng không liên can đến ta!

– Dù sao tình nghĩa phu thê...

– Phan Nhạc! Người có phải bằng hữu của ta không thế, ta nói không quan tâm là không quan tâm! – Hiểu Tuyết đập bàn giận dữ bỏ ra ngoài. Phan Nhạc chết tiệt toàn nói tốt cho Trần Ngự Phong, mấy tháng nay ta bị người đầu độc không ít nha! Không biết hần cho người cái gì mà người một lòng sùng kính hần thế, hừ.

Nàng giận dữ chớp lấy hòn đá ném về phía xa, chợt nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên phía sau:

– Tiểu oa đầu! Người giận dữ gì thế?

– Bạch Cốt Ma Quân, ông làm ơn đừng có thỉnh linh xuất hiện như quỷ hù người thế! Sợ chết đi được? – Nàng quay đầu giậm chân nhìn lão

– Haha... Nha đầu người trời không sợ đất không sợ lại đi sợ quỷ sao?

Hiểu Tuyết hung hăng nhìn lão:

– Ta không nói chuyện với ông nữa, ông đến Ích Châu tìm đệ tử thôi của ông đi!

– Lão phu có nghe qua, hần đích thân chỉ huy quân đội nghênh chiến với Bắc Chu! – Bạch Cốt Ma Quân gật gù – Đây không phải là cơ hội tốt sao, người nhanh đi tìm hần đi!

– Ta... ta sao phải đi tìm hần! Tình nghĩa giữa ta và hần hết lâu rồi... Hần... hần chết ngoài đó cũng không liên quan đến ta nha! – Nàng cúi đầu bối rối nói

Mấy tháng qua, nàng đã sớm cho Bạch Cốt Ma Quân biết thân phận mình, từ đó lão ta với Phan Nhạc liên tục nhồi nhét tư tưởng xấu cho nàng, hết lời nói tốt cho Trần Ngự Phong a! Thậm chí hết lần này tới lần khác còn chọc nàng nổi điên lên.

Cơ mà lão ta nói không phải không có lý, đây đúng là cơ hội tốt để phá hoại chuyện tốt của Trần Ngự Phong! (Tiểu Ly: Tí nhầm to rồi tí owiiiiiiiiii, ý Ma Quân đại nhân là cơ hội tốt để tí và người ta nói lại tình nghĩa xưa í>><)

Trần Ngự Phong, tên khốn kiếp nhà người đời đấy! Bỏ cô nương tìm người thanh toán món nợ đấy!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Ích Châu.

– Hoàng thượng, xin người suy nghĩ lại a! Người cái trang làm thường dân cũng đâu cần không cho thị vệ theo, nhờ xảy ra chuyện gì...

– Ta là Hoàng thượng hay người là Hoàng thượng?

– Vì thần không dám, nhưng nơi này gần biên giới, chúng ta lại sắp gây chiến với Bắc Chu, nhờ... – Tổng quản Ích Châu Vương Khiêm chạy theo Trần Ngự Phong can ngăn

– Biết thân phận mình thì về làm việc của người cho tốt đi! Vài ngày nữa ta sẽ về! – Trần Ngự Phong đảo mắt lạnh lùng nhìn Vương Khiêm, dọa hấn sợ tái mặt vội vã hành lễ rồi phóng ngựa như bay về không dám nói nhiều.

Trần Ngự Phong nhìn theo bóng người ngựa vừa khuất dạng liền ung dung đi về phía Ích châu, hấn muốn vì hành tẩu mình đi xem xét bá tánh lễ dân vùng này, đồng thời thu thập thông tin về quân đội Bắc Chu đóng cách đây không xa...

...

– Hiểu Tuyết, nàng thật sự muốn đi Ích Châu? – Phan Nhạc tròn mắt nhìn nàng tựa như nhìn thấy vật thể lạ

– Phải, người ở đây chăm sóc con sâu rượu kia đi! – Liếc mắt nhìn Bạch Cốt Ma Quân, nói nhỏ – Ta thực sự không yên tâm về lão ta a!

– Nhưng sắp có chiến tranh với Bắc Chu rồi, nơi đó... không phải rất nguy hiểm sao?

– Ta tự lo được cho mình, người yên tâm!

– Nhưng...

– Bảo trọng! – Hiểu Tuyết không nhiều lời lập tức xoay người thi triển tuyệt kỹ khinh công Tùy phong xúc ảnh rời đi. Cái tên Phan Nhạc này cũng thật lạ à nha, khi không thì nói tốt cho Trần Ngự Phong, còn mong nàng làm hòa với hấn, giờ nàng tới tìm hấn đúng như ý nguyện thì lại lo lo kia... Thật là hết sức kì quái đi nha!

~~~~~

Một đường phong trần mệt mỏi, đến thành Ích Châu tiêu tốn cả thấy năm mươi lượng bạc... haiz Phan Nhạc keo kiệt chết tiệt chỉ cho nàng có một trăm lượng bạc, thăm thăm thăm. Đến Ích Châu này nhất định phải mau nghĩ cách kiếm tiền nếu không chỉ có nước bán nghệ nuôi thân!

Tuy rằng sắp xảy ra chiến tranh nhưng đường phố vẫn hết sức tấp nập nha, sờ nắn túi tiền chỉ còn năm mươi lượng, càng vất óc cố nghĩ ra cách kiếm tiền. Thật đau đầu nha! Dù muốn tiết kiệm cũng không thể ngược đãi bản thân, nói rồi nàng liền bước tới một khách điểm có cái tên đặc biệt gây chú ý đi: Hồng Trần khách quán.

Khách quan rất đông đúc, vất vả lắm mới kiếm được một bàn trống. Hiểu Tuyết lập tức ngồi xuống gọi một chút thức ăn nhẹ.

Rầm một tiếng, một thanh trường kiếm đứt trong bao ném trên bàn khiến nàng giật mình. Ngẩng đầu nhìn lên thấy một nhóm đại hán cao to vạm vỡ sấn cao tay áo, biểu tình rất giống mấy tên lưu manh muốn gây sự nha.

– Tiểu nữ nhân, đã làm nàng sợ rồi, để đại gia thương nàng nha! – Một tên đại hán bụng phệ mắt hí cười cười với nàng.

Đám chọc bốn cô nương, hôm nay người thăm rồi! Nàng cười thâm trong bụng đứng lên cầm bình rượu rót ra chén:

– Tiểu nữ rót rượu cho đại gia!

Nàng cấp cho hấn một nụ cười, uyển chuyển rót rượu. Lúc này mọi người trong quán mới để ý tới nữ tử xinh đẹp động lòng người này. Đại hán bụng phệ mắt hí dường như lại rất hài lòng, nâng chén lên nhìn nữ nhân trước mắt uống ực một cái.

Phụt...

Ngưng rượu vừa mới vào bụng liền phun ra ngoài, gã đại hán mặt tái mét không còn hột máu lẫn lộn trên nền đất, biểu tình cực kì đau đớn. Hiểu Tuyết cười lạnh nhìn hấn, một cước đạp mạnh băng ghế, hai tay chống nạnh về mặt hi hi ha ha nói:

– Đám vô lễ với bốn tiểu thư, cho người ném thử mùi vị Nhập hương nhuyễn cân tán!

Đại hán kinh hãi nhìn nàng, đám thủ hạ thấy chủ nhân bị một nữ tử chân yếu tay mềm ngang nhiên hạ độc liền xuất thủ với nàng. Chỉ thấy bóng dáng nàng loáng thoáng vài cái đã thấy đám người hung hăng nọ lăn lộn dưới đất kêu gào thảm thiết.

Công phu gì lợi hại vậy ta?

Đám người trong quán ồn ào bình phẩm:

– Thật đáng kiếp! Cuối cùng cũng có người dạy bảo tên dâm tặc này!

– Đáng đời, đánh hấn đi!

Hiếu Tuyết cười cười ngồi xuống ghế ung dung uống trà, liếc nhìn mọi người trong quán trà liền nói:

– Xem ra nguoi gây không ít tiếc xấu mới khiến người ta phỉ nhổ như vậy!

– Nguoi... nguoi dám hạ độc đại gia... đại huynh của ta là Tổng quản Ích Châu sẽ không tha cho nguoi đâu! – Đại hán bụng phệ nhìn nàng găng sức đe dọa

– Thật sao? Chà, sợ quá, ta sợ thật đấy! – Nói rồi hai ngón tay như bạch ngọc của nàng nhẹ nhàng điểm vào một đại hán gần đó – Đi, mời lão Tổng quản tới đây, bằng không đừng trách ta độc ác!

Đại hán kia chạy như bay ra khỏi quán, lát sau kéo tới một lão gia mặc áo dài thô màu tối, tay áo rộng, thắt lưng phi thủy chạm ngọc, chân đi giày gấm đen thêu mây, hai má ửng hồng, hai hàng tóc mai bạc rủ xuống thái dương, nhân nhật tòa sáng, mày rói trắng bạc xéo đến tóc mai, một đôi mắt tam giác, đuôi mắt xếch, cằm dưới có hai chòm râu trắng rủ xuống trước ngực. Mắt thấy người này bước đi thong thả khoan thai, không nhanh không chậm xuyên qua đám người, sát phía sau là hơn mười kẻ hầu. Nhìn thế nào cũng biết là người có tiền có quyền nha!

– Không biết tiểu đệ ta đã đắc tội gì với vị cô nương này? – Tổng quản Ích Châu nhìn sơ qua tình hình nhả nhận hỏi

– Hấn vô lễ với ta!

Cặp mắt Tổng quản đại nhân bỗng chớp tóe lửa, gân xanh nổi lên thái dương, ngực phập phồng kịch liệt, đôi môi run rẩy một lúc lâu nhưng nửa tiếng cũng không nói thành lời.

– Hấn dù gì cũng là đệ đệ ta, dù hấn trêu ghẹo nguoi nguoi cũng không được phép hạ độc thù với hấn, chẳng lẽ nguoi muốn chống đối Ích Châu phủ???

– Đừng nói hấn là đệ đệ nguoi, dù là đương kim Hoàng thượng ta cũng dám! – Nói rồi trừng mắt nhìn Tổng quản hách dịch ném lấy mấy viên thuốc – Đây là thuốc giải, nếu ta biết hấn còn dám phi lễ với nữ nhân ta tuyệt đối không bỏ qua.

Nói rồi nàng phi thân ra ngoài, tuyệt kĩ kia quả thực không nên có ở một tiểu cô nương nha! Đám thù hạ khiếp sợ một hồi vội vã chạy tới nâng đại hán bụng phệ uống thuốc giải. Tình hình ôn hòa đám người cũng rời đi, trên mặt vẫn chưa hết khiếp sợ một tiểu cô nương mang dáng dấp của thiên kim tiểu thư cảnh vàng lá ngọc cư nhiên vô công lợi hại, độ thuật cao thâm như vậy... không biết thần thánh phương nào a! Nếu chẳng may đắc tội với cao nhân thì thâm rồi. Lão Tổng quản vừa lo vừa giận tím mặt vì bị một tiểu cô nương coi thường, đi đường cũng la hét quát mắng không thôi.

Lại nói tình hình trong quán lúc đó, gần như không ai phát hiện ra một bóng dáng cô đơn lặng lẽ ngồi một góc uống rượu. Dù một thân áo vải tầm thường, tóc rối lòa xòa che mặt vẫn có thể nhận ra gương mặt cực kì tuấn mỹ, dù có cố che giấu thế nào vẫn không che giấu được hết khí khái bất phàm từ người.

Tiểu Tuyết Nhi, khẩu khí đó, giọng nói đó, gương mặt đó... Nàng vẫn không thay đổi gì cả... Vẫn là Tiểu Tuyết Nhi mà ta đã yêu, Tiểu Tuyết Nhi đã đoạn tình dâm ta một nhát... Nàng đến đây có phải vì ta không? Lòng hấn dậy lên một tia hi vọng, nàng hận hấn cũng tốt, ít ra thù hận sẽ khiến hình ảnh hấn không thể phai mờ trong nàng, khiến nàng không thể quên hấn... Nhưng tại sao, vết thương trên ngực đã lành giờ lại nhói đau như thế....

HOÀN CHƯƠNG 42

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Tổng quản Ích Châu đại nhân trở về mà uất ức không thôi, một tiểu nha đầu cư nhiên không coi tứ phẩm đại nhân ra gì, làm hấn bề mặt trước bao nhiêu người.

– Đại nhân có gì căn dặn? – Một nam nhân mang mặt nạ tiến vào, nhìn thoáng qua cũng có 7 – 8 phần là nhân sĩ giang hồ

– Phải toàn bộ người trong phủ đi tìm con nha đầu đó về đây? Dù phải lật tung cả thành Ích Châu cũng phải tìm ra!

– Thuộc hạ tuân mệnh!

Trên mặt Tổng quản đại nhân hiện ra nụ cười âm ngoan tàn độc, quả là một kẻ không đơn giản. Chỉ là một tiếng động từ trên nóc nhà vang lên khiến nụ cười tắt ngấm trên mặt hấn:

– Dương đại nhân lá gan không nhỏ nha, ngay cả Hiếu Phi nương nương cũng dám đắc tội! – Tiếng nói lạnh lạnh trong trẻo như suối mát, rất dễ nghe,

nhưng tới tai của Dương đại nhân kia lại giống như sấm sét ngang trời.

– Ai? – Dương đại nhân nọ không khỏi kinh hoàng co rúm một góc nhìn đồng nhìn tây

Chỉ thấy cửa đột nhiên mở toang Trần Ngự Phong bay từ bên ngoài vào phòng, y phục màu lam, thất lung nguyệt sắc hòa vào bóng đêm mờ mịt; cặp mắt sáng ngời, tuấn mạo nho nhã chiếu rọi ngàn sao ngoài trời; mũi chân chạm đất lặng không tiếng động, tựa như lông hồng trên nước, tạo nên cơn sóng lăn tăn.

Dương Trung chỉ nhìn dáng người cũng biết là Hoàng thượng giá lâm, thăm thẳm không may để người nghe được chuyện vừa rồi thì cái mũi ô sai nhỏ nhoi trên đầu hấn...

– Vì thần tham kiến Hoàng thượng, không biết người hạ giá quang lâm xin Hoàng thượng trách tội!

– Ai... Dương Đại nhân mau đứng lên, ta ban thưởng cho khanh còn không kịp? – Trần Ngự Phong vẫn giữ giọng nói ôn nhu nhẹ nhàng, gương mặt rõ ràng tươi cười nhưng cũng đem cho người ta cảm giác không biết mình sẽ chết lúc nào

– Vì thần vô đức vô năng thực sự không đáng được Hoàng thượng ban thưởng! – Dương Trung ôm quyền cúi đầu khẳng khái nói, kì thực thì trong lòng khản trương muốn chết a.

– Dương ái khanh quá khiêm tốn rồi! – Trần Ngự Phong nhàn nhã ngồi xuống ghế – Chắc khanh cũng đã nhận được công văn ta sẽ tới đây, doanh trại ta đã xem qua, vị trí không tệ, vài ngày nữa ta sẽ trực tiếp huấn luyện quân đội!

– ...

Dương Trung lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, những việc này hấn đã sớm biết cũng có chuẩn bị đội thánh thượng giá lâm, có điều lời Hoàng thượng nói lúc này... cái gì mà gan to.... rồi còn Hiếu Phi gì gì đó....

Trần Ngự Phong vẫn thản nhiên như không nhấp một ngụm trà, phong thái cực kì cao quý rồi bình thản đặt ly trà xuống nói tiếp:

– Sáng nay mũi nhân của trẫm có chút thất lễ, mong Dương đại nhân bỏ qua cho!

Chết tiệt, nha đầu lúc sáng hóa ra là... là... Hồng! Đắc tội với nương nương rồi!!! Dương Trung than thầm.

Bịch!

Dương Trung quỳ xuống, đập đầu như thế sao:

– Vì thần không biết đó là nương nương... Hoàng thượng... xin người miễn tội...

– Đứng lên đi! Nàng ta xác thực rất thích chơi nháo, nếu ngươi có bản lĩnh đem nàng ta về đây, trẫm nhất định trọng thưởng!

– Thần xin gắng sức! – Dương Trung lúc này mới hoàn hồn đứng lên, tim vẫn đập bình bịch, chỉ sợ Hoàng thượng trách tội.

...

Nửa đêm canh ba

Hiếu Tuyết lặng lẽ phi thân khỏi khách điểm, cuối cùng đáp xuống nhẹ nhàng bên một cành cây. Ngược nhìn tám biển đề Ích Châu Tổng quản phủ, nàng cười thầm:

– Tổng quản đại nhân, thứ hách dịch nhà ngươi ngày mai sẽ được bề mặt một thẻ trước bàn dân thiên hạ... hắc hắc

Một thân hồng y mịn hoặc phi thẳng xuống hậu viện không một tiếng động, sắp xếp đầu ra đó nàng cười nhạt lại phi thân ra ngoài, không quên quăng xuống một mồi lửa

– Ta tránh xa một chút cho chắc ăn, Tổng quản đại nhân, nói vĩnh biệt với cái nhà vệ sinh dê!!

Nàng lạnh lẽo vọt ra xa, miễn nguyện nhìn thành quả của mình. Cả Tổng quản phủ vang lên tiếng động long trời nổi đất với một mùi cực khó ngửi bay xa tới hàng trăm mét. Hiển nhiên ai cũng hiểu cái gì bị nổ. Quả này ta chuẩn bị riêng cho ngài đây đại nhân hắc hắc...

Cực kì thỏa mãn, nàng tản bộ dạo mát bên cầu, cũng không rõ thứ gì đã thúc giục nàng tới đây... Ngồi trong tiểu đình, ngẩng đầu nhìn trăng tròn tỏa sáng, cảm giác bình yên như vậy đã lâu nàng mới có... Khắp hồ sen hồng ngào ngạt, hương thơm theo gió đưa lại khiến nàng nhắm mắt tận hưởng cảm giác dễ chịu vô cùng...

Em hỏi anh yêu em có sâu đậm không,

Anh yêu em bao nhiêu phần?

Tình cảm của anh là chân thật,

Tình yêu anh dành cho em cũng là chân thật,

Ảnh trắng đã nói hộ lòng anh.

Tiếng sáo quen thuộc cất lên ngay bên tai khiến nàng giật mình quay đầu. Đây là khúc ca thờ hiện đại mà nàng từng dạy Trần Ngự Phong... Không lẽ nào...

Trần Ngự Phong đứng sau nàng, sáo đặt trên môi vẫn đang thổi hết như không thấy nàng. Đã lâu không gặp từ lúc ở Ninh Gia Trấn đến nay, hấn vẫn không thay đổi gì cả. Ảnh mặt phong tình sáng ngời nhưng cũng đầy lãnh ý khiến người ta phải rùng mình, mỗi cong quẹo rũ như ma quỷ tỏa ra lãnh khốc vô tình nhưng cũng cực kì mê hoặc.

– Trần Ngự Phong?

– Tiểu Tuyết Nhi! – Trần Ngự Phong rót cuộc cũng đi tới, cúi đầu nhìn nàng trong mắt toàn là thâm tình và chua xót.

Hiệu Tuyết lập tức quay đầu đi, nàng có cảm giác nếu nhìn vào mắt hấn lâu hơn chút nữa nàng sẽ bị nhấn chìm trong đó, sẽ quên đi mình cần hận hấn, sẽ không kiềm chế được tình cảm tỏ ra yếu đuối trước mặt hấn. Nàng nghìn lần vạn lần không muốn điều đó xảy ra!

– Nhìn vào mắt ta! – Trần Ngự Phong lạnh lùng ra lệnh, trong giọng nói vẫn phảng phất vài tia ôn nhu, tay nâng cằm nàng, buộc nàng phải ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hấn.

– Ngươi vẫn cố chấp như trước! – Hiệu Tuyết lạnh lùng đáp lại, giọng điệu nhàn nhạt không có một tia cảm tình, kì thực trong lòng run rẩy, chỉ sợ không kìm nén nổi tình cảm sẽ bỏ nhào vào lòng hấn mất, lòng nàng hiện tại thật sự rất mâu thuẫn không rõ là yêu hay hận.

– Tiểu Tuyết Nhi, ta biết lòng nàng hận ta nhưng ta đối với nàng thật sự là chân tâm – Trần Ngự Phong nói xong, cúi đầu hôn nàng.

Hiệu Tuyết không nhúc nhích tùy ý hấn hôn mình, nàng muốn cự tuyệt, nhưng trong lòng lại không thể không thừa nhận rằng tình cảm của nàng đối với hấn vẫn còn đó. Nàng tâm phiền ý loạn rất muốn đẩy hấn ra cấp cho hấn một chưởng hoặc một ám khí độc dược nào đó để hấn trải qua đau đớn khổ sở, nhưng cũng lại muốn ôm chặt lấy hấn vì bản thân thực sự không thể chối bỏ nghiệt duyên. Cuối cùng vẫn là không tự chủ ôm lấy thắt lưng hấn. Kì thực dù nàng không cấp cho hấn độc dược thì lòng hấn vốn đã chịu không ít dày vò đau đớn rồi, quả thực so với đau đớn mà Thác cốt phân gân chưởng đem lại còn đau đớn hơn vạn lần.

....

Ảnh mặt trời rơi vào căn phòng chói mắt, mở mắt nhìn bên cạnh đã trống không. Hiệu Tuyết cười khổ nghĩ lại mình hôm qua không kiềm chế nổi tình cảm, không những không cho hấn sống không được chết không xong như từng phát lời thề mà ngược lại còn bị “nam nhân kẻ” dẫn dụ, đầu óc mờ mịt thành ra thế này.

Nàng thay y phục trắng, tóc vấn cao bên trên cài một đóa bạch liên, trông nàng xinh đẹp thoát tục như một tiên nữ hạ phàm. Mở cửa bước ra, cảnh sắc đập vào mắt khiến nàng buồn cười mà không dám cười, ruột non ruột già xoắn vào nhau thất hình nơ bướm.

Trần Ngự Phong đứng trong sân viện, gương mặt anh tuấn khí chất bất phàm, một thân y phục đen huyền càng tôn thêm nam tính đi nha, nhưng mà hành động mới thực kinh điển, tay đưa lên ngắt một đóa hoa anh đào lại còn trung vệ mặt si ngốc khiến nàng không khỏi buồn cười.

– Nàng tỉnh rồi à?

Hiệu Tuyết lập tức chỉnh đốn thái độ, trung vệ mặt lạnh như băng ra, nhìn hấn không cười dòi đi. Chỉ là loáng cái thấy bóng dáng hấn chắn trước mặt:

– Nàng muốn đi đâu?

Nàng không nói không rằng lườn hấn một cái thì triển tuyệt kĩ Phù Quang Việt Ảnh của Bạch cốt Ma Quân bay đi. Quay về phía sau quả nhiên không thấy Trần Ngự Phong đuổi theo đi, nàng còn vui vẻ tưởng mình đã tiến bộ tới mức thân thủ hấn không đuổi kịp, kì thật là không muốn đuổi. Trần Ngự Phong nhìn theo bóng dáng nàng, đóa hoa trong tay bất giác rơi xuống đất. Không sao! Rồi nàng sẽ phải quay về với ta!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Nữ hiệp lưu lạc giang hồ 90% là giả trai, đây là một mô típ cực kì phổ biến trong điện ảnh kiếm hiệp. Một thân nữ nhi lưu lạc giang hồ, Hiệu Tuyết cũng không ngần ngại học theo cổ nhân hóa trang nam tử.

Nhìn đi nhìn lại trong gương, xác thực chỉ thấy hình ảnh của một công tử ca phi thường xinh đẹp, răng trắng môi đỏ, mày liễu cong cong, da trắng như bạch ngọc mới yên tâm ra ngoài. Nghe thấy tiểu nhị một điều công tử hai điều công tử nàng cũng suyết đau bụng chết vì nhin cười. Ai da, cổ nhân mắt mũi thật kém nha! Xem ra mấy cái dịch dung thuật trong tiểu thuyết kiếm hiệp trăm phần trăm là hư cấu của các tác giả a!

Hiệu Tuyết đi vòng vèo quanh thành, vừa đi vừa nghĩ đủ mọi cách kiếm tiền. Bán nghề? Không được, đã trót hứa với Phan Nhạc rồi! Làm mướn? Bỏ đi, nàng không phá của người ta là còn may mắn a!... Haizz đúng là thời buổi nào kiếm tiền cũng khó quá đi! Trong lúc miên man suy nghĩ chợt nhìn thấy ba nam nhân xếp thành một hàng ngang chắn lối đi, liền ngăn ra: Cướp???

– Công tử cho bọn tiểu nhân mướn tạm chút bạc đi?

– Giữa ban ngày ban mặt dám chặn đường cướp của sao! – Nàng hung hăng trừng mắt nhìn chúng, hai ống tay áo đã xắn lên – Đám lưu manh các ngươi hôm nay gặp bốn tiểu thư... í lộn công tử thăm rồi!

Tên lưu manh đứng đầu ra dáng lão đại hừ mạnh một tiếng, con mắt híp lại lóe sáng, sát khí bùng bùng:

– Tiểu tử thôi, khôn hồn đưa bạc ra, bằng không đừng trách lão tử không nương tay!

– Bốn đại gia không đưa, ngươi có bản lĩnh tới mà lấy! – Hiệu Tuyết đối với hành động của đám lưu manh này vốn đã cực kì căm ghét, đã vậy còn dám nằng nặc, hai vai nhoáng lên, đi tới trước mặt đối phương, bàn tay nhỏ bé trắng nõn liên tiếp vung qua vung lại mấy lần, khiến cho vị lão đại kia gào thét thảm thiết, mặt xung phù như đầu heo.

Hai tên còn lại cũng không biết tự lượng sức xông đến túm lấy một cánh tay nàng. Cổ tay vừa lật, ngón tay trắng nõn như tuyết biến thành cương trảo, chế trụ cổ tay đối phương, thoáng dùng một ít lực, một tên đã kêu thảm như lợn bị chọc tiết, âm thanh cực lớn, để màng tai người ta rung động muốn rách. Tên còn lại cũng bị nàng đá cho một cước bay xa hai, ba thước:

– Thanh niên trai tráng, sức khỏe có thừa không chăm chỉ làm lụng mà dám chặn đường ăn cướp, uống công phụ mẫu nuôi dạy các ngươi. Ta khinh!

Ba tên lưu manh chọc nàng không đúng lúc bị đánh cho bầm dập toi tã, kêu la không ngớt, quan binh vì thế cũng nhanh chóng kéo tới dọa người đi đường một phen khiếp sợ chạy thục mạng.

Có người gây sự đánh nhau?

Thái bô đầu hầm hầm tức giận xé ngang đám đông chạy tới.

Mới sáng ra đã bị tiếng chửi đồng của Tổng quản đại nhân dọa cho hồn phi phách tán, tên hỗn đản nào đêm qua làm nổ tung mao xỉ trong phủ khiến xú khí xung thiên nồng nặc. May mà đương kim Thánh thượng đêm qua không có ở phủ không thì... haizz. Đúng là xui xẻo! Không biết tên khốn kiếp nào lại còn dám gây sự đánh nhau trên đường trong lúc hấn đang bức tức như vậy?

– Tất cả dừng tay cho ta!

Trận đánh cuối cùng cũng dừng lại với ba đại nam nhân nằm lăn lộn rên rỉ không ngớt, người còn lại là một công tử thân hình mảnh mai da trắng môi đỏ đang thờ phỉ vì mệt. Một chọi ba?

Bọn quan binh đều lộ ra biểu tình khâm phục kính trọng đối với Hiệu Tuyết. Đám người kia nhìn qua cũng biết là lưu manh đường phố, xui xẻo đụng phải cao thủ bị người ta đánh cho cũng đánh đi. Bất quá cái tay thư sinh trời gả không chặt này lại lợi hại vậy sao?

– Giữa thanh thiên bạch nhật dám gây rối trật tự trị an, bắt tất cả về nha môn cho ta!

Đám sai nha chỉ chờ có thể lập tức nhào lên như hổ đói áp giải đám lưu manh nọ đang nằm dưới đất rên rỉ giống như kéo con chó chết, đá vào người coi như còn tốt, bị binh khí đâm vào thì thảm rồi, đau đến mức gào khóc thảm thiết, nói chung mấy tên này quá thảm.

Không đợi người quan quân kia tiến lên Hiệu Tuyết đã nhún vai đi theo, bắt chính là bắt, sớm muộn cũng thế, dù sao kêu lên tất cả người làm loạn đều bị bắt đi. Căn bản nàng không có làm gì sai đương nhiên không sợ!

...

Nha môn Ích Châu

– Đem mấy tên này vào đại lao, chờ đại nhân xét xử! – Thái bô đầu hung hăng đập bàn lớn tiếng ra lệnh.

Mấy cái tên ngốc này, đem chút bạc gia bốn đại gia sẽ thả các ngươi đi, thật là... chẳng lẽ muốn ta đích thân nói ra. Thái bô đầu bức dọc nghĩ bụng, dù sao cũng phải ngoạm chút bạc mới cam tâm. Tên công tử mặt trắng kia nhìn thế nào cũng rất có tiền đồ a, chờ hấn kêu người nhà tới nộp bạc... hắc hắc... tội lỗi tất nhiên ba tên côn đồ kia chịu, luật lệ chính là giúp kẻ có tiền mới là vương đạo!!!

Tiếc là người xuyên không về thời cổ như Hàn Hiệu Tuyết căn bản không biết quy định ngầm đó. Thái bô đầu thấy vậy cực kì tức giận liền sai thủ hạ dùng hình với “tên công tử mặt trắng” ngang ngược. Ai dè kẻ nào tới gần đều bị cây sáo trong tay nàng gõ kêu oa oa.

– Kẻ nào dám động thủ?

Công tử mặt trắng, tức Hàn Hiểu Tuyết, nhân vật chính của chúng ta hất mặt ngạo nghễ, có vài phân khí thế bức người.

Có phải cao thủ hay không mặc kệ, Thái bỏ đầu căn bản không tin nàng dám hỗn tại đại lao này, hung hăng xắn ống tay như muốn lao vào đâm vào khuôn mặt xinh đẹp của nàng, rống lên:

– Tiểu tử, ngươi muốn giao bạc ra hay ngồi đại lao?

Rõ ràng là có ý cướp bạc trắng trợn mà! Haizz, đáng tiếc các ngươi gặp phải bốn cô nương, coi như vận khí các ngươi đen đui! Nàng cười nhạt không khách khí trái một quyền phải một quyền đánh cho Thái bỏ đầu kia tối tăm mặt mũi.

– Tiểu tử thôi! Lên đánh hấn cho ta!

Hai bên đánh loạn một hồi chọt cửa đại lao tựa hồ bị người ta dùng lực đẩy ra, phát sinh tiếng động lớn.

Một đội quan binh cấp bách tiến vào, hàng ngũ chỉnh tề tự động nhường lối cho một đại nhân vật. Hai bên ngừng loạn đả nhìn về phía đại nhân vật đang ung dung bước vào kia....

– Ái phi của trẫm dường như rất thích những chỗ náo nhiệt thì phải!

HOÀN CHƯƠNG 44

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Một đội quan binh cấp bách tiến vào, hàng ngũ chỉnh tề tự động nhường lối cho một đại nhân vật. Hai bên ngừng loạn đả nhìn về phía đại nhân vật đang ung dung bước vào kia....

– Ái phi của trẫm dường như rất thích những chỗ náo nhiệt thì phải!

Trần Ngự Phong??? Hấn làm cái khi gì ở đây??

Đại nhân vật bước vào đại lao một thân hoàng giáp, áo choàng đỏ thẫm như máu, khí chất tôn quý lộ rõ dù gương mặt bị che bởi chiếc mặt nạ vàng chạm trổ tinh xảo. Phía sau là Tổng quản Ích Châu đại nhân khúm núm chờ sai bảo, kẻ đàn nhìn qua cũng biết đây chính là đương kim hoàng thượng a! Nhưng mà ái thiếp của người là ai? Không lẽ là tên công tử mặt trắng... Đám nha dịch run rẩy mồ hôi lạnh đầy người, lòng cầu trời cầu Phật không ngừng chỉ mong mình đang nằm mộng, đặc tội với nữ nhân của hoàng thượng chính là tội khi quân phạm thượng đó a! Ngàn vạn lần đừng nên là công tử mặt trắng kia a!

Tội nghiệp cho Thái bỏ đầu đầy người mồ hôi lạnh lòng thảm thiết kêu cha gọi mẹ, chỉ đến khi Hoàng thượng cao quý của hấn ung dung nhân nhả bước tới ôm nữ nhân vào lòng, dây cột tóc rơi ra, mi nhân tóc mây trước mặt mới lộ nguyên hình thì niềm hi vọng nhỏ nhoi của đám người này mới thực sự chấm hết! Đặc tội với hồng nhan bên người thánh thượng chỉ có một con đường – CHẾT!!!

– Hoàng thượng tha mạng, ti chức biết tội! – Cả đám sai nha trong đại lao vừa cùng Hiểu Tuyết động thủ khi này không ai bảo ai đồng loạt quỳ xuống dập đầu cầu xin tha thứ. Ngay cả ba tên côn đồ bị nàng đánh cho bầm dập toi tã trên phố khi này cũng cắn răng chịu đau lết tới dập đầu bình bình xin tha mạng. Nam triều Trần Văn Đế nổi danh lãnh khốc vô tình, trên chiến trường được mệnh danh là Ma Vương cũng không có sai biệt lắm a!

– Đưa chúng ra ngoài! – Trần Ngự Phong lười nói nhiều, phất tay cho cận vệ đằng sau.

Nhóm thị vệ này như lang như hổ không nhanh chóng lôi những kẻ này ra ngoài, lát sau chỉ còn nghe thấy những tiếng kêu la thảm thiết từ xa vọng lại, cộng với lãnh khí từ người Trần Ngự Phong tỏa ra khiến người ta không rét mà run. Có điều thanh âm hần nói ra thì lại vô cùng trái ngược, ôn nhu, dịu dàng khiến người ta dễ chịu như đón nhận làn gió xuân đầy sinh khí:

– Chơi đủ chưa?

– Chưa! – Hàn Hiểu Tuyết cấp cho hấn hai đạo hàn quang, hung hăng giơ chân đá hấn một cái. Ai da! Mi nhân xinh đẹp như tiên tử hạ phàm thế này ai nghĩ lại có thể ngang nhiên dám đá đương kim thánh thượng một cái trước mặt bao nhiêu người!

Trần Ngự Phong chưa bao giờ thấy đáng bộ trẻ con này của nàng, chỉ cười nhạt xoay người ôm nàng rời đi. Hoàng thượng còn không có ý kiến đám thị vệ hạ quan kia nào dám nói gì, tất cả đều nhìn nàng với ánh mắt quái dị vừa ngạc nhiên vừa e sợ vừa có biểu tình khâm phục. Bản lĩnh của vị nương nương này thật không nhỏ a!

Hàn Hiểu Tuyết nằm im trong lồng ngực Trần Ngự Phong, căn bản nàng vô phương thoát khỏi cặp ma thủ của hắn. Lí trí tựa hồ bị ánh mắt tràn ngập nhu tình nhưng đầy ý vị bá đạo của hắn che mất khiến nàng thúc thủ vô sách không biết làm gì hơn. . . Haizz, luôn miệng nói hận hận muốn chết thật ra cũng là giả dối, vì yêu mà hận, yêu mà cũng hết hận. Người ta vẫn nói tình yêu của đế vương giống như cơn gió thoảng qua, mon trốn quần quýt cánh hoa rồi không bao giờ trở lại. Một người hiện đại như nàng lại càng rõ, tiểu thuyết phim truyền hình đâu có thiếu, phi tần được sủng ái thì không nói làm gì, một khi liễu chán hoa chương, bị hoàng đế vứt bỏ mới là nỗi bất hạnh lớn nhất của nữ nhân trong hậu cung. Tâm bi kịch của những nữ nhân ôm nỗi tương tư một nam nhân cho đến chết, tư vị ấy thật không dễ dàng! Hoàng đế chính là kẻ không nên yêu nhất thiên hạ, nhưng nàng lại sa vào lưới tình của hắn, chìm đắm trong đó, đến khi phát hiện ra tất cả là dối lừa thì đau đớn tột độ, trong trí óc chỉ có một ý niệm duy nhất: TRẢ THÙ hắn! Nhưng nàng đã làm được gì? Giết Vương Thái hậu, trốn khỏi hoàng cung, mang họa sát thân tới cho Nhiếp Gia Viễn. . . Trong khoảng khắc này chợt nhận ra những việc mình làm đều là vô nghĩa, tất cả đều đi vào ngõ cụt. Nàng từng nghĩ sẽ giết hắn, nhưng khi hắn chết rồi, quãng đời còn lại nàng có thể an tâm mà sống sao? Hay nàng sẽ đau đớn ôm ấp hư ảnh của hắn, cuối cùng một ngày nào đó không chịu nổi tìm sang thế giới bên kia gặp hắn. Yêu là bẽ khô, chính nàng đã trầm luân trong đó liệu còn có thể thoát ra???

Chìm trong những suy nghĩ, chỉ đến khi cảm thấy vòng tay ôm lấy cơ thể đã rời ra, nàng mới giật mình thoát khỏi những suy nghĩ. Nàng có thể cảm giác được đôi mắt tràn ngập nhu tình của hắn đang đánh giá mình, vẫn là giống với ánh mắt dụ dỗ trước kia, thậm chí còn mang theo chút đau thương chua xót.

– Nàng đi đi, hãy bảo trọng thân thể!

– Tại sao không giữ ta lại? – Lời vừa nói ra liền lấy tay che miệng, ai, nói thế chẳng hóa ra mình cam tâm ở lại bên cạnh hắn sao?

Trần Ngự Phong nhìn nàng, ánh mắt có chút kì quái nhưng không rõ ở điểm nào, cuối cùng miệng nở một nụ cười bất đắc dĩ:

– Muốn nàng ở bên cạnh ta rất đơn giản, nhưng trái tim nàng không có chỗ cho ta, ta không thể ích kỉ giữ nàng lại. Điều ta có thể làm cho nàng chính là âm thầm che chở cho nàng, thành toàn cho nàng tìm kiếm hạnh phúc của mình!

Nói rồi, Trần Ngự Phong xoay người rời đi, ánh mắt nàng nhìn theo bóng dáng cô đơn của hắn có chút mất mát, những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má. “Yêu một người là hi sinh tất cả vì người mình yêu, đó mới là tình yêu thật sự, Tiểu Tuyết à, con nhất định phải nhớ lấy” – Mẹ nàng, người phụ nữ từng bị chồng mình phản bội nhưng vẫn tác hợp cho ông đến với hạnh phúc mới của mình từng dạy nàng như vậy. Nàng không hận cha, càng không trách mẹ tại sao không giữ ông lại, để nàng thành một đứa trẻ lớn lên không có cha, vì nàng biết mẹ yêu ông lên mới làm thế. Những lời hắn nói. . . là vì hắn thật sự thân bất do kỉ mà yêu nàng? Trái tim nàng nhói lên, cơ thể nghe theo tiếng gọi của trái tim, không ngừng được chạy tới ôm lấy hắn từ phía sau.

Trần Ngự Phong rời đi, trái tim trĩu nặng đầy đau đớn, hắn đi rất chậm, dường như đang chờ đợi một điều gì đó, cuối cùng lại nghe thấy tiếng bước chân cấp bách, hai cánh tay nhỏ mềm mại trắng như tuyết vòng ra trước ôm chặt lấy hắn. Nàng đã trở lại! Trái tim nhảy căng lên vì vui sướng nhưng thoáng chốc lại trở nên nặng nề:

– Tại sao nàng còn chưa đi?

– Ta không muốn đi! Ta muốn ở bên chàng!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Hiểu Tuyết có thể cảm nhận được toàn thân người trước mặt nàng đầy chấn động, bàn tay lạnh như sương tuyết đưa lên khẽ chạm vào tay nàng như sợ rằng nó không tồn tại. Một lúc rất lâu sau đó mới nghe thấy giọng nói của hắn, run run, có phần khản trương nhưng cũng mang theo hi vọng:

– Lời nàng nói là thật?

– Là thật! Ta. . . thực ra rất muốn ở cạnh chàng. . . Lúc trước là nhất thời giận dữ. . . Xin lỗi!

Trần Ngự Phong xoay người lại ôm chặt lấy nàng, tay nhẹ nhàng lau lệ vương trên mặt nàng, con ngươi đen vừa cảm động vừa phức tạp nói:

– Người cần xin lỗi là ta, Tiểu Tuyết Nhi! Lúc đầu quả thật là ta gạt nàng, sau đó bản thân mới phát hiện đã yêu nàng lúc nào không hay. . .

Lời còn chưa nói xong đã bị ngón tay nhỏ nhắn đẹp như bạch ngọc chặn trên môi, Hiểu Tuyết mỉm cười ôm chặt lấy hắn, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi:

– Chúng ta hòa!

– Ừ! – Trần Ngự Phong dang rộng tay ôm lấy nàng, hít hà mùi hương thơm mát quen thuộc chỉ thuộc về riêng nàng, sủng phi duy nhất của hắn. Đầu cúi

thấp thẳm thì bên tai nàng – Khi trở về ta sẽ sắc phong nàng làm Hoàng Hậu!

Hiếu Tuyết ngẩn người một chút rồi đẩy hấn ra, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hấn:

– Không được!

– Tại sao? – Trần Ngự Phong nhú mày nhìn nàng, sắc mặt cực kì khó coi

Hiếu Tuyết như nhìn ra suy nghĩ của hấn, bàn tay nhoe xinh đẹp đưa lên nhéo mũi hấn cười khanh khách:

– Chẳng đem toàn bộ đám phi tần kia ra khỏi cung cho ta, bằng không đừng có mơ động vào ta!

Hảo! Nàng nói không cho động vào nghĩa là hấn không thể động vào?

Trần Ngự Phong nhìn nàng cười gian:

– Tiểu Tuyết Nhi, không phải nàng đang ăn dấm chua đấy chứ?

– Ta phi! – Nàng nhảy dựng lên nhấn mặt rồi chạy đi, mặt nhuộm một tầng hồng phấn.

Trần Ngự Phong rất nhanh đuổi theo, cả hai thi triển khinh công chạy tới chạy lui như hai đứa trẻ. Binh sĩ, thị vệ, quan lại chưa từng thấy Hoàng thượng của họ lại vui vẻ như thế, muốn cười cũng không dám cười chỉ lẳng lặng lui đi nhường không gian cho đôi uyên ương.

Chạy được một quãng cuối cùng nàng cũng bị Trần Ngự Phong tóm được, nàng chu miệng giận dỗi:

– Sư phụ chàng gạt ta! Rõ ràng nói Phù quang việt ảnh có thể đối phó được với chàng!

– Nàng bị ông ấy gạt rồi, có lẽ chỉ nói vậy để xui khiến nàng tới gặp ta – Trần Ngự Phong nhún vai nhàn nhạt đáp

– Cái gì????????????????

Hiếu Tuyết ôm đầu la lên, thì ra từ đầu nàng đã bị lão già chết tiệt ấy lừa gạt. Hảo, quả nhiên là sư đồ một nhà, đều rắp tâm lừa gạt nàng.

– Sư đồ chàng quả nhiên đủ xấu xa! – Hiếu Tuyết rên rĩ lấy tay dấm nhẹ vào người Trần Ngự Phong.

– Aiz, thế mà đường như có người nào đó vẫn không rời xa được kẻ xấu xa này a! – “Người nào đó” tỏ vẻ vô tội nói.

– Chàng... đáng ghét, huhu! – Hiếu Tuyết ôm chầm lấy hấn lệ châu rơi đầy mặt. Cũng vì người đàn ông này mà nàng phải chịu nhiều áp lực a, thật muốn bóp chết hấn quá!

– Xin lỗi, ta biết nàng đã chịu nhiều ủy khuất rồi!

Đôi uyên ương đang trong giây phút lãng mạn, trái tim hồng bay đầy trời, ấy vậy mà lại có kẻ rất có duyên đang tâm phá hoại giây phút ấy.

– Hoàng... hoàng thượng, nguy rồi! Bắc Chu đã đột phá ba trận tuyến của chúng ta, đang tiến về đây với tốc độ hành quân rất nhanh!

– Cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Mùa thu năm đó, Nam Trần chính thức khai chiến với Bắc Chu, chiến trận hai bên đều do thiên tử chính thức ra mặt.

Hàn Hiếu Tuyết lúc này đã được sắc phong Thiên Cơ Hoàng Hậu của Nam Trần, ngày quân đội hai nước giao chiến nàng cũng cùng phu quân ra trận. Tự cổ chí kim, đánh giặc cũng chỉ có ba dạng chính: hoặc là dàn hàng ngang bắt chước các tướng thời Tam Quốc hai tướng cùng xông ra oanh lộn thắng làm vua thua làm giặc, hoặc là hỗn chiến ẩu đả loạn xạ ngẫu như đám đầu đường xó chợ, kiểu còn lại là một bên tự kiêu bảo thủ giữ thành một bên công thành chiến. Nhưng mà dù đánh thế nào cũng không thể thiếu một phen khẩu chiến, Thiên Cơ Hoàng Hậu lúc bấy giờ thành lập cả một đội quân chuyên đấu khẩu với kẻ thù gọi là Hoàng Khiếu quân, mắng chửi có tổ chức, có bài bản hệ thống hẳn hoi. Lúc bấy giờ Hoàng Khiếu quân nổi tiếng tới nỗi, mấy bà bán cá ngoài chợ mà đụng phải anh lính quân Hoàng Khiếu cũng chỉ còn nước lánh đường mà đi. Trong trận đầu tiên, Hoàng Khiếu quân của Thiên Cơ Hoàng Hậu đã giành chiến thắng tuyệt đối nhờ miệng dẻo hơi dài, do đó Nam Trần thắng.

Quân Bắc Chu thua ngay trận đầu cực kì cay cú, Bắc Chu Hoàng đế lập tức cử ngay vài vị tướng ra so tài với tướng quân của Nam Trần. Nam Trần có địa lợi nhân hòa, võ tướng uy mãnh, thêm Hoàng Khiếu quân hò hét trợ uy lên liên tục đánh bại võ tướng Bắc Chu. Bắc Chu thua liền hai trận nhưng quân tình vẫn không có vẻ gì lo lắng khẩn trương không thể không khiến cao tăng chỉ huy quân đội Nam Trần thấy kì lạ.

– Bệ hạ, vì thần cảm thấy hành vui của quân Bắc Chu vô cùng kì dị, e là bên trong có ẩn tình! – Lý tướng quân đứng trong trường bông tàu.

– Đâu phải mỗi ông thấy vậy, ở đây chúng ta cũng không có ai là kẻ mù! – Văn quốc sư bĩu môi.

Hai lão già này từ khi còn trẻ nghe nói đã nhìn nhau không vừa mắt, một lão quan văn một lão quan võ, ấy vậy mà đôi khi bất đồng ý kiến cãi nhau tới đỏ mặt tía tai ngay chốn đông người như trẻ chăn trâu. Trần Ngự Phong thở dài xoa xoa huyệt thái dương:

– Hai vị ái khanh không cần tranh cãi, thám tử của ta trong quân Bắc Chu hi vọng có tin tốt lành. Bắc Chu Vũ Đế là kẻ vô cùng xảo quyệt tuyệt đối không thể xem thường hẳn.

– Hoàng thượng anh minh.

– Bệ hạ, liệu có phải quân Bắc Chu muốn để chúng ta tự ngao mà lơ là cảnh giác sau đó mới điều động chủ lực đối phó với chúng ta không? – Thiên Cơ Hoàng Hậu, Hàn Hiểu Tuyết u nhã xinh đẹp này giờ vẫn ngồi một bên lắng nghe đột nhiên lên tiếng.

– Bắc Chu đối với chúng ta đã xưng thần từ thời Tiên đế, nay Vũ Đế mới lên ngôi trong nước còn chưa yên đã vội vã xuất chinh chỉ e đã tìm được đại thụ để dựa vào – Trần Ngự Phong cười nhạt.

– Hoàng thượng, lão thần xin dẫn quân chủ lực của triều đình quyết phân cao thấp với chúng một trận – Lý tướng quân khẳng khái nói.

Văn quốc sư liếc nhìn Lý tướng quân một cái lại tiến lên tàu:

– Hoàng thượng, lão thần cho rằng nên làm rõ mưu đồ của chúng rồi mới xuất động quân chủ lực của ta. Có câu “biết người biết ta trăm trận trăm thắng”, hiểu rõ kẻ thù triệt để mới có thể an tâm được ạ! Nếu cứ làm bừa như Lý tướng quân chỉ sợ có ngày lật thuyền trong mương!

– Nay ông nói ai làm lật thuyền trong mương hả? – Lý tướng quân nổi sùng.

“Đáng chết, hai lão già này mỗi lần có đại sự lại cãi lộn không ai nhường ai, phiền phức chết đi được!” – Trần Ngự Phong trong lòng mắng thầm nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ không việc gì phát tay ra lệnh cho chúng tướng lui xuống. Khi toàn bộ đã lui xuống rồi, Hiểu Tuyết mớ tình nghịch nhảy vào lòng hắn cười cười:

– A a! Hai lão già chết tiệt dám chọc giận phu quân của ta, đáng chém đầu!

– Đúng là chỉ có nương tử mới thương vi phu. Nhưng mà nương tử, hai lão rùa già này là khai quốc công thần a, không thể chém! – Trần Ngự Phong nheo mắt Hoàng Hậu xinh đẹp của hắn khiến nàng kêu ầm lên mới chịu ngừng tay.

Hiểu Tuyết dựa vào vai hắn thở dài một tiếng thì thầm:

– Chẳng có nghĩ ra được kế sách gì chưa? Chiến tranh càng kéo dài, bách tính càng lầm than.

– Thám tử của ta trong doanh trại Bắc Chu nói trong doanh trường của Vũ Đế có một thần bí nhân mặc hắc y che kín diện mạo, người này dường như rất được y tin dùng, nhưng thân phận hẳn quá khó dò, ngay cả tướng lĩnh cao tăng của Bắc Chu cũng không biết hắc y nhân là ai.

– Người này rốt cuộc là thần thánh phương nào, tại sao lại giúp Bắc Chu gây chiến với chúng ta chứ? – Hiểu Tuyết nhẹ giọng lẩm bẩm – Không lẽ là cự thần hoặc dư đảng tiền triều ôm mối hận với triều đình Trần gia?

– Ta cũng đoán vậy nhưng tại sao người đó cho đến giờ mới xuất hiện, hơn nữa năm xưa lúc ta lên ngôi đã từng thảo phạt tàn dư cựu triều gần như không còn sót ai. Rốt cuộc kẻ này có thân phận gì?

– Aiz, bỏ đi, chẳng đừng nghĩ nữa! Mấy ngày nay chàng đã suy nghĩ nhiều rồi, đi nghỉ đi!

– Tuân lệnh nương tử! – Trần Ngự Phong hôn nhẹ lên trán nàng rồi bế nàng ra khỏi trường bông chỉ huy.

Trường bông im ắng trong đêm tối đột nhiên hiện ra một cái bóng trắng mờ, bóng dáng kia lướt nhanh đến bàn gỗ nơi để bản đồ và các kế hoạch quân sự của Nam Trần, bàn chân gần như không chạm đất mà vẫn di chuyển nhẹ nhàng mau lẹ cực kì yêu dị. Cách thức di chuyển như vậy có thể là thường nhân sao?

– Trần Ngự Phong, Hàn Hiểu Tuyết, hai người cứ đợi đấy! Nhiếp Tiểu Thiện ta quay trở về báo thù đây! Các người sẽ được thưởng thức con ác mộng kinh hoàng nhất trong cuộc đời các người, rất nhanh... rất nhanh...

Tiếng vọng nhẹ nhàng ngân dài nhưng tuyệt nhiên không một ai nghe thấy, chỉ có cái bóng trắng mờ kia lại biến mất một cách quỷ dị y như lúc nó xuất hiện, vô thanh vô tức. Nhiếp Tiểu Thiện đã quay lại báo thù!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48

Trong cuộc chiến mấy ngày nay Trần Ngự Phong mơ hồ cảm thấy có điều gì không đúng! Chiến cục thực sự quá thuận lợi! Lúc hấn vừa đích thân điều động binh mã đến, song phương quả thật đánh nhau mấy trận rất ác liệt, thương vong không nhỏ nhưng kì thực vẫn chưa thương tổn gì đến gân cốt hai bên.

Nhưng Bắc Chu một mực không dịch lại, thậm chí còn có dấu hiệu lui binh! Điều này tựa hồ là một dấu hiệu bất thường!

Bắc Chu đóng quân tại biên giới những hai mươi vạn, há lại chịu thua dễ như vậy? Băng Cơ công chúa tuy là nữ nhi nhưng cũng là nữ tướng cùng hấn ra trận đã nhiều năm, nhà đầu này thấy chiến quả như vậy lại đặc ý vô cùng liên tiếp thúc quân đánh tới, trực xuất quân Bắc Chu ra ngoài trăm dặm khiến tam quân sĩ khí bùng bùng.

Các doanh trưởng khác thấy vậy cũng thi nhau yêu cầu hấn cho phép xuất binh, thậm chí một số lão tướng quân cũng không chịu nổi nữa rồi! Tình hình của Nam Trần tuy đang trên đà thắng thế nhưng lại vô cùng rối loạn, cơ hồ nếu hoàng đế hấn mà không đồng ý cho xuất binh đại quân tất loạn.

- Thiếp không hiểu, tại sao ngay cả các lão thần thường ngày thận trọng như vậy bây giờ đều như phát điên hết rồi? – Hiểu Tuyết ngồi xuống cạnh Trần Ngự Phong thì thầm.

Trần Ngự Phong cúi đầu cảm khăn lụa trắng lau bảo kiếm một lượt, không ngẩng đầu lên nói:

- Ta thấy chung vẫn có một cảm giác chẳng lành, giống như chính chúng ta đang sa vào một đại âm mưu mà không hay biết!
- Chẳng có đề ý không, bên Băng Cơ mỗi lần xuất binh đều thu được chiến quả rất lớn nhờ quân sư Phan Nhạc. Hấn không phải là một thư sinh văn nhả sao, từ khi nào lại am hiểu binh pháp thế?
- Ta đã phái thám tử chú ý người này, kì lạ là ba lần phái người đều không có ai trở về...
- Ý chàng là, Phan Nhạc này... có vấn đề? – Hiểu Tuyết biến sắc, dù có hơi nghi ngờ nhưng hấn thấy chung vẫn là bằng hữu của nàng a!
- Ủ, tên này rất giao hoạt, luôn ở cạnh Băng Cơ khiến cho ta khó lòng ra tay được. Xem ra phải phiền nàng rồi!

Hiểu Tuyết mỉm cười, đang muốn nói gì đột nhiên nghiêm chỉnh lắng tai nghe:

- Tiếng gì thế?

Trần Ngự Phong một tay đặt xuống nền đất nhắm mắt ngưng thần một chút, đột nhiên mở mắt ra vận khí truyền âm khắp doanh trại:

- Toàn quân chú ý, Bắc Chu phản công!

Trong nháy mắt âm thanh truyền khắp doanh trại đánh thức binh sĩ đang ngủ, mặt ai cũng trầm trọng nhanh chóng tỉnh táo nắm lấy binh khí.

Bốn phương tám hướng tiếng vó ngựa vang lên như sấm, giống như trời long đất nổ dùng thế thái sơn áp đỉnh lao về quân doanh Nam Trần mà thẳng tay chém giết, tiếng la hét đỉnh tai nhức óc vang lên khắp nơi.

Hàn Hiểu Tuyết tung người bay lên cột cờ, đưa mắt nhìn ra xa lại chỉ thấy địch quân nhan nhản khắp nơi, tình báo phía Băng Cơ không phải nói chỉ có hai mươi vạn thôi sao? Nhìn tình thế này đừng nói là hai mươi vạn, cho dù kêu là bốn mươi vạn cũng không ngoa chút nào!

Trần Ngự Phong áo giáp chỉnh tề từ trong doanh trưởng đi ra, đây là thói quen của hấn khi ở trong quân, dù là đi ngủ cũng không cởi áo giáp.

- Tam quân bình tĩnh, bày trận chiến đấu!

Câu này vừa thoát ra khỏi miệng hấn lập tức chấn an được lòng rối như tơ vò của binh sĩ. Trần Văn Đế Trần Ngự Phong là ai? Thiên tài quân sự, mười tuổi đã ra chiến trường, mười ba tuổi đã cầm binh đánh địch, khai uy bốn phương, mười năm tuổi nên ngôi Hoàng đế dẹp gọn ngoại xâm nội phản. Có lãnh tụ tinh thần như vậy ở đây, quân địch nhiều thì đã sao, cần gì phải sợ!

Thiên Cơ Hoàng Hậu Hàn Hiểu Tuyết hiện ra bên cạnh vung tay ra lệnh:

- Giết sạch bọn chúng!

Bốn phương tám hướng nhất tề hưởng ứng đồng loạt hô vang:

- Văn Đế bệ hạ vạn tuế! Thiên Cơ nương nương thiên tuế! Giết sạch bọn Bắc Chu! Giết! Giết!

Nhất thời quân doanh vì có địch nhân tập kích mà hỗn loạn giờ đã ổn định trở lại, binh sĩ ở đây có ai không là lão binh thân kinh bách chiến, lăn lộn trong sinh tử? Sau khoảng thời gian hoang loạn lúc đầu, tất cả nhanh chóng ổn định tinh thần nâng cao sĩ khí giết giặc.

Lý đại tướng quân cùng các lão tướng tung mình lên lưng ngựa hét lớn:

- Ta là Lý Hưng Chu phụng mệnh hoàng thượng xung phong giết địch, toàn quân tiến lên cho ta, binh sĩ Nam Trần chúng ta không có kẻ ham sống sợ chết, xông lên giết giặc mang đầu chúng dâng lên bệ hạ và nương nương!

- Nam Trần tất thắng! – Văn quốc sư già cả ốm yếu cũng hô to, lần đầu tiên hai người Lý – Văn có chung ý nghĩ. Hai lão bằng hữu, hai kẻ già đầu cổ chấp vẫn thường tranh cãi trong triều giờ phút này tâm linh tương thông đến kì lạ.

- Tất thắng! Tất thắng! – Binh sĩ hô to.

- Lão Văn, đa tạ, đợi lúc trở về nhất định sẽ mang tặng ngươi vài bình Anh Hùng Huyết!

- Lão phu sẽ đợi để ném Anh Hùng Huyết lưng danh thiên hạ của Lý tướng quân!

Bước chân của địch đã tới gần!

Nam Trần lúc này chính là đang lấy mười vạn địch bốn mươi vạn!

Nhưng đúng lúc này biến cố phát sinh khiến mọi chuyện càng thêm loạn. . .

- Quân Bắc Chu áp sát rồi, chúng ta rút thôi!

Tiền doanh bất ngờ chống lệnh, một lộ đại quân đảm nhiệm vị trí tiền tuyến và hai lộ trái phải do Băng Cơ công chúa và Duệ Long Vương thống lĩnh bất ngờ trở nên ầm ĩ rồi tách sang hai bên như bị đao chém, triệt thoái sang hai bên. Vào đúng lúc gay go nhất bất ngờ tiền doanh nháo nhào chạy thoát thân hoàn toàn không để mệnh lệnh vào mắt!

Trung quân của Trần Ngự phong hoàn toàn bạo lộ dưới sự trùng kích mạnh như vũ bão của Bắc Chu!

- Hoàng thượng không xong rồi, Băng Cơ công chúa và Duệ Long Vương. . .

- Xảy ra chuyện gì? Tại sao tiền doanh lại hỗn loạn như vậy?

- Hoàng.. hoàng thượng... công chúa và vương gia... đã.. đã...

- Đã làm sao? - Trần Ngự Phong cơ hồ phát điên rồi nhắc cổ áo tên kia nghiêng răng quát.

- Công chúa và vương gia đã bị ám sát rồi ạ!

- Cái gì???

- Vậy Phan quân sư trong doanh trưởng công chúa đâu? – Hiểu Tuyết hỏi.

- Không, không thấy ạ!

Trần Ngự Phong như sắp thổ huyết, nổi phần uất cơ hồ đánh nát lồng ngực. Băng Cơ và Duệ Long đều bị Phan Nhạc thuyết phục truy kích Bắc Chu, giờ phút này lại bị người ta ám sát dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết là ai hạ thủ. Phan Nhạc, tên khốn này quả nhiên là nội gián!

Dưới biến cố này, trung quân lần thứ hai đại loạn. Lão binh thì sao? Cũng là người mà thôi, thấy hữu quân đột nhiên bỏ chạy không ít người biến sắc hoảng loạn, đưa mắt nhìn quanh hồng tìm đường lui.

- Phan Nhạc, tên tiểu nhân vô liêm sỉ!

Tiếng thét của Trần Văn Đế lan ra khắp chiến trường, người người đều nghe rõ. Âm thanh thê lương, thực sự là rất thê lương! Trần Ngự phong lửa giận công tâm phun ra một ngụm máu lớn.

Hiểu Tuyết bước nhanh tới đỡ hấn, gấp giọng nói:

- Phong, chàng phải nén bi thương, phải trả thù cho Băng Cơ và Duệ Long! Nếu ngay cả chàng cũng gục ngã binh sĩ sẽ sao đây? Toàn bộ đều nhìn chàng, đều dựa vào chàng, còn có cả thiếp... Chàng có nghe thiếp nói không?

Trần Ngự Phong đưa tay quyết đi vết máu nơi khóe miệng, đứng thẳng dậy nhìn ra phía trước. Thời khắc này hấn tựa hồ đã vượt qua đau thương, trở lại là vị hoàng đế trẻ tuổi, thiên tài quân sự bách chiến bách thắng trong lòng người. Cả người hấn toát ra sát khí ngập trời, tràn ngập ý chí chiến đấu, tràn ngập tự tin!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Trong dịch trận ở xa xa, hai người thân mặc hoàng kim giáp trụ ngồi trên lưng ngựa không ngờ lại là hai người trẻ tuổi. Nhìn thật kĩ, một trong hai người chính là tên phản đồ của Nam Trần, Phan Nhạc, người kia thân hình thon dài khuôn mặt gầy guộc hung cái nhìn sắc bén như điều hầu. Mỗi cái giờ tay nhắc chân của người này lại có khí độ phi phàm, cử chỉ cao nhã, thần thái thông dong, rõ ràng là phong phạm vương giả một phương.

Thật quá rõ ràng, người chỉ huy đợt công kích lần này chính là nam tử này, Bắc Chu Vũ Đế!

- Trần Ngự Phong quả nhiên không hổ là thiên tài quân sự mười tuổi đã ra chiến trường, trong tình hình rối ren như hiện giờ lại vẫn có thể khiến sĩ khí phát cao như vậy. Điểm này trăm thừa nhận không bằng hấn!

- Haha, cho dù hấn có cao minh đến đâu cũng không thể thoát khỏi tay ta không phải sao? Nhiếp phu nhân đã có tính toán, chúng ta cứ làm theo lời bà ta là được.

- Không thể lơ là được! – Bắc Chu Vũ Đế lạnh lùng nhìn một mảng hắc ám phía trước – Trần Ngự Phong là người như thế nào chứ? Trận chiến này nếu không phải chúng ta có ám hữu là Nhiếp Tiểu Thiện thì muốn thắng hấn cũng là trong một kết cục rất bi thảm không tốt đẹp gì.

- Hấn... thật sự lợi hại như thế ư? – Phan Nhạc ngăn người hỏi lại.

- Nam quận vương, chẳng lẽ khanh cho rằng người này chỉ là hữu danh vô thực?

- A! Vì thần ngu ngốc rồi!

Bắc Chu Vũ Đế cười nhạt, đột nhiên phát tay truyền lệnh:

- Tam quân nghe lệnh chờ trời sáng lập tức phát động công kích! Tuyệt đối không thể chừa lại mầm hậu họa này!

Phan Nhạc, tức Nam quận vương lộ vẻ mặt sửng sốt khó hiểu:

- Hoàng thượng, chúng ta đã chiếm được tiên cơ, tại sao phải chờ trời sáng mới công kích! Không phải nên tấn công khi chúng đang hỗn loạn sao?

- Ta muốn chúng nể sợ hãi, tuyệt vọng khi cùng đường mặt lộ thêm mấy canh giờ nữa! – Vũ Đế nghiêng răng, khuôn mặt lộ ra vẻ hung ác.

Phan Nhạc nghiêng đầu không nói gì, khẽ lẩm bẩm “Chẳng lẽ ngài không sợ chó cùng dứt đuôi, lật thuyền trong mương sao? Vừa nói ta không thể coi thường bọn chúng, giờ lại...”

Thời gian nặng nề trôi.

Phía đông lò mờ hiện ra ánh sáng vàng dương.

Bắc Chu Vũ Đế phát lá cờ đỏ trong tay, mắt lạnh băng thét lớn: “Tấn công!”

Nhất thời tiếng chém giết rung trời vang lên, các đội nhân mã từ bốn phương tám hướng lao về phía quân Nam Trần như thủy triều. Tiếng vó ngựa như lời, và mặt đất ầm ầm rung chuyển!

Máu tươi trong nháy mắt nở ra khắp đại địa như những đóa mạn châu sa đỏ rực.

Chiến cục không thể nào tránh khỏi ở phương Bắc cuối cùng đã triển khai, một trận chiến đầy huyết tinh!

Bình mã Bắc Chu tràn lên như ác lang trong khi cung tiễn thủ của Nam Trần thì phản ứng gần như ngay lập tức. Tên bay như mưa nhất thời tràn ngập đại không gian của chiến trường, cả bầu trời như tối sầm lại.

- Trần Ngự Phong à, người thật giống cha người, trong tình huống này vẫn có thể khiến bình mã Bắc Chu tổn thất thảm trọng như vậy! Nhưng mà truyện này thì liên quan gì đến ta, ta phải giết người vì người là nhi tử của ác phụ kia, dù ta từng coi người như hài tử của chính mình! Người... nhất định phải chết!

Không gian trước mặt binh sĩ Nam Trần đột nhiên dao động kịch liệt, một giọng nói tang thương u uất truyền ra kèm theo một thân hình áo trắng phát phơ lẳng không trên bầu trời.

- Yêu quái!

- Không đúng, là ma nữ, là Nhiếp Tiểu Thiện!

- Là ma nữ đã hại chết tiên hoàng!

Binh sĩ Nam Trần được một phen run chân cứng lười, cơ hồ ngay cả việc cầm vũ khí cũng thật khó khăn lúc này trong khi quân Bắc Chu lại dương dương tự đắc, đem một cái ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía đối phương.

- Nhiếp Tiểu Thiện? Bà vẫn còn sống? Làm sao có thể? – Thiên Cơ Hoàng Hậu Hàn Hiểu Tuyết thúc ngựa lên trước kinh ngạc hỏi,

- Ta đã chết rồi, thứ mà các người thấy chỉ là chấp niệm muốn báo thù của ta! Trần Ngự Phong, Hàn Hiểu Tuyết hôm nay cho dù là thần tiên cũng không cứu nổi các người!

- Hừ, chấp niệm muốn báo thù? Nực cười, thù người đã sớm báo không phải sao? Mẫu hậu không phải chết trong tay người sao? – Trần Ngự Phong nghiêng rằng – Ta luôn cảm thấy có gì đó không đúng, thì ra người là kẻ đứng phía sau bọn chúng, phụ hoàng, mẫu hậu, Băng Cơ, Duệ Long... giờ là chúng ta, phải diệt toàn bộ hoàng thất Nam Trần người mới vừa lòng sao?

- Vừa lòng? Câu hỏi này phải hỏi mẫu hậu người, tất cả chuyện hôm nay đều là nghiệp chướng của ác phụ đó! – Nhiếp Tiểu Thiện rống giận, mái tóc tung bay trông cuwucj kì dữ tợn.

- Nhiếp phu nhân, bà cũng là người Nam Trần, nơi này chứa đầy những kỉ niệm đẹp trong cuộc đời bà, tại sao lại dẫn sói về nhà, dây xéo quê hương của bà? – Hiểu Tuyết chất vấn – Bà có nghĩ sau khi chiếm được đất nước này chúng sẽ làm gì với mảnh đất này không? Bà dám chắc chúng không đào mồ quăng xương tổ tiên người Nam Trần trong đó có cha mẹ, anh chị, bằng hữu, thân nhân của bà khi xưa thậm chí... thậm chí là mộ con trai bà, mộ người đàn ông bà yêu? Bà đã từng nghĩ đến?

- Chúng dám?

- Tại sao lại không, bà bây giờ chỉ còn là chấp niệm, giết chúng ta chấp niệm của bà cũng hết lúc đó bà sẽ lập tức hồn phi phách tán, bà quản được những chuyện này sao?

Hiểu Tuyết đưa mắt nhìn Trần Ngự Phong ra hiệu một cái, tiếp tục thu hút sự chú ý của Nhiếp Tiểu Thiện, thao thao bất tuyệt nói. Trần Ngự Phong cấp cho nàng một ánh mắt đồng tình, hai tay nhanh chóng kết ấn theo thủ pháp diệt hồn. Một chưởng ấn màu vàng kim lớn dần trong bàn tay hắc cuối cùng xoay tròn cấp tốc bắn về phía Nhiếp Tiểu Thiện.

Ma nữ này cũng sớm nhận ra vấn đề hừ lạnh một tiếng vung tay đối chưởng với chưởng ấn, lòng ngàn vạn lần không tin nổi mình bị hai đứa tiểu bối lừa gạt.

- Nhiếp Tiểu Thiện, lần này người không còn cơ hội đâu! Thiên địa chi linh, diệt hồn!

Tiếng quát vừa vang lên, chưởng ấn bộc phát quang mang rực rỡ quán lấy Nhiếp Tiểu Thiện cùng bà ta đồng quy vu tận nhưng tất cả binh sĩ Nam Trần còn chưa kịp hoan hô hoàng đế của họ thì dị biến phát sinh.

Thiên Cơ Hoàng Hậu Hàn Hiểu Tuyết mặt trắng bệch không còn chút sức sống ngã xuống đất, về mặt đau đớn đến cực điểm:

- Tuyết Nhi, nàng... nàng sao thế?

Trần Ngự Phong lao tới ôm lấy nàng, lòng tự trách mình lỗ mǎng ra tay, liệu có phải hay không nàng lại bị Nhiếp Tiểu Thiện nhập vào?

- Phong, đừng... đừng lo! Có một chuyện thiếp vẫn chưa cho chàng biết, thực ra khuôn mặt thiếp...

- Nàng đừng nói nữa, những chuyện đó ta không quan tâm, ta muốn nàng nhanh chóng khỏe lại!

- Vô... vô ích, thiếp thực ra chính là kiếp sau của Nhiếp Tiểu Thiện, vừa rồi chàng đã diệt đi ác linh của bà ta cũng là dấu chấm cho sinh mệnh của thiếp! Thiếp... thiếp thực sự không còn thời gian, Phong, thiếp không biết đã yêu chàng từ lúc nào nhưng tình yêu thiếp dành cho chàng là chưa bao giờ thay đổi. Đời này kiếp này thiếp là người của chàng, thiếp vô cùng nể nang! Nếu... nếu còn có kiếp sau, chúng ta... thiếp và chàng... thiếp...

- Tuyết Nhi!

Không có tiếng đáp lại.

- Tuyết Nhi, nàng đừng dọa ta!

Trần Ngự Phong kinh hoàng ôm nàng chặt hơn, phát hiện lồng ngực nàng đã koong còn tiếng tim đập, mắt nàng cũng đã nhắm lại, không còn dịu dàng nhìn về phía hắn.

Thiên Cơ Hoàng Hậu, Hàn Hiểu Tuyết, nữ nhân mà hắn yêu nhất cũng đã bỏ hắn mà đi!

Nàng và hấn liệu còn có kiếp sau?

Nàng đã không còn trên trần thế, hấn sống có ý nghĩa sao?

- Báo thù cho Hoàng Hậu! Giết sạch bọn Bắc Chu!

Không biết vị lão tướng nào đã nói thế! Những ngày trong doanh trại, Hiểu Tuyết đối với mọi người đều tốt, ai ai cũng mến nàng, hấn còn vui mừng vì họ cuối cùng đã chấp nhận nàng, chấp nhận Hoàng Hậu của hấn.

Nhưng mà nay người đâu còn nữa!

Dị biến một lần nữa lại phát sinh, thân thể Hàn Hiểu Tuyết đột nhiên tan biến thành vô vàn bông tuyết trắng bay lên giữa trời hạ. Năm ấy, tất cả những người có mặt trên chiến trường đã thấy tuyết rơi mùa hạ!

Từng bông tuyết trắng nhẹ nhàng mon tron gò má Trần Ngự Phong như có linh tính, kì lạ là những bông tuyết này chỉ quẩn quanh hấn không hề bay đi chỗ khác. Nhìn một mà n quỳ dị này, Trần Ngự Phong đột nhiên bật cười như kẻ điên nhìn chăm chăm về phía kẻ thù!

Tiếng cười của hấn như lệ quỷ khóc gào. thê lương đến cực điểm! Người nghe người sờn gai ốc!

- Thiên hạ này cho các ngươi, ta vốn chỉ cần miofnh nàng! Cho các ngươi... cho các ngươi!

Hấn cười như điên dại chạm nhẹ lên những bông tuyết trắng, một dòng chất lỏng chảy xuống trên mặt. Nước mắt? Hay là tuyết tan?

Tuyết Nhi, nhân gian này không có nàng đối với ta có gì thú vị!

Tình mạch như vậy, cô đơn như vậy chỉ bằng để ta cùng nàng nắm tay đi nốt con đường dưới hoàng tuyền!

Chờ ta!

Trần Ngự Phong chậm rãi nhắm mắt, tự đoạn kinh mạch.Nam Trần Văn Đế Trần Ngự Phong đã chết! Chết vì không chịu nổi nỗi cô đơn tịch tịch khi vắng bóng người mình yêu!

Liệu có một kết thúc khác không cho mối tình này?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Kết thúc

Sương giăng mờ ảo, một cõi mơ hồ. Đường xuống Hoàng Tuyền đen tối u mị. Từ xa nhìn lại, trong khoảng không huyền huyền chỉ nhìn thấy duy nhất một dải rực rỡ “hỏa chiếu chi lộ” yêu diễm của ngọn lửa chốn Tu La. Mạn Châu Sa Hoa – hoa khai huyết sắc, lạnh nhạt vô tình soi mình bên Vong Xuyên giang, kêu gọi cùng thu hồi từng mảnh ký ức cổ xưa bằng chính mùi hương ma lực của mình.

Duyên kiếp nhân sinh, đau thương bể khổ vẫn một mực tìm kiếm lẫn nhau giống như loài hoa bi ngạn kiên cường tồn tại trong đêm đen địa ngục, vạn năm chờ đợi ngày diệp hoa tương ngộ.

Bởi lẽ đây là không phải là mối lương duyên thông thường. Nó vượt qua cả không gian lẫn thời gian, cả thiên địa cùng vạn vật, đáng để chờ đợi...

“Chờ ta!”

Cùng nhau qua cầu Nại Hà, vượt sông Vong Xuyên. Lời hẹn ước vang vọng xa xăm giữa muôn ngàn đóa Mạn Châu Sa Hoa...

Nhất hứa sinh chờ đợi

Nhất nợ sinh tương tư

Nhất kiến sinh chung tình

Nhất tâm sinh hoá kiếp

Nhất niệm sinh sợ hãi

Nhất mệnh sinh nắm bắt

Nhân gian có câu :

“Nại hà kiều , lộ đồ điều , nhất bộ tam lí nhâm tiêu điều ;

Vong xuyên hà , thiên niên xá , nhân diện bất thức đồ nại hà .”

(Cầu Nại Hà , lộ trình xa xôi , một bước tiêu dao đến ba dặm ;

Sông Vong Xuyên , ngàn năm thí xá , mỗi người chẳng biết làm sao qua .)

Tam đồ hà biên , khúc chiết cong cong , đôi bờ Vong Xuyên thủy vẫn y nguyên như vậy , dù trăm năm đến ngàn năm hay thiên thu vạn đại . Nước sông Vong Xuyên vẫn một màu đỏ rực , yên ả tĩnh lặng đến thế lương , sương mù dày đặc phủ trên mặt sông tựa như một màn khói .

Hoàng tuyền người đi kẻ ở , sương mù giăng lối , phía trước không thấy đường , phía sau không thấy lối . Tự ngàn năm qua vĩnh viễn như vậy , người đưa đồ vẫn hàng ngày chờ những linh hồn qua sông , đã tới đây rồi thì cho dù kiếp trước họ là ai có thân phận gì cũng chỉ là một linh hồn như bao linh hồn khác , mặc họ đứng trên bờ , cười rồi lại khóc , đến cuối cùng cũng đành cam tâm tình nguyện bước lên đồ của hắc . Con người ai chẳng có những nuối tiếc , chết đi rồi , đứng trước Vong Xuyên hà nhìn lại quãng đời của mình , hỉ nộ ái ố , tất thấy đều có nhân quả , người thiện lương hay người ác đã đến được đây thì đều chấp nhận quên đi , uống bát mạnh bà trên cầu Nại Hà quên đi tiền kiếp .

Vong Xuyên hà chứa ngàn vạn oán linh , nếu một linh hồn rơi xuống đó sẽ bị ăn mòn tâm thức cuối cùng dẫn đến vạn kiếp bất phục .

Lại là năm nào tháng nào rồi , âm giới bao năm vẫn vậy , quỷ ảnh đưa đường , linh hồn hư ảo chỉ như một đám sương mờ ảo ẩn ẩn vu lãnh , những đoàn người vẫn kéo nhau tới cầu nại hà , nhận bát mạnh bà rồi đi đầu thai . Vì vậy có lẽ cũng chẳng có ai rảnh ới mà ngồi tính thời gian.

Bên bờ nại hà , một thân người bạch sắc càng trở nên mờ ảo trong sương khói , không rõ y đứng đó đã bao lâu , một bộ dáng thong dong , tự tại , tay chấp sau lưng , ánh mắt nhìn xa xa từng làn nước đỏ rực lăn tăn trôi nổi trên mặt sông Vong Xuyên , sâu thẳm mà yên tĩnh , đôi môi mím lại để lộ ra một nụ cười . Nguyên lai , truyền thuyết kể về Hoàng tuyền là có thật , Vong Xuyên hà , Vong Hương đài , Tam Sinh thạch , Diêm la 18 điện ,...

Ánh mắt chuyển tới phía chân cầu đá , nhìn qua thực giống một quán hàng nước , Hàn Hiểu Tuyết khẽ cười , uống bát Mạnh Bà thang sẽ quên đi tất cả , lại nghĩ đã từng có lần tự bản thân nàng nghĩ rằng muốn quên đi tất cả , nhưng bây giờ đứng trước lại cảm thấy thực nuối tiếc , có những chuyện muốn quên đi nhưng cũng có những chuyện chỉ mong khắc thật sâu vào trong tim mình , kiếp này kiếp sau kiếp sau nữa , có những việc đều không muốn quên đi.

Hàn Hiểu Tuyết đi tới , nhìn một lão bà ngồi đó , hẳn là Mạnh Bà đi.

- Ta không muốn quên!

Nhìn qua thực không biết Mạnh bà đã bao nhiêu tuổi rồi , trong thanh âm lộ ra một cổ tang thương : “Người không thể”

- Tại sao?

- Người đã bước trên hỏa chiếu chi lộ do bị ngân hoa tạo ra , Bị ngân hoa , khai nở đôi bờ , Vong Xuyên mạch thượng tiếp dẫn chi hoa , đem linh hồn vượt qua vong xuyên , tất cả mọi chuyện đều quên đi , mọi thứ kí ức đều lưu lại nơi bị ngân , tất cả hóa thành bị ngân yên vân , rơi vào vòng luân hồi . Người đã sớm quên hết mọi chuyện rồi!

- Ta... biết! Nhưng...

Sắc mặt Hiểu Tuyết đột nhiên biến đổi , nàng ôm lấy đầu cố gắng hồi tưởng tìm kiếm một thứ gì đó ẩn dấu trong kí ức của mình , trong trí nhớ sâu thẳm kia , tận sâu như có một bóng hoàng kim giáp oai hùng , áo choàng đỏ thắm tung bay như màu hoa bị ngân . Là ai? khoảnh khắc nàng vươn tay muốn chạm đến , thì tất cả giống như khói lù tan biến trong tay ...

Nhìn thấy nàng nhíu mày suy nghĩ , Mạnh bà cúi đầu thở dài một tiếng , quay lại nhìn về phía bờ sông bên kia . Hiểu Tuyết cũng ngẩng đầu nhìn khoảng không phía trước không có lấy một áng mây , nàng không biết vì sao lại có cảm giác mình cần phải đợi ai hay một điều gì đó từ bên ấy.

- Ta muốn chờ!

- Chờ? Người vẫn còn nhớ? Ma thuật của bị ngân hoa lại không có tác dụng với người? – Mạnh Bà kinh ngạc thốt lên.

- Ta không biết , tâm trí mạch bảo ta phải ở đây chờ một ai đó . Ta không nhớ khuôn mặt hắc , chỉ nhớ hắc mặc giáp vàng , áo choàng đỏ thắm . .. ủa , đúng như vậy...

Nàng hồ hững đáp tựa người vào thành cầu , ngân nga một giai điệu:

Đợi mùa hè , đợi mùa thu

Đợi một mùa tiếp theo

Phải đợi đến khi ánh trăng tròn hẳn, chàng mới trở về bên thiếp

Có cần gấp lại nữa không?

Chẳng có cách nào, vẫn cứ nhưng nhớ

Đột nhiên muốn nhìn thấy gương mặt chàng, một cảm giác quen thuộc

Không nắm tay cũng được

Bước chậm chậm giữa mưa bão gió tuyết

Không thể gặp nhau, cũng ngày nhớ đêm mong

Yêu một đời, thương suốt kiếp

Ta cũng sẽ đợi chàng đến già

Chỉ muốn nói cho chàng biết

Chẳng buông xuống được, cũng chẳng quên được

nụ cười của chàng và những điều tốt của chàng

là điểm tựa dịu dàng cho ta

- Này, người định chờ đến bao giờ! Người còn phải đi đầu thai! – Mạnh Bà thở dài

- Ta có cảm giác người ta chờ sắp đến rồi!

Mạnh bà lắc đầu, đang muốn nói gì đó . thì lại cảm nhận được có điều biến hóa vội vàng đứng dậy . Trong không trung tản mát ra một cổ hương khí biến ảo , tan vào gió thổi đi thật xa , mùi hương rất nhẹ thoảng qua nhưng lạnh hương lại thấm sâu vào ruột gan . Hàn Hiểu Tuyết ngược nhìn , trong ngực cảm thấy trái tim mình đập liên hồi , trong phút chốc lại ngỡ người lặng yên không cử động .

U minh giới vốn không có ánh sáng , bầu trời chỉ là một màu đen dày đặc , gió hàn lạnh buốt , ai nói là linh hồn sẽ không cảm nhận được, Hàn Hiểu Tuyết vươn tay níu chặt chiếc áo trên người .

Âm phong thổi qua từng hồi , bầu trời hắc sắc , không mây , rồi đột nhiên trong tầm mắt của nàng , cái bóng đêm tường chừng như vô tận ở nơi đây bỗng nhiên sáng rực từ cuối chân trời xa thẳm , rực rỡ như ánh mặt trời, nàng háp mắt còn tưởng bản thân nhìn nhầm, ánh hoàng kim nhỏ bé lại rực rỡ vô cùng, lấp lánh cả màu hồng của hỏa chiếu chi lộ.

Hiểu Tuyết nhìn rồi lại nhìn , trong kí ức giống như có một tia ánh sáng xẹt qua, hoàng kim giáp rực rỡ, áo choàng đỏ thắm... nàng đã trông thấy... rất cuộc cũng có thể trông thấy... nàng chờ đợi lâu như vậy cuối cùng cũng đợi được rồi sao? Trong kí ức của nàng, rất lâu, rất lâu trước kia nàng cũng từng đợi hắn... trông theo bóng lưng kia cả đời chỉ mong người quay lại nhìn ta một lần. Hình như cũng không đúng lắm, kí ức thoảng qua kia lại như không phải của nàng.

- Phục Thiên! - Một tiếng than thật khẽ , Hiểu Tuyết bỗng giật mình tỉnh lại , một tia kí ức nhen nhóm hiện lên mờ ảo thoáng quá , cô bắt lấy lại càng không bắt được . Tỉnh lại rồi lại ngáy ra , lạnh hương nhàn nhạt thoảng qua sống mũi , lại cảm thấy quen quen , nàng hít sâu một hơi lại giật mình nhận ra mùi hương này đối với mình lại quen thuộc kì lạ.

Bỗng nhiên cảm thấy tim đập thêm mạnh , nàng ngẩng đầu quay lại nhìn con đường độc mộc nơi hoàng tuyền , trong tầm mắt cách đó không xa , một thân hoàng kim giáp phiến nhiên lạc hạ , nàng mở thật to mắt nhìn cho thật kĩ , ...Là hắn , đúng là hắn !

Mạnh Bà vẫn ngồi đó nhìn bóng dáng hoàng kim giáp phiến nhiên kia lại thở dài một tiếng, người đã đến a, tam thế tình kiếp cuối cùng cũng kết thúc, nàng ta vẫn là chờ được người. Aiz, tất thấy đều là tình chi nhân quả a .

Người mặc hoàng kim giáp, vừa tới , ánh mắt nhìn thấy một trời rực lửa , sắc hoa bị ngạt đỏ tươi mà yêu diễm . Hắn nhìn gương mặt càng trở nên lạnh nhạt , nơi này là hoàng tuyền , vậy sẽ có kiếp sau ? Hàn Hiểu Tuyết , kiếp sau , Trần Ngự Phong không bao giờ ... gặp lại người nữa .

Hắn chậm rãi bước đi từng bước , đưa tay ra chạm vào một đóa hoa , hoa cũng như máu , rực rỡ đỏ tươi , hắn nhìn không được mỉm cười đậm nhạt . Bước chân vẫn thong dong như cũ , nhưng bước gần tới bên cầu , nụ cười phảng phất trên mặt bỗng nhiên đông lại .

Bên cầu nài hà một bóng người bạch sắc hư ảo đang đứng đó, mảnh mai yếu đuối như thể chỉ một cơn gió cũng có thể cuốn bay đi.

- Hàn Hiểu Tuyết, không nghĩ lại gặp người ở đây! – Người mới đến thở dài.

- Người biết ta? – Nàng mở to mắt nhìn người đối diện rồi lại nói – Cũng không có gì lạ, ta có cảm giác phải ở đây đợi một người mà người chính là người đó!

- Đợi ta? Ta đã đợi ngươi năm trăm năm chỉ mong có một ngày ngươi sẽ nhận ra ta, đợi ngươi thêm hai trăm năm ở nhân giới nhưng mà cuối cùng ta được cái gì? – Ngươi kia cong lên khoe môi, hân hân cười, nhưng nụ cười kia không phải xuân phong ấm áp của một quá khứ nào đó, mà là sự chua xót, cuộc bộ của hân nhanh hơn, đi ngang qua người Hiểu Tuyết thực bình tĩnh.

- Ta nên gọi ngươi là Hạ Lan, Ti Mệnh Tinh Quân đã xen vào vận mệnh của ta, tự ý thay đổi số mệnh của một vị thần chống lại thiên ý khiến bản thân bị trút bỏ tiền tịch, trục xuất khỏi Cửu Trùng Thiên, bản thân vị thần quân bất hạnh kia chính là ta thì rơi vào chấp mê bất ngộ vì ngươi cuối cùng lại rơi vào tam thế tình kiếp tại Nhân giới. Những tường Trần Ngự Phong của kiếp này chết đi tất cả sẽ kết thúc, chẳng ngờ lại gặp ngươi tại đây.

Kim ảnh hòa bạch y thoáng qua nhau, không có lấy một chút chân chờ, không có một cái quay đầu nhìn lại. Hân Hiểu Tuyết trong nháy mắt bàng hoàng, gương mặt tái nhợt đi, phiến môi cắn chặt vào nhau, dường như còn chưa tin vào những gì vừa diễn ra.

Hạ Lan, Xích Diễm, tam thế tình kiếp tại nhân giới, bây giờ nàng là Hân Hiểu Tuyết, ta cho nàng tự do, cho nàng một mảnh trời cao biển rộng, ta buông tay. Ta sẽ không bao giờ khiến nàng phải thương tâm, phải khó xử nữa, kết thúc rồi, kiếp này nàng là Thiên Cơ Hoàng hậu của ta, kiếp sau nàng sẽ tự do, chúng ta vĩnh viễn khoong bao giờ gặp nhau nữa, nàng rồi sẽ quên ta, ngươi sẽ ở trên Cửu Trùng Thiên nhìn theo bóng dáng nàng, cầu chúc cho nàng hạnh phúc mỗi ngày.

Hiểu Tuyết cứng ngắc đứng đó, muốn đưa tay bắt lấy vạt áo hân lại không thể chạm vào.

- Phục Thiên, ta nhận ra chàng rồi! Chàng là Chiến Thần Phục Thiên của Cửu Trùng Thiên, ta là Ti Mệnh Tinh Quân vì yêu chàng nên đã cố ý thay đổi số mệnh của chàng bất chấp tất cả. Lẽ ra ta đã sớm bị hồn phi phách tán, là chàng đã dùng máu mình ghép lại linh hồn cho ta, lại đưa vào ta một tia sinh mệnh mới, ta trở thành Xích Diễm – Xích lý ngự tại Vu Đảo, ta lại gặp chàng lại yêu chàng nhưng chính ta hại chàng rơi vào tam thế tình kiếp chốn hồng trần. Phục Thiên, tha thứ cho ta! Cầu chàng hãy quay lại nhìn ta!

Hiểu Tuyết, không, giờ phải gọi nàng là Hạ Lan Tiên Tử, Ti Mệnh Tinh Quân tiên nhiệm đau đớn nhìn theo bóng lưng kia, nước mắt tuôn rơi ướt đầm gương mặt thanh tú khuyh thành.

- Ta... ta chỉ muốn chàng vĩnh viễn không quên ta... – Nàng nức nở mắt nhậ nhòa lệ nhìn theo bóng lưng vẫn lạnh lùng bước đi kia.

Tự cắt huyết mạch, ngăn dòng tương tư

Hồn phiêu phách lạc, tương tư lưu luyến

Mạn Châu hoa nở rộ theo gió trong đêm

Ai trách ai không giữ vẹn lời thề

Rượu, hoa khóc thương trời xanh đưa tiễn

Giữa chốn hồng trần, ai mãi hoài niệm

Nụ cười trong mắt như là mộng ảo

Chớp mắt đã hóa thành hư vô

Lặn lội chốn hoàng tuyền mệnh mông, thiếp nguyện hoán sinh từ đề tương ngộ

Nơi niết bàn xa xôi chàng có còn nhớ dung mạo thiếp

Thiên hạ chẳng hiểu sao lại chê trách

Tự cắt huyết mạch, ngăn dòng tương tư

Hồn phiêu phách lạc, tương tư lưu luyến

Mạn Châu hoa nở rộ theo gió trong đêm

Ai trách ai không giữ vẹn lời thề

Mỹ nhân khuyh thành kẻ hát, cả biển hoa đỏ rực như máu rừng rừng chuyển động như có linh tính quanh quẩn bên nàng, từng giọt nước mắt rơi xuống khi chạm vào biển hoa lại biến thành huyết lệ.

- Ngươi... vẫn cứ ngốc như vậy sao?

Nàng ngừng đầu lên thấy hân đã ngồi xuống bên cạnh thở dài:

- Ta đã buông tay, tại sao còn muốn níu giữ?

- Vì ta đã yêu chàng từ rất lâu, rất lâu về trước, dù ta có là Hạ Lan, Xích Diễm hay Hàn Hiểu Tuyết điều đó cũng chưa từng thay đổi!

Phục Thiên cúi đầu nhìn nàng, mặt không lộ gì cả, lại khẽ xoa đầu nàng nói khẽ:

- Nàng thật ngốc, ta đã yêu nàng từ trước, trước khi nàng và Nguyệt Lão gia gia của nàng làm ra sự tình kia nữa kia!

Nàng ngẩn người, nhìn thật sâu vào mắt hắn:

- Chàng, chàng... đã yêu ta từ trước?

Hiệu Tuyết, không, giờ phải gọi nàng là Hạ Lan Tiên Tử, Ti Mệnh Tinh Quân tiền nhiệm đau đón nhìn theo bóng lưng kia, nước mắt tuôn rơi ướt đầm gương mặt thanh tú khuyên thành.

- Ta... ta chỉ muốn chàng vĩnh viễn không quên ta... – Nàng nức nở mắt nhật nhòa lệ nhìn theo bóng lưng vẫn lạnh lùng bước đi kia.

Tự cắt huyết mạch, ngăn dòng tương tư

Hồn phiêu phách lạc, tương tư lưu luyến

Mạn Châu hoa nở rộ theo gió trong đêm

Ai trách ai không giữ vẹn lời thề

Rượu, hoa khốc thương trời xanh đưa tiễn

Giữa chốn hồng trần, ai mãi hoài niệm

Nụ cười trong mắt như là mộng ảo

Chớp mắt đã hóa thành hư vô

Lặn lội chốn hoàng tuyền mệnh mông, thiếp nguyện hoán sinh tử để tương ngộ

Nơi niết bàn xa xôi chàng có còn nhớ dung mạo thiếp

Thiên hạ chẳng hiểu sao lại chê trách

Tự cắt huyết mạch, ngăn dòng tương tư

Hồn phiêu phách lạc, tương tư lưu luyến

Mạn Châu hoa nở rộ theo gió trong đêm

Ai trách ai không giữ vẹn lời thề

Mỹ nhân khuyên thành khẽ hát, cả biển hoa đỏ rực như máu rừng rừng chuyển động như có linh tính quanh quẩn bên nàng, từng giọt nước mắt rơi xuống khi chạm vào biển hoa lại biến thành huyết lệ.

- Ngươi... vẫn cứ ngốc như vậy sao?

Nàng ngẩng đầu lên thấy hắn đã ngồi xuống bên cạnh thở dài:

- Ta đã buông tay, tại sao còn muốn níu giữ?

- Vì ta đã yêu chàng từ rất lâu, rất lâu về trước, dù ta có là Hạ Lan, Xích Diễm hay Hàn Hiểu Tuyết điều đó cũng chưa từng thay đổi!

Phục Thiên cúi đầu nhìn nàng, mặt không lộ gì cả, lại khẽ xoa đầu nàng nói khẽ:

- Nàng thật ngốc, ta đã yêu nàng từ trước, trước khi nàng và Nguyệt Lão gia gia của nàng làm ra sự tình kia nữa kia!

Nàng ngẩn người, nhìn thật sâu vào mắt hắn:

- Chàng, chàng... đã yêu ta từ trước?

- Hạ Lan à, phượng hoàng cả đời chỉ chung tình với một người thôi... Chân thân của ta lại là một con phượng hoàng trắng, đời này ta không thoát khỏi tay nàng rồi! – Hắn nhẹ vuốt má nàng, ôn nhu nói.

Nàng khóc nức lên, nhào vào lòng hắn, ôm chặt thắt lưng:

- Tại sao? Vậy tại sao không sớm cho ta biết? Giờ thì sao đây? Ta bây giờ là người bình thường, không, không phải người nữa, chỉ là một vong linh, chúng ta sẽ lại pphari xa nhau nữa sao?

- Có một cách? – Phục Thiên nhếch môi, khoe miệng ẩn ý cười như có như không.

- Cách gì?

- Nàng lấy ta là được rồi? Lấy chồng thì phải theo chồng, nàng cứ vậy theo ta về Cửu Trùng Thiên thôi.

- Hả? – Nàng ngẩng đầu nhìn hấn tựa hồ bị choáng váng rồi.

- Ngài ấy nói muốn thành thân với người đó?

Mạnh bà yên lặng nãy giờ bây giờ mới mở miệng.

- Vậy nàng lấy hay không lấy? – Phục Thiên cười cười lướt nhìn Mạnh Bà nháy mắt một cái.

- Lấy!

Nàng ôm chặt hấn hạ giọng, không để ý không gian chung quanh tràn ngập mùi vị âm mưu. Phục Thiên là trưởng tử của nữ đế Thanh Khâu Hồ tộc và Phụng Quân Phụng Tộc, tuy nói Phụng tộc chung tình vô cùng nhưng người của Hồ Tộc lại tuyệt đối không phải thiện nam tín nữ gì. Chỉ là câu chuyện đã kết thúc, nam chính ôm nữ chính bay về Cửu Trùng Thiên trong khi Diêm Vương từ một góc nào đó đột nhiên nhảy ra gần chỗ Mạnh Bà.

- Phu nhân à, bà nói xem, lần này chúng ta có nhân tình lớn với Phục Thiên Chiến Thần, hấn sẽ báo đáp chúng ta như thế nào? Liệu có tấu lên Ngọc Đế thả ng chức cho ta không hắc hắc!

Mạnh Bà liếc nhìn lão công nhà mình nói:

- Ông cũng đừng mơ mộng nữa, nhìn người ta tình tứ như vậy, ông nhìn lại ông đi, còn không mau nhường chức cho hài tử của chúng ta cùng tôi đi hưởng không gian dành chỉ có hai người.

- A, phu nhân nói phải, ta nghe lời phu nhân!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.